

P. O. rel.

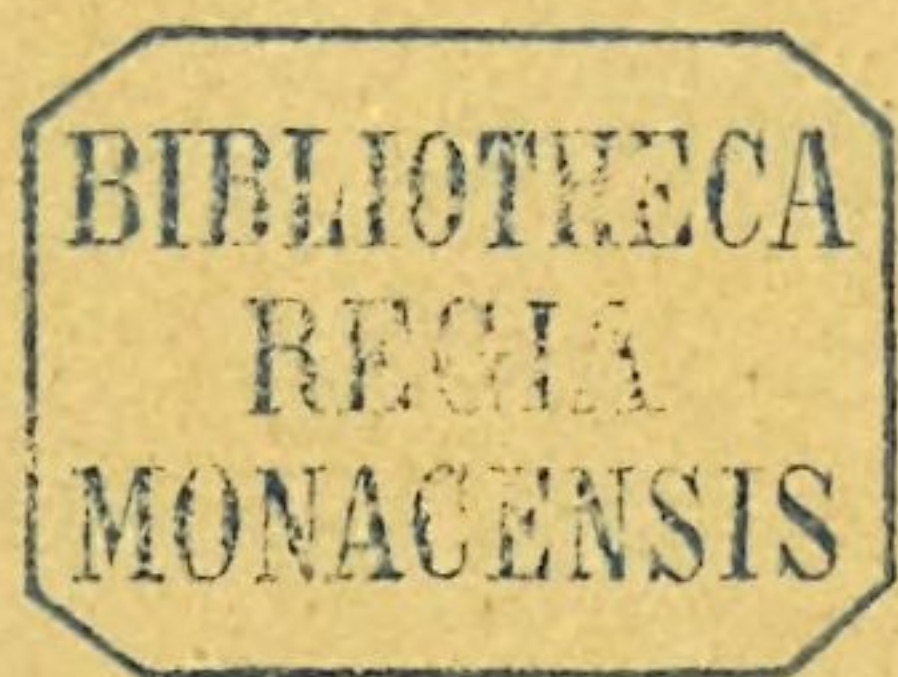
1783

P. o. rel.

1783

Georgios

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΜΥΘΟΙ

ΚΑΙ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΠΑΝΕΑ

ΕΞ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

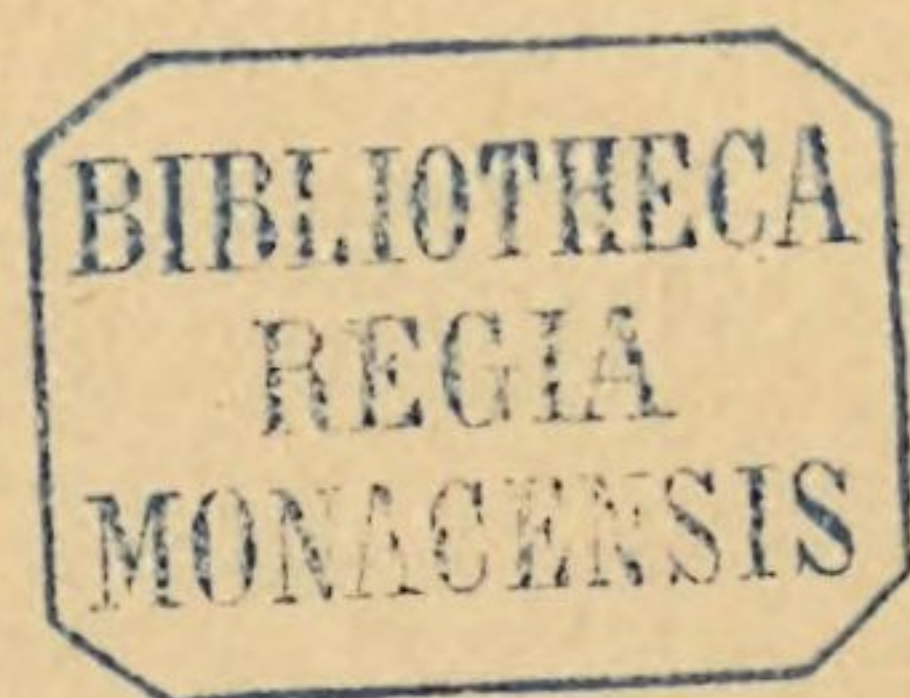
ΕΚ ΤΟΥ

ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1896

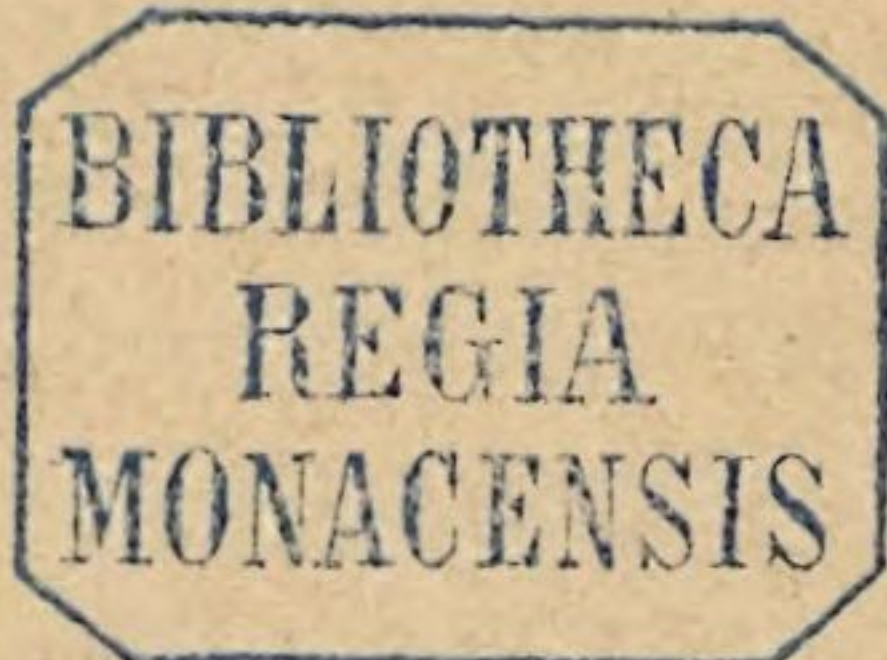
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΜΥΘΟΙ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΙ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Ἐν ἔτει 1880 ἐπεξεργαζόμενος ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τὸν κατάλογον τῶν μοναστηριακῶν βιβλιοθηκῶν εὔρον ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 152 κώδικι τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων, γεγραμμένῳ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, ποιητικὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Αἰτωλοῦ, περὶ ὧν διέλαβον δι' ὀλίγων ἐν τῷ Ἑτησίῳ ἡμερολογίῳ Κ. Σκόκου τοῦ 1888 ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Νέος Ἑλλήν Αἰσωπος» (1). Καὶ δύο μὲν αὐτῶν ἀναφέρονται εἰς Μιχαὴλ τὸν Καντακουζηνὸν τὸν γνωστὸν ἄλλως ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Σεϊτάν-ογλουν, τὸν ἐν Ἀγχιάλῳ μαρτυρικῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀπαγχονισθέντα ἐν ἔτει 1578, τὸ δὲ τρίτον εἶν' ἐγκώμιον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μιχαὴλ Ἀνδρονίκου. Τῶν στιχουργημάτων τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἐγράφη ἐν ἔτει 1569, τὰ δ' ἕτερα δύο πάντως μὲν εἶνε ἀρχαιότερα τοῦ ἐν ἔτει 1576 τελεσθέντος γάμου τοῦ Ἀνδρονίκου μετὰ τῆς πολυφέρνου θυγατρὸς τοῦ πλουσιωτάτου ἐμπόρου τῆς Ἀδριανουπόλεως Ἰακώβου Ῥάλλη, ἵσως δ' ἐγράφησαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ τὸ πρῶτον· τὰ τρία ταῦτα ποιήματα ἐπιφυλάσσομαι νὰ δημοσιεύσω ἄλλοτε. Πλὴν δὲ τῶν τριῶν τούτων ποιημάτων περιέχεται ἐν τῷ αὐτῷ κώδικι καὶ συλλογὴ μύθων, οὓς καὶ ἐκδίδω ἀμέσως κατωτέρω.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν μύθων τούτων, ἀναγκαῖον θεωρῶ νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα τὰς ἤδη ἐν τῷ ἡμερολογίῳ ἐκείνῳ παρ' ἐμοῦ ἀνακοινωθείσας ὀλίγας γνωστὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ συγγραφέως

(1) Σ. 325 κ. ἑ.

Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ, συμπληρόνων αὐτάς καὶ διὰ νεωτέρων μελετημάτων.

Ὅλιγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ Γεωργίου Αἰτωλοῦ. Ἐκ τῆς Τουρκογραφικίας τοῦ Μαρτίνου Κρουσίου διδασκόμεθα, ὅτι διέτριψεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ πατριαρχείῳ καὶ ὅτι ἦτο ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐλλόγιμος, ὡς ἐκάλει αὐτὸν ὁ Ζακύνθιος Ἰωάννης ὁ Βοναφεύς(1). Ἀλλ' ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονὴ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξεν εἰρηνική. Διὰ λόγους ἀγνώστους ἡμῖν περιῆλθεν εἰς ῥῆξιν πρὸς τὸν πρωτονοτάριον Θεοδόσιον τὸν Ζυγομαλᾶν καὶ τὸν ἐξ Ἀλβανῶν Μανουῆλον τὸν Τζετζεπᾶν, καθ' ὧν ἀντεπεξῆλθε διὰ τοῦ ἐν ἱαμβείοις συντεταγμένου Κωμωδοδιαλόγου τοῦ ἐπικληθέντος Φιλαλήθους, κακίζων τὴν ἐπίφθονον αὐτῶν πρὸς Γεώργιον τὸν Αἰτωλὸν διαγωγὴν, ὁ Κερκυραῖος Ἀλέξανδρος ὁ Φόρτιος. Δυστυχῶς μόνον ὁ πρόλογος τῆς σατύρας ταύτης διεσώθη ἐν τινι τῶν χειρογράφων τοῦ μακαρίτου Σοφοκλέους τοῦ ἐξ Οἰκονόμων(2). Καὶ τῶν νοταρίων δὲ πάντων τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεγέλα ὁ Γεώργιος κατὰ τινα σημείωσιν ἐν χειρογράφῳ τῆς Τυβίγγης(3). Ἐκ τινος δ' ἐπιστολῆς Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου πρὸς τὸν Αἰτωλὸν ἀπευθυνομένης μανθάνομεν, ὅτι καὶ ἐν Βενετίᾳ εἶχε διατρίψει. Ἐγγραψε δὲ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ὁ Δαμασκηνὸς, ὁ ἔπειτα γενόμενος ἐπίσκοπος Λιτῆς καὶ Ῥενδίνης, ἔτι ὑποδιάκονος ὢν. Ὑποδιάκονος δὲ ἦτο ὅτε συνέγραψε τὸν Θησαυρὸν, τυπωθέντα τῷ 1527. Ὡστε κατὰ ταῦτα ἢ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφὴ Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ ἔγινε πάντως περὶ τὴν τρίτην δεκάδα τοῦ 15' αἰῶνος, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐκ Βενετίας μετέβη τὸ πρῶτον εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀποδεχθῶμεν πολυετῇ τὴν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διατριβὴν αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀνδρὸς ἐδικαιούμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι κατήγετο πράγματι ἐξ Αἰτωλίας καὶ ἦτο πιθανῶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῶν

(1) *Turcograecia* σ. 270. Οὐδέν τι πλείοτερον τῆς ἐκ τῆς Τουρκογραφικίας παρειλημμένης ταύτης εἰδήσεως παρέχει περὶ Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ ὁ Σάθας ἐν τῇ Νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ σ. 231.

(2) Σάθα Νεοελληνικὴ φιλολογία σ. 141. — *Legrand Notice biographique sur Jean et Théodose Zygomalas* ἐν τῷ *Recueil de textes et de traductions publié par les professeurs de l'École des Langues orientales vivantes. Tome II.* Paris. 1889 σ. 136.

(3) Παρὰ *Legrand* ἐνθ' ἀν. σ. 137.

καταστησάντων ἐπιφανῇ τὴν ἐν Ἀγράφοις σχολὴν, ἐν ἣ διεκρίθησαν πλὴν ἄλλων Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἀργότερον ὁ τούτου μαθητὴς Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος. Ἀλλ' ἄγνωστον πῶς πρὸς τὴν τοιαύτην ἐπω-
 νυμίαν συμβιβάζεται ἡ ῥητὴ μαρτυρία τοῦ γνωστοῦ βιβλιογράφου τοῦ
 δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος Ἀνδρέου Δαρμαρίου, εἰπόντος εἰς τὸν Κρού-
 σιον περὶ τῶν συγχρόνων Κορινθίων ὅτι «εἰσὶν ἔμποροι καὶ ἐκβεβαρ-
 βαρωμένοι. Τούτων εἷς ἦν πεπαιδευμένος, Γεώργιος ὁ Αἰτωλὸς, ὃς
 πρὸ δ' ἢ ε' ἐτῶν τέθνηκεν» (1). Ἐλεγε δὲ ταῦτα ὁ Δαρμάριος πρὸς
 τὸν Κρούσιον τῇ 30 Αὐγούστου 1584 ἐν Τυβίγγῃ. Ὡστε κατὰ ταῦτα
 ὁ θάνατος Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ ὡμολογεῖτο συμβᾶς τῷ 1579 ἢ
 1580. Ἀλλὰ ῥητῶς μανθάνομεν ἄλλοθεν παρὰ τοῦ Κρουσίου, ὅτι ὁ
 θάνατος τοῦ Γεωργίου συνέβη τὸν Σεπτέμβριον 1580 (2). Πιθανὴ δὲ
 ἐξήγησις τοῦ αἰνίγματος εἶνε, ὅτι ὁ Δαρμάριος ἔλεγε Κορίνθιον τὸν
 Γεώργιον ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ἣ διέτριβε, καὶ δὴ πιθανῶς περὶ τὰ τε-
 λευταῖα τοῦ βίου ἔτη. Ἀπὸ τίνος δ' ἀκριβῶς χρόνου διέμενεν ἐν Κο-
 ρίνθῳ ἄγνοοῦμεν. Δυστυχῶς ἐν κώδικί τινι ἀγιορειτικῷ τῆς εὐαγοῦς
 μονῆς Παντοκράτορος ὑπ' ἀρ. 130, γεγραμμένῳ αὐτῇ χειρὶ τοῦ Γεωρ-
 γίου καὶ περιέχοντι ὕλην ἐκκλησιαστικὴν, ἀναγράφεται μὲν ἐν τέλει
 τὸ ὄνομ' αὐτοῦ ὡς βιβλιογράφου καὶ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐγράφη ὁ κώδιξ,
 τὸ 1573, ἀλλὰ δὲν προστίθεται καὶ ἡ πόλις ἐν ἣ τότε διέτριβε· πιθα-
 νώτατα δ' ἐγράφη τὸ χειρόγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς δικαιού-
 μεθα νὰ εἰκάσωμεν βλέποντες ἀναφερόμενον ὡς δαπανήσαντα πρὸς
 γραφὴν αὐτοῦ τὸν χαρτοφύλακα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταν-
 τίνον. Ἐχει δὲ τὸ σημείωμα ἐκεῖνο ὧδε· Ὁ μὲν γράψας τὴν βί-
 βλον ταύτην καὶ τέρμα δοὺς Γεώργιός ἐστιν ὁ ἐξ Αἰτωλίας·
 ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς καταναλώσας ἀργύριον, ὁ τῶν ἱερέων κάλ-
 λιστος Κωνσταντῖνος, καὶ χαρτοφύλαξ τῆς μεγάλης ἐκ-
 κλησίας. Ἐν ἔτει ἀπὸ μὲν Χριστοῦ γεννήσεως ,αφογ', ἀπὸ
 δὲ κτίσεως κόσμου ζῳ παῳ' (3).

Περὶ δὲ τῶν κατὰ τὸν βίον τοῦ Γεωργίου ἐν ἔτι καὶ μόνον μανθάνο-

(1) *Legrand* ἐνθ' ἀν. σ. 137 καὶ 253.

(2) *Crusius* D. Solomoni Schweigkero Sultzensi gratulatio. Strassburg. 1582 φ. 4 ἐν τῷ τετραδίῳ C a παρὰ *Legrand* ἐνθ' ἀν. σ. 137.

(3) *Spyr. P. Lambros* Catalogue of the Greek manuscripts on Mount Athos. Cambridge. 1895. Τόμ. Α' σ. 106.

μεν, ὅτι «ἔχει γυναῖκα καὶ ἐκ γυναικὸς ταύτης παῖδας», ὡς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ τυβιγγείου σημειώματος (1).

Ἡ παιδεία αὐτοῦ ἐτιμᾶτο πολὺ παρὰ τοῖς συγχρόνοις. Οὐ μόνον Ἰωάννης ὁ Βοναφεὺς ἐκάλει αὐτὸν σοφὸν καὶ ἐλλόγιμον κατὰ τὰ ἤδη εἰρημένα, ἀλλὰ καὶ Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης ἐλέγχεται ἐν τινι πρὸς τὸν Αἰτωλὸν ἐπιστολῇ (2) θαυμάζων τὴν παιδείαν αὐτοῦ. Ὁμοίως δὲ εἶδομεν καὶ τὸν Δαρμάριον μόνον αὐτὸν ἐξαίρουντα ὡς πεπαιδευμένον τῶν ἐκβεβαρβαρωμένων Κορινθίων. Τὸ δὲ τυβίγγειον σημείωμα λέγει περὶ τοῦ Γεωργίου «οὐδεὶς οὕτως ὠραίως γράφει ὥσπερ αὐτός» καὶ ὀνομάζει αὐτὸν ἄριστον ποιητὴν.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Γεώργιος Αἰτωλὸς κατέχει ἐξαίρετον θέσιν μεταξὺ τῶν λογίων Ἑλλήνων τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, εἰ καὶ λίαν ὑπερβολικοὶ εἶνε οἱ εἰς αὐτὸν ὡς ποιητὴν ὑπὸ τῶν συγχρόνων δαψιλευόμενοι ἔπαινοι, ὡς δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἱθνητικῷ κώδικι εἰς ἡμᾶς περισωθέντων στιχουργημάτων αὐτοῦ. Πλὴν δὲ τούτων ἐσώθησαν μέχρις ἡμῶν τοῦ Γεωργίου Αἰτωλοῦ πρῶτον μὲν δύο ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Μηθύμνης Ἰππόλυτον, ἃς ἐξέδωκεν ὁ Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος Κεραμεὺς ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 10 κώδικος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου (3), δεύτερον δὲ ἐρμηνεία εἰς τὸ Φῶς ἰλαρὸν, σωζομένη μὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 717 κώδικι τῆς ἐν τῷ ἀγίῳ Ὁρει εὐαγοῦς μονῆς Ἰβήρων, γεγραμμένῃ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα, φέρουσα δ' ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπιγραφῆς τάδε· «Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ, ταῦτα μὲν».

Τοιοῦτος ὁ συγγραφεὺς τῶν κατωτέρω δημοσιευομένων μύθων. Εἶνε δὲ οὗτοι ἐν ὅλῳ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες. Τούτων μόνον τέσσαρες, ἐπιγραφόμενοι Μῦθος γουρουνίου (ἀρ. 73), Μῦθος βοτάνου (ἀρ. 102), Μῦθος μεθυστοῦ (ἀρ. 125) καὶ Μῦθος μοσχάρου (ἀρ. 130) φαίνονται νέοι, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες φέρονται ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς συλλογαῖς τῶν λεγομένων αἰσωπείων μύθων ἢ τῶν εἰς τὸν Βάβριον ἢ Βαβρίαν προσγεγραφομένων. Ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες οὗτοι νέοι μῦθοι δὲν φαίνονται πλασθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἀλλὰ

(1) *Legrand* ἐνθ' ἀν. σ. 138.

(2) Ἐξεδόθη ὑπὸ Ἀθανασίου Παπαδοπούλου Κεραμέως ἐν Συμβολαῖς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας ἐν Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ Κωνσταντινουπόλεως. Τόμ. ΙΖ' σ. 62-63.

(3) Ἐνθ' ἀν. σ. 61-62.

μᾶλλον καὶ αὐτοὶ ἐκ προτύπων, περιλαμβανομένων ἐν παλαιαῖς συλλογαῖς, στιχουργηθέντες. Οἱ δὲ λοιποὶ, περὶ ὧν ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ παραβολῆς πρὸς τοὺς σωζομένους, ἐστιχουργήθησαν μετὰ πολλῆς τῆς δεξιότητος ἐν τῇ δημῳδῇ γλώσσῃ καὶ εἰς στίχους πολιτικούς ὁμοιοτελεύτους. Ἀλλ' ἡ ὁμοιοκαταληξία, ἥτις συνήθως εἶνε φυσικὴ καὶ εὐκόλος, ἔχει ἐνίοτέ τι τὸ τραχὺ, καθότι μόλις εἰς αἰῶν εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς τὴν νέαν ἐλληνικὴν ποίησιν.

Κατὰ ταῦτα οἱ μῦθοι Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ ὑπὸ μὲν τὴν ἔποψιν τῆς μυθογραφίας δὲν εἶνε μὲν παντελῶς ἀνάξιοι λόγου, ἅτε χρησιμεύοντες ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ὑπαρχούσας προγενεστέρας συλλογὰς εἰς τὴν διαφώτισιν ἐνίων ζητημάτων εἰς τὴν καθόλου μυθογραφικὴν γραμματείαν τῶν Ἑλλήνων ἀναφερομένων, ἀλλὰ καὶ δὲν παρέχουσιν ἐξαίρετόν τινα σπουδαιότητα. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἂν ἐξετασθῶσιν ὡς προϊόντα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ἐξεταζόμενοι ἔχουσι διττὴν ἀξίαν, τοῦτο μὲν διὰ τὴν φυσικότητα καὶ ἀφέλειαν τῆς στιχουργίας, τοῦτο δὲ διὰ τὴν γλῶσσαν ἐν ἣ εἶνε γεγραμμένοι. Διὰ ταῦτα δ' ἔκριν' αὐτοὺς ἀξιόους δημοσιεύσεως, πεποιθῶς, ὅτι παρέχω οὐ σμικρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς δημῳδῆς γλώσσης διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀξιολόγου τούτου γλωσσικοῦ μνημείου τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος.

Ἐκδίδων δ' αὐτοὺς, εὐθὺς ἀμέσως ἀνομολογῶ, ὅτι ἐν οὐ μικρᾷ εὐρέθῃ στενοχωρίᾳ ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν, ἣν ὤφειλον νὰ ποδεχθῶ. Καὶ ἂν μὲν ὁ κῶδιξ ἦτο αὐτόγραφος, δὲν ἤθελον διστάσει νὰ τηρήσω τὰς γραφὰς αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, θεωρῶν καὶ τοῦτο ὄχι ἀνάξιον λόγου. Ἀλλ' ὁ κῶδιξ οὐ μόνον αὐτόγραφος δὲν εἶνε, ἀλλ' ἐγράφη ὑπ' ἀνθρώπου ἀγραμμάτου, ἐν πολλοῖς μὲν ἀκολουθοῦντος τὴν παραδεδεγμένην παρὰ πολλοῖς κακὴν παράδοσιν ἐν τῇ γραφῇ τῆς δημῳδῆς καὶ ἴδια δὲ πολλάκις προσεπιπταίοντος. Ὡς δὲ θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς παρὰ πόδας τοῦ κειμένου ἀναγραφῆς τῶν περὶ τὴν γραφὴν διαφορῶν τοῦ χειρογράφου, ἐγὼ ἐτήρησα ἐν τῇ ἐκδόσει μέσῃν τινὰ ὁδὸν μεταξὺ τῆς ἐπιβεβλημένης ὑπὸ τῆς παραδόσεως καὶ τῶν κανόνων οὓς ἠκολούθησα κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐμῶν *Romans Grecs* (1),

(1) *Spyr. P. Lambros Collection de Romans Grecs en langue vulgaire et en vers. Paris. 1880 σ. LXI κ. ε.*

περὶ ὀλίγα τινὰ μόνον τῶν ἔκτοτε παρ' ἐμοῦ παραδεδεγμένων νεωτερίσας. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ δηλῶ, ὅτι ἐν ταῖς ὑποσελιδίοις ταύταις σημειώσεσι τῶν ἐν τῷ κώδικι κακῶν γραφῶν δὲν ἀνέγραψα τὰ περὶ τὰ ἐγκλιτικὰ καὶ ἐγκλινόμενα πταίσματα τοῦ βιβλιογράφου ὡς καὶ τὴν παράλειψιν κορωνίδων, ἀποστροφῶν, πνευμάτων ὡς καὶ τόνων ἐνιαχοῦ καὶ τῶν τοιούτων. Χάριν δὲ τῆς κριτικῆς τε τοῦ κειμένου ἅμα δὲ καὶ τῆς γλωσσικῆς τοῦ φαινομένου σημασίας παρατηρῶ, ὅτι Γεώργιος ὁ Αἰτωλὸς λίαν διαφόρως ποιεῖται χρῆσιν λέξεων συνηθέστερον μὲν ἄνευ συνιζήσεως, ἐνίοτε δὲ ἄνευ αὐτῆς. Πολλάκις δὲ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ στίχῳ φέρεται μετὰ συνιζήσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης. Παραδείγματα λέξεων ἄνευ συνιζήσεως φέρω τάδε· μία (μῦθος 7, στ. 9.-10, 1.-7, 1), πουλλία (1, 4), ἀηδόνη (3, 11), κατοικίαν (2, 3), στανίον (7, 10), ποδία (2, 35) καρβουνιάρης (12, 1), ὁμοιος, μοιάζει, μοιάζουν, μοιάζουσι (12, 10.-8, 8.-6, 12.-9, 8). Μετὰ συνιζήσεως δ' ἀναγνωστέαι αἱ λέξεις θεωριὰ (9, 8), δράμα (11, 6) ἵταιριάζει (12, 10), δίκαιο (5, 16), πλειά (10, 11). Πολλάκις δ' αἱ αὐταὶ λέξεις φέρονται μετὰ συνιζήσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης. Οὕτω φωλία, φωλίαν (1, 3.-12, 26) καὶ φωλιὰν (5, 14), ψόφιο τρισυλλάβως (16, 14) καὶ ψόφιο δι-συλλάβως (16, 7), ἐπίασε (3, 5), ἀλλὰ καὶ ἐπιάστηκε (7, 1), λόγια τρισυλλάβως (4, 14), ἀλλὰ καὶ λόγια δισυλλάβως (9, 8), βῶδια τρισυλλάβως (15, 10), ἀλλὰ καὶ βῶδια δισυλλάβως (15, 3), (αἰ)γιαλὸν τρισυλλάβως (18, 8), ἀλλὰ καὶ γιαλὸν δισυλλάβως (18, 11).

Πρὸς τούτοις σημειόνω, ὅτι ἐντὸς μὲν ὀρθογωνίων ἀγκυλῶν [] εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης γεγραμμένας λέξεις τοῦ χειρογράφου παρελκούσας, ἐντὸς δὲ ὀξυγωνίων < > τὰς ἐμὰς συμπληρώσεις. Οἱ δὲ πρὸ ἐκάστου μύθου ἐν τῇ προκειμένῃ ἐκδόσει φερόμενοι ἀριθμοὶ καὶ ἡ κατὰ πεντάδα στίχων ἀρίθμησης τῶν μύθων λείπουσιν ἐν τῷ κώδικι, προσετέθησαν δ' ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.

Ἐν ταῖς ὑποσελιδίοις σημειώσεσιν ἔπεται εἰς τὸν οἰκεῖον ἀριθμὸν ἐκάστου μύθου ἡ δήλωσις τῶν ἀριθμῶν, ὑφ' οὓς εὐρηνται οἱ ἀνάλογοι αἰσώπριοι μῦθοι ἐν τῇ Αἰσωπείῳ μύθων συναγωγῇ τῆς ἐκδόσεως Καρόλου Halm ἐν Λειψίᾳ παρὰ Teubner. 1875.

Εἰς δὲ τὴν ὑποσελίδιον ἀναγραφὴν τῶν ἐσφαλμένων τοῦ κώδικος

γραφῶν ἐθεώρησα ὅλως περιττὸν νὰ συμπεριλάβω τὰ σταθερὰ πλημμελήματα τοῦ βιβλιογράφου, ἥτοι τὰ κατ' ἔθος παρ' αὐτοῦ πάντοτε κακῶς γραφόμενα. Τοιαῦται πλημμελεῖς γραφαὶ τοῦ κώδικος εἶνε στὸν, στὴν, στοὺς κτλ., σὲ (= 'ς), τὸν ἐσκοτώση, τὴν ἐφθάση, τὸν ἐφανερώνη, τὴν ἐξεσκίση, τὸν ἐμισήση, τὸν ἐλέγη κτλ., ἔτζη, μαζή, ἔριξε, ἔριψε, συκώνω, ἐσυκώθη, συκωθῆ κτλ., ἄφισε, ἀφίση, ἀφίσουν κτλ., γρυκῶ, ἐγρύκησε, γρυκήσουν κτλ., εἶναι, νάναι, ὁποῦναι, πρέπονναι (= πρέπον 'νε), κτλ., ἦταναι, ἦτοναι (καὶ ἦτονε), πούταναι, τίτοναι, νάταναι, ἔμορφος, ἔμορφα, σᾶν, φαγὶ, τῶρα, πιάνη, χάνη, ἔχνη, λέγη, πρέπη, φωνάζη, ἐμποδίζη, ὑβρίζη, κράζη, πιάνη, σεβαίνη, ἀπετάν, ὑπάγη, πάγη, παθένη, ἡξεύρη, χαρίζη, δωρίζη καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ προσώπῳ τῆς ὀριστικῆς, ἐλάλιε, ἐπαρακάλιε, ἐθόριε (οὕτω πάντοτε θορῶ), ἐθάριε (οὕτω πάντοτε θαρῶ), ἡμπόριε, ἐβάριε, ἐπεριπάτιε κτλ., εὐγένω, εὐγοῦσι, εὐγῆκε, ναυγοῦμεν, εὐγαλε, εὐγανεν, κτλ., δουλία, ἀλεποῦ, πάλαι (= πάλε, πάλιν), πάγενε, ἐπήγενε, πάγεναν, μετὰ (= μὲ τὰ) καὶ πάντοτε τὸ μὲ ἀτόνως συνηνωμένον μετὰ τῆς ἐπομένης λέξεως, ψέμα, ψέματα, ψεματάρης, μαλώνω, μάλωμα, σπήτι, φίδι ἢ φῖδι, φιδόπουλο, πουλὶ, κάτα, σκύλος, σκυλὶ, ψάρη, φύση, χάρη, γνώση ἢ γνῶση, πίστη, στρώση, τάξη, πλεμάτι, κλάμα, βόδια, κόκαλο, κοκαλένια, γρέα, ἀτζήδι, πετινὸς, κλαίπτης, κλαίπτω, παρ' εὐθύς, μακριὰ, ἄρωστος, ἄρωστία, τέρι, τεριάζω, πεύτω, εὐτασε, ἀλάζω, νὰ λάξη, βοήζω, ὀργισμένος, ἀσθενισμένος, παιδεμένος, πεθαμένος, πικραμένος, ἐχθρεμένους, ἐμπιστεμένα, κρυμένα, ἀμή.

Ἐν τέλει δὲ σημειωτέον, ὅτι ἡ τάξις τῶν περιεχόντων τοὺς μύθους φύλλων εἶνε συγκεχυμένη ἐν τῷ κώδικι. Τακτέα δὲ οὕτω· φ. 57-60, 63-68, 113, 61, 62, 114, 69-105.

Ἀρχὴ τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου ποιηθὲν εἰς ῥίμα ὁμοῦ
μετὰ τῶν ἐπιμυθίων παρὰ Γεωργίου.

1

〈Ἄετὸς καὶ ἄλεποῦ.〉

- Ἔκαμεν ἓνας ἄετὸς μὲ ἄλεποῦ φιλίαν
ἀντάμα νὰ εὐρίσκωνται, νὰ ἔχουν συντροφίαν.
Εἰς ἓνα δένδρον ἔκτισεν ὁ ἄετὸς φωλία,
καθὼς τὸ ἔχ' ἡ τάξι του ἔκαμε τὰ πουλλία.
5 Ἐκεῖ 'ς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου φωλίαν εἶχε ποίση
ἡ ἄλεποῦ, τὰ τέκνα της ἤθελέ τα γεννήση.
Ἡ ἄλεποῦ ἓναν καιρὸν ἐπῆγε νὰ βοσκήση,
νὰ κυνηγήση καὶ νὰ φᾶ, ξεφάντωσι νὰ ποίση.
Ὁ ἄετὸς, ὡς ἄρπαγος, ἴσ' ἡῦρεν μοναξίαν,
10 τὰ ἄλεπόπουλά 'φαγε κ' ἔκαμεν ἀτυχίαν.
Τότε πτωχὴ ἡ ἄλεποῦ, ὡς εἶδε φαγωμένα
τὰ τέκνα της, τὰ ἔκλαιε πικρὰ, φαρμακωμένα.
Καὶ τοῦ θεοῦ ἑδέθηκεν ἀνταμοιβὴν νὰ ποίση,
τὸν ἄρπαγον τὸν ἄετὸν νὰ κακοθανατίση.
15 Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν πανήγυρις ἐγίνη,
ὁ ἄετὸς ἐπῆγ' ἐκεῖ καὶ τὰ πουλλί' ἀφίνει
καὶ κρέας μὲ τὰ κάρβουνα ἄρπαξε μὲ τὴν βία
κ' εἰς τὴν φωλία 'πέταξε νὰ φάγουν τὰ πουλλία.
Ἄνεμος τότε ἑφύσησεν, ἄναψεν ἡ φωλία,
20 κάτω 'ς τὰ χόρτα ἔπεσαν ὅλα του τὰ πουλλία.
Καὶ ἔδραμεν ἡ ἄλεποῦ, τ'ᾶφαγεν ἐμπροστά του,
ἔκαμεν τὴν ἐκδίκησιν ἐμπρὸς 'ς τὰ 'μμάτιά του.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ῥῆμα

1. Halm 5. 2 εὐρίσκοιται 4 ἔχει τάξιν 8 κυνηγίση 11 φαγομένα
14 ἄετον (οὕτω πάντοτε) 22 σταμμάτιά

φ. 57 6

|| Ἐπιμύθιον.

24 Ὁ μῦθος λέγει ὅσοι 'νε ὁποῦ χαλοῦν φιλίαν
πολλὰ κακοπαθαίνουσιν, πέφτουν εἰς δυστυχίαν.

2

Ἄετοῦ καὶ λαγοῦ μῦθος.

Ἐνας λαγὸς ἀπ' αἰτὸν ἔτρεχεν μὲ τὴν βίαν
καὶ εἰς σκάνθαρου ἔφυγεν μέσα 'ς ἐ κατοικίαν.
Τὸν σκάνθαρον ἐδέετον τάχα νὰ τον γλυτώσῃ
τότε ἀπὸ τὸν αἰτὸν, νὰ μὴ τονε σκοτώσῃ.
5 Ὁ σκάνθαρος ἐδέετον τὸν αἰτὸν νὰ 'πάγῃ,
νὰ τον ἀφήσῃ τὸν λαγὸν καὶ νὰ μηδέν τον φάγῃ,
καὶ ἄμονέ τον τὸν θεὸν τὸν Δία, νὰ τον ποίσῃ
τὴν παρακαλοσύνην του νὰ μὴ καταφρονήσῃ.
Ὁ αἰτὸς τὸν σκάνθαρον ἐκαταφρόνεσέ τον,
10 μὲ τὸ πτερόν τοῦ κτύπησε καὶ τὸν λαγὸν 'φαγέ τον.
Ἦν εἶδεν ἔτ' σκάνθαρος τὴν τόσῃν ἀτυχίαν,
μαζί του τότε ἐπέταξεν καὶ 'πῆγε 'ς τὴν φωλίαν
καὶ τὰ αὐγά του 'κύλισε, ὅλ' ἄχ' τα τζακίση
κ' εἰς τοῦ λαγοῦ τὸν θάνατον ἐκδίκησ' εἶχε ποίση.
15 Ὅταν τὰ εἶδ' ὁ αἰτὸς ἔπεσε 'ς ἐ πικρία
κ' εἰς τόπον ὑψηλότερον ἔκαμεν κατοικία.
Πάλιν λοιπὸν ὁ σκάνθαρος καὶ 'κεῖνα 'κύλισέ τα,
ἐπῆγε καὶ τὰ ἔρριξε καὶ 'κατατζακισέ τα.
Δὲν ἤξευρεν ὁ αἰτὸς πλέον τὸ τί νὰ κάμῃ,
20 'ς τὸν Δία ἐβουλήθηκε μόνον νὰ καταδράμῃ.
φ. 58 α || Νὰ 'πᾶ νὰ 'πῇ τὰ ἔπαθεν ὅλα ἐκεῖ ἐμπρός του,
διότι ἔλεγαν παλαιὰ 'πῶς ἦταν ἐδικὸς του,
ὁ αἰτὸς ὁ βασιλεὺς ἦταν ξεχωρισμένος,
Διὸς Ἑλλήνων τοῦ θεοῦ πάντ' ἀφιερωμένος.

24 κακοπαθεῖν οὖσιν

2. Halm 7. 5 ἐσχωτώσῃ 7 ἄμωνε πίση 10 κτίπισε 13 ὀλάχε τὰ
20 ἐβουλήθηκε

- 25 Ὅμως ἐκεῖ εἰς τοῦ Διὸς μέσα εἰς τὴν ποδίαν
 ἔκαμε πάλ' ὁ ἀετὸς ἐκ τρίτου τὴν φωλίαν,
 ἄλλα αὐγὰ ἐγέννησε κ' εἶπε νὰ τα φυλάγῃ
 ὁ Ζεὺς, νὰ ἔχῃ ἔννοιαν, πούπετες ὅταν 'πάγῃ.
 Καὶ νὰ τα βλέπῃς εὖμορφα διὰ νὰ μὴν χαθοῦσι,
 30 μὴ κινδυνεύσουν πάλ' ἐκεῖ λάχουν καὶ τζακισθοῦσι.
 Πάλιν ἐκεῖ ὁ σκάνθαρος ἄλλο ἐμηχανεύθη,
 ἐκεῖ ὅπου 'τανε ὁ Ζεὺς τί τον ἐπανουργεύθη.
 Ἐκαμε βῶλον κόπριον καὶ 'πῆγεν εἰς τὸν Δία,
 'ς τὰ ροῦχά του τον ἔρριξε μέσα εἰς τὴν ποδία.
 35 Τὴν κόπρον 'σάν την εἶδ' ὁ Ζεὺς, τότε πολλὰ 'ταράχθη
 τῆς ὥρας ἐσηκώθηκεν, ἔξαφνα ἐτινάχθη
 καὶ τὰ αὐγά τα ἔρριξε ὅτ' εἶχ' ἀλησμονήσῃ.
 'σάν ἔμαθ' ὅτι σκάνθαρος τὸ πρᾶγμα εἶχε ποίση
 καὶ ὅχι εἰς τὸν ἀετὸν ἔκαμεν ἀδικία,
 40 ἀλλὰ ἠσέβησεν πολλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Δία.
 Ἐφάνη τον παράξενον καὶ ἤθελεν νὰ μάθῃ,
 'πῶς ἦτονε ἡ ἀφορμὴ ὁ ἀετὸς νὰ πάθῃ
 ἔτ' ἀπὸ τὸν σκάνθαρον νὰ πειραχθῇ ἀδίκως
 45 ὅπου 'νε οὐδὲ τίποτε μικρὸν ζῶον 'ς τὸ μῆκος.
 φ. 58 6 || Ἐμαθεν τὴν ὑπόθεσιν τὸ πῶς ἐπροξενήθη
 καὶ ὕβρισε τὸν ἀετὸν, μὴδέ τον ἐλυπήθη.
 Πάλιν μὴ θέλοντας ὁ Ζεὺς τὸ γένος νὰ σπανίσῃ
 τῶν ἀετῶν, ἠθέλησε τρόπον καλὸν νὰ ποίση,
 ἀγάπην μὲ τὸν σκάνθαρον τοὺς ἔλεγε νὰ ποίσουν,
 50 τὴν μάχην καὶ τὴν ἔχθριτα, τὴν κάκιτα νὰ φήσουν.
 Ἀμμή ποτὲ ὁ σκάνθαρος δὲν ἤθελε νὰκούσῃ
 ἐκεῖνο 'ποῦ τὸν ἔλεγεν ὁ Ζεὺς νὰ το γρικήσῃ.
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Ζεὺς, ὅταν γεννήσουν
 οἱ ἀετοὶ, κάμουν αὐγὰ καὶ ταῖς φωλίαις ποίσουν,
 55 σκάνθαροι νὰ μὴδὲν εἶνε, ποσῶς νὰ μὴν φανοῦσι
 'ς τὸν κόσμον 'ποῦνε ἀετοὶ, νὰ μὴν τοὺς πολεμοῦσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πρέπον 'νε νὰ μὴ καταφρονοῦμεν
καὶ τὸν ὀλομικρότερον νὰ μὴν τζαλαπατοῦμεν.

3

Ἀηδόνι καὶ γεράκι.

Ἀηδόν' εἰς δένδρον 'κάθετον 'σάν εἶν' συνηθισμένον
καὶ ἐτραγώδει ἔμμορφα, ἐκύττα ὠργισμένον.

Ἐνα γεράκι εἶδέν το 'ποῦ ἦταν πεινασμένον,
ἀπάνω του ἐχούνιξεν ὡσάν τὸ λιμασμένον.

5 Ἐπίασέ το μέ θυμὸν διὰ νὰ το ξεσχίσῃ
καὶ κεῖνο τὸ ἐδέετον ὁδία νὰ το ἀφήσῃ.

Τὸ ἔλεγε 'πῶς εἶν' μικρὸν, ποσῶς φαγεῖ δὲν ἔχει,
ἄλλο πουλλὶ νὰ καρτερῇ, μεγάλο νὰπαντέχῃ

φ. 59 α || νὰ φάγῃ τότε περισσά, 'σάν πρέπει, νὰ χορτάσῃ
10 καὶ 'κεῖνο 'ποῦν' πολλὰ μικρὸν ἄδικα μὴν το χάσῃ.

Τότε ἐκεῖνο 'γύρισεν, εἶπε πρὸς τ'ἀηδόνι·

τὰ λόγια 'ποῦ μέ λαλεῖς λωλοὶ τὰ κάμνουν μόνοι,
νὰφήσω 'γὼ τὸ ἔτοιμον φαγεῖ ὅπου 'χω τώρα
καὶ νὰπαντέχῃ νηστικὸν νὰ φάγῃ ἄλλην ὥρα.

Ἐπιμύθιον.

15 Ὁ μῦθος λέγει ὅποιος τὸ ἔτοιμον δὲν πιάνει
καὶ μέ ἐλπίδα νὰ θαρρῇ τὸν λογισμὸν του χάνει.

4

Τράγος καὶ ἄλεποῦ.

Τράγος καὶ μία ἄλεποῦ μαζὶ ἐδιαβῆκαν
'ς ἓνα πηγάδι 'πήγασιν, ἀντάμα ἐσεβῆκαν.

3. Halm 9. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ γεράκη 1 Ἀηδόνις 2 ἐτραγόδιε ἐκεῖ τὰ
8 παντέχει 11 τότεκεῖνο τ'ἀηδόνι
4. Halm 45-46. 2 πῖγάδι

- Ὡσάν ἐπιάσασιν νερό, ἔβλεπαν νὰ ἐβγοῦσι,
 ἔστεκαν, ἐλογάριαζαν ἀπάνω ν'ἀνεβοῦσι.
- 5 Τὸν τράγον λέγ' ἡ ἄλεποῦ· ἄκουσε πῶς νὰ 'βγοῦμεν
 'πιδέξια καὶ εὐμορφα ἀπάνω ν'ἀνεβοῦμεν.
- Τοὺς 'μπροστινοὺς τοὺς πόδας σου κάμε νὰ ἀκουμπήσης,
 ἔμμορφα 'λόρθος στάθησε, προσέχου μὴν τοὺς σείσης,
 κ' ἐγὼ ἀπὸ τῶν ὤμων σου 'ς τὰ κέρατ' ἀναιθαίνω,
- 10 εὐκολα ἔξω ἀπηδῶ, ἀπάνω τότ' ἐβγαίνω,
 καὶ θέλω σύρει καὶ ἐσὲν ἀπάνω νὰ ἐβγάλω,
 σύμφορον εἶνε καὶ <'ς> τοὺς δυὸ πολὺ καλὸ μεγάλο.
- 'Ο τράγος ὁ κακότυχος μ' ὅλην του τὴν καρδίαν
 14 τὰ λόγια τῆς ἄλεποῦς τὰ ἔκαμε γιὰ μίαν.
- φ. 59 6 || 'Οταν ἀπάν' ἀνέβηκαν, ἐχόρευεν, ἐπήδα,
 τὸν τράγον λέγει τον· ἐγὼ ποτέ μου δέν σε εἶδα,
 ἀμμή ἂν εἶχες φρόνησιν ὡσάν ἔχεις καὶ γένεια,
 τ'ἀναίβα τὸ καταίβα σου τό 'θελες ἔχει ἔννοια.

Ἐπιμύθιον.

- 'Ο μῦθος λέγει· πρέπον 'νε νὰ βάνωμεν 'ς τὸν νοῦν μας
 20 τὰ μεταχειριζόμεσταν ἂν ἔν' καὶ 'κολουθοῦν μας.

5

Ἄλεποῦ καὶ λεοντάρι.

- 'Οταν ἀρχὴ ἡ ἄλεποῦ εἶδε τὸ λεοντάρι,
 ὡς εἶνε τόσον φοβερόν κ' ἔχει μεγάλην χάρι,
 νὰ ἀποθάνῃ κόντεψε ἐκ τὸν πολὺ τῆς φόβον,
 ὡς εἶδε πρᾶγμα φοβερόν, εἶχε μεγάλον τρόμον.
- 5 Τὸ δεύτερον 'σάν τό 'τυχεν, τόσον δέν ἐφοβήθη,
 τὸν φόβον τὸν προτίτερον ποσῶς δέν ἐθυμήθη.
- 'Σ τὸ τρίτον 'σάν τον ἔτυχε, ἐπῆγεν ἐμπροστά του,
 μὲ θάρρος τὸν ἐσύντυχε καὶ 'στάθηκε κοντά του.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος εἰς τὰ φοβερά λέγει τὸ πῶς περνοῦσι,
πάντα μὲ τὴν συνήθειαν ὅλα καταθαρροῦσι.

6

Κουνάδι καὶ πέτεινος.

Κουνάδι ἕναν πετεινὸν θέλοντας νά τον πνίξῃ
τὸν φόνον του ἠθέλησε μὲ κρίσιν νά τον δείξῃ,
τὴν νύκτα ὅλην πῶς λαλεῖ, ἔξυπνάει τοὺς ἀνθρώπους
4 καὶ κάμει τοὺς καὶ βλασφημοῦν καὶ πέφτουσιν εἰς κόπους.
|| Ἐκεῖνος τότε εἶπέ τοὺς· ἔξυπνῶ τοὺς νὰ δουλεύουν,
νὰ κάμουν ταῖς δουλείαις τοὺς, καλὰ νὰ ταις σκοπεύουν.
Πάλε ἐκεῖνο εἶπέν τον ὅτι ἔχει ἀτυχίαις
καὶ αἰμομίκτης γίνεται καὶ κάμει ἀμαρτίαις.
Ἀπηλογήθ' ὁ πετεινός, εἶπε τί διαφοραίνει
10 ἀφέντης μου ἀπὸ ταύγᾶ, καθημερνῶς κερδαίνει.
Ἐκεῖνο δὲν το ἔστερξε, μόνε ἀπηλογήθη·
οἱ ἐδικαίς σου ἀπηλογισαίς μοιάζουν ὅταν οἱ μῦθοι·
ἂν ἔν' καὶ γὼ νὰ καρτερῶ μὲ κρίσιν νὰ σε φάγω
εἰς τὴν φωλιὰν ἀχόρταστον καὶ νηστικὸν ὑπάγω.

Ἐπιμύθιον.

15 Ὁ μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε δύστροποι 'ς ὅσα θέλουν,
τᾶδικο δίκαιο κάμνουσι, πολλὰ δὲν τοὺς μέλουν.

7

Ἄλεποῦ καὶ ἄλεποῦδες.

Μί' ἄλεποῦ ἐπιάστηκε κάπου εἰς τὴν παγίδα
καὶ ἡ οὐρά της κόπηκε κ' ἦτονε ὅταν τὴ γίδα,

6. Halm 14. 2 δίξῃ 4 πεύτουσιν 5 ξυπνώ 9 ἀπιλογίθ' διαφορένει
10 ταύγᾶ 11 ἀπηλογίθη 12 ἐδικές ἀπηλογιές μύθοι 13 Ἀνὲν 16
τοὺς ἐμέλλουν

7. Halm 46. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἄλεπούδες 2 κόπιε κῆτοραισᾶν

'ς ταις ἄλεπούδες διάβηκε, ταις ἄλλαις νὰ ῥμηνεύσῃ
 νὰ κόψουν ταις οὐράδες τους νὰ λείψ' αὐτὴ ἡ μέμψι,
 5 ὅτ' εἶνε μέλος ἄσχημον καὶ πρᾶγμα 'ποῦ δὲν πρέπει·
 ὅστις γυρίσῃ καὶ ταις 'δῇ σιγχαίνεται νὰ βλέπῃ
 ἄσχημον, ἀδιαφόρετον βάρος ὅπου βαστοῦσι,
 ὅλαις τους νὰ ταις κόψουσι κ' ἔτ'ζι νὰ πορπατοῦσι.
 Μία τὴν ἀποκρίθηκε, τότε ἐκεῖ τὴν εἶπε
 10 ἀπὸ στανεῖο σου το λές, πῆγαινε τώρα, λείπε,
 φ. 60 6 || καὶ ἐπειδὴ το ἔπαθες, ἔχε το μοναχὴ σου·
 καλὸ εἶνε κακὸ εἶνε, ἅς εἶνε τῆς τιμῆς σου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ πονηροὶ πάντοτε προσποιοῦνται
 τάχα 'τί κάτι κάμουσιν, ἀπ' ὅλους νὰ 'παινοῦνται.

8

Ἄλεπου καὶ βάτος.

'Σ ἕναν φραγμὸν ἡ ἄλεπου ἠθέλησε νὰ ναιῖβῃ,
 'πιδέξια καὶ ἔμμορφα ἀπέκει νὰ καταιῖβῃ·
 ὅταν ἀπάνω ἀνέβηκε, νὰ πέσῃ ἐφοβεῖτον,
 'ς τὸν κίνδυνόν της βοηθὸν βάτον ἐπροσκαλεῖτον.
 5 Ὁ βάτος μὲ τὰ κέντρα του 'ς τὰ πόδια τὴν κτυπάει
 κ' ἡ ἄλεπου 'βλασφήμησε, 'σὰν ἤθελε νὰ 'πάῃ·
 λέγει του εἰς βοήθειαν ἐπικαλέστηκά σε,
 καὶ σὺ κακὸν με ἔκαμες, κακὸς 'μοιάζει νὰ 'σαι.
 Καὶ δὲν ἤξεύρεις, εἶπέν της, 'πῶς ὅλους τοὺς κεντρόνω,
 10 κτυπῶ τους μὲ τὰ κέντρα μου κ' ἔχουν μεγάλο πόνω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει τοὺς χωλοὺς κείνους 'ποῦ καταφεύγουν
 <'ς> ἀνθρώπους διαφόρετους 'ποῦ δὲν τους ἀναπεύουν.

4 μέμψη 6 δεῖ συγχέεται βλέπει 10 ἀποστανίω 13 προσπιοῦνται
 14 ἀπόλους
 8. Halm 32. 2 ἀπέκ' κατεύη 3 ἀπ'ἄνω 8 μιᾶζει 9 κεντρώνω
 10 κτυπῶ πόνω 12 που (οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ)

9

Κροκόδειλος καὶ ἄλεποῦ.

Κροκόδειλος κ' ἡ ἄλεποῦ ἀπάνω 'ς εὐγενείαν
 πάντοτε ἐμαλλόνασι κ' εἶχαν πολλὴν κακίαν.
 Καυχᾶται ὁ κροκόδειλος διὰ τὴν εὐγενείαν
 'πῶς εἶνε ζῶον θαυμαστὸν ἀπὸ καλὴν γενείαν.
 5 'Ἡ ἄλεποῦ 'ποκρίθη τον· φαίνεσ' ἅκ τὸ πετζί σου
 φ. 63 α || πάντοτε εἶσαι 'σάν λωβός, πομπὴ νᾶχ' ἡ τιμὴ σου.

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε 'ποῦ ψέμματα λαλοῦσι
 'μοιάζουσι ἅκ τὴν θεωρίαν, 'ς τὰ λόγια δὲν 'φελοῦσι

10

Πέρδικα καὶ πετεινοί.

'Ετυχε μία πέρδικα κ' ἔβασκε 'ς ἕναν τόπον,
 μὲ πετεινοὺς ἐμάλλονεν κ' εἶχε μεγάλον κόπον.
 Οἱ πετεινοὶ τὴν πέρδικα τζιμπῶντάς την ἐδιῶχναν,
 κοντά τους ἂν ἐπήγαινε, δέρνωντάς την ἐσπρῶχναν.
 5 'Εθάρρειε γι' ἀλλόφυλος ἐκεῖνά τα παθαίνει,
 κ' εἶχε μεγάλην ἔννοιαν εἰς ὅσα ὑπομένει.
 'Αλλὰ εἰς μερικὸν καιρὸν εἶδέ τους 'πῶς 'μαδίζαν,
 ἀλλήλος εἰς τὸ πρόσωπον δέρνοντας τζουγκρανίζαν.
 'Απὸ τὴν λύπην 'ς ἐχαρὰν ἦλθεν ὁ λογισμὸς της,
 10 καὶ 'χάρηκεν ἀπὸ ψυχῆς, εἶπε 'ς τὸν ἐμαυτὸν της·
 δὲν πρέπει νὰ λυποῦμαι πλεῖα ὅτι καὶ τούτους εἶδα
 ἀλλήλος 'πῶς μαδίζουσι, καὶ μὲ χαρὰν ἐπήδα.

9. Halm 37. 2 κείχαν 5 πετζή 6 ἦσε 7 ῥάχη τιμῇ

10. Halm 22. 5 γιαιλώφυλος 6 ἔνοιαν 8 (καὶ 12) ἀλλήλως 10 χά-
 ρικεν 11 οἶδα 12 ἐπήδα

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ φρόνιμοι τὰς ὕβρεις τὰς περνοῦσι
ἀπὸ ἀνθρώπους ὕβριστὰς 'π' ὅλους τζαλαπατοῦσι.

11

Ἄλεποῦ καὶ κεφαλῇ.

Ἐναν καιρὸν μί' ἄλεποῦ ἐπῆγε 'ς ἓναν τόπον
καὶ ἦρε μίαν κεφαλὴν, ὡμοίαζεν ἀνθρώπων.
φ. 63, 6 || Ἐπῆρέ την 'ς τὰ πόδια της κ' ἔλεγ'· ἔδε κεφάλι·
νὰ εἶχε καὶ ἐγκέφαλον ὡς ἂν ἔχει καὶ κάλλη.

Ἐπιμύθιον.

5 Ὁ μῦθος διὰ ἑμμορφους λέγει ὅποῦ 'ν 'ς τὸ σῶμα
κ' ὁ μυελός τους δέν 'ξίζει τέσσαρα δράμια χῶμα.

12

Καρβουνιάρεις καὶ βαφέας.

Σ ἓναν βαφέαν διάβηκεν ἓνας καρβουνιάρεις
καὶ τὸν βαφέα εἶπέ τον· μαζί σου νὰ με 'πάρης,
ἀντάμα νὰ 'βρισκώμεσθεν 'ς ἓ μίαν συνοδίαν,
εἰς 'σπίτι νὰ καθώμεσθεν, νὰ 'χωμεν συντροφίαν.
5 Καὶ ὁ βαφέας εἶπέ τον· ἀδύνατον νὰ γένη,
'ς τὸ 'σπίτι 'ποῦ εὐρίσκομαι μουντζούρα νὰ ἐμπαίνῃ,
ὅτ' ὅσα κάμω νὰ σπριστοῦν ἐσύ τα θές μαυρίζει,
πάντοτε μὲ τὰ κάρβουνα θέλεις τα μαγαρίζει.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος γιὰ τ' ἀνόμοιον λέγει 'πῶς δέν 'ταιριάζει
καὶ ὅμοιος μὲ ὅμοιον νὰ συμπεθεριάζῃ.

11. Halm 47. 2 ἦρεν ὡμοίαζεν 4 ἦχε κάλλει

12. Halm 59. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ (καὶ 1) καρβουνιάρης 3 βρισκόμεσθεν σεμίαν
4 καθόμεσθεν νὰχωμεν 10 συμπεθεριάζει

13

Μῦθος ψαράδων.

Ψαράδες εἰς αἰγιαλὸν ἐβάλασι πλεμμάτι,
καὶ μὲ χαράν το 'σύρνασι, 'θαρροῦσαν κ' εἶχε κάτι,
ὅτι ἐβάρειε περισσά· 'θαρροῦσαν κ' εἶχε 'ψάρια,
ἐχαίρουνταν 'ς τὴν εὐτυχίαν κ' εἶχαν πολλὰ καμάρια.

5 'Απάνω ὅταν ἔφτασεν καὶ εἶδασι καθάρια
πέτρα μεγάλη 'τί 'τονε καὶ μερικὰ ὀψάρια,

φ. 64 α || πολλὰ ἐπικραθήκασι ὅλοι διὰ τὴν πέτρα,
ὅτι πασάνας διάφορον 'ς τὴν συντροφίαν ἐμέτρα.

Τότε ἐκεῖ ἐλάλησεν ἓνας 'ς τὴν συντροφίαν·

10 δὲν πρέπει νὰ λυπούμεσταν ἡμεῖς 'ς τὴν δυστυχίαν,
ὅτι ἡ λύπη κ' ἡ χαρὰ 'σάν ἀδελφαῖς περνοῦσι
καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε πολλὰ καταγελοῦσι.

'Επιμύθιον.

Δὲν πρέπει νὰ λυπούμεσταν εἰς ταῖς ἀποτυχίαις,
χαραῖς ἢ θλίψαις ἂν ἐλθοῦν, ἀλλὰ καὶ δυστυχίαις.

14

Μῦθος ἀνδρὸς 'Ροδίου.

'Σ τὴν 'Ρόδον ἓνας ἄνθρωπος εἶπεν εἰς καύχησίν του
'πῶς πήδημα ἐπήδησε πολὺ διὰ τιμὴν του,
κ' ἓνας τὸν ἀποκρίθηκε κ' εἶπεν· ἐδὼ ἡ 'Ρόδο,
ἄκου το, καὶ τὸ πήδημα πήδησ', ἂν ἔχεις μόδο.

'Επιμύθιον.

5 'Ο μῦθος λέγει· εὐκαιροὶ οἱ λόγοι εἶνε πάντα
χωρὶς τὰ ἔργα νὰ φανοῦν, σοφ' ἂν τὸ 'ποῦν σαράντα.

13. Halm 23.

14. Halm 203. 2 ἐπίδησε 3 'Ρόδω 4 μόδω 6 ἀντοποῦν.

ΔΕΛΤ. ΙΣΤ. ΕΤΑΙΡ.

Μῦθος πτωχοῦ.

- Ἐνας πτωχὸς ἀσθένησε ἀσθένεια μεγάλη
καὶ τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρακάλει
νά τον γλυτώσῃ, κ' ἐκατὸν βώδια εὐθύς νά σφάξῃ,
νά κάμῃ καὶ παράκλησες, ὥσάν το ἔχει τάξῃ.
5 Λέγει τον ἡ γυναῖκά του· ἄντρα μου τί ἐποῖκες;
εἰς τὸ κορμὶ κ' εἰς τὴν ψυχὴν εἰς κρίματα ἐμπῆκες.
φ. 64 6 || Ἐσὺ αὐτὰ ποῦ ἔταξες ποσῶς καὶ δέν τα ἔχεις
καὶ πλέον ἀπὸ τὸν θεὸν τί ὄφελος πεντέχεις;
Λέγει τὴν τὴν γυναῖκά του· πιστεύεις νά γλυτώσω
10 καὶ τὸν θεὸν παράκλησες καὶ βώδια νά δώσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· οἱ λωλοὶ εὐκόλα πάντα τάζουν
ταξίματα νά δώσουσι ποῦ δέν τα ἀποτάζουν.

Μῦθος μαντείου.

- Εἰς ἓνα, λέγουν, παλαιὸν μαντεῖον ὁποῦ ἦταν
ἐπῆγεν ἓνας ἄνθρωπος καὶ ἰκράτειε σπρουγίταν
καὶ τὸν θεὸν ἠθέλησε νά τονε δοκιμάσῃ,
εἰς τὰ μαντεύει νά ἰδῇ μήπως νά τον γελάσῃ.
5 Λέγει· πουλλὶ εὐρίσκεται 'ς τὸ χέρι μου κρυμμένο
'πέ με, θεέ, εἰν' ζωντανὸ ἢ εἰν' ἀποθαμμένο;
Τὸν νοῦν του μέσα ἔλεγε· ψόφιο ἂν 'πῇ ἐκεῖνο,
ἐγὼ τό 'χω 'ς τὸ χέρι μου καὶ ζωντανὸ τ' ἀφίνω
καὶ ψευματάρι βγάνω τον, τάχα πῶς δέν ἡξεύρει,
10 ῥώτημα τὸ παραμικρὸν δέν ἡμπορεῖ νά εὕρῃ.

15. Halm 49 ἐν παραβολῇ πρὸς 58. 2 ἐπαρακαλῇ 5 ἐπῆκες 12 τα-
ξήματα

16. Halm 55. 1 ὁπου 3 τὸν ἐδωκιμάσῃ 5 κριμένο 10 παρὰμικρὸν

Ἄμμ' ὁ θεός το γρίκησε, καλὰ ἔποκρίθηκέ τον,
 τὸν ἄτυχον τὸν ἄνθρωπον ἀπηλογήθηκέ τον·
 λέγει τον· εἰς τὸ χέρι σου στέκεται νά το πνίξης,
 ἢ ψόφιο ἢ ζωντανὸ εἰς ὅλους νά το δείξης.

Ἐπιμύθιον.

15 Ὁ μῦθος λέγει μας· ποτὲ θεὸν δέν τον γελοῦμεν
 φ. 65 α || ἔς ἐ ψέμματα ἔς ἀλήθειαις, εἰς ὅλα ἔποῦ λαλοῦμε.

17

Μῦθος ψαράδων.

Ψαράδες ἐβουλήθησαν νά πάγουν νά ψαρέψουν,
 καθὼς εἶνε ἡ τέχνη τους νά ἔπάγουν νά λιάψουν.
 Ψάρια δέν εὐρήκασιν, πολλὰ ἐκοπιάσαν
 καὶ λυπημένοι ἦτασιν, πικρίαν ἐπεράσαν,
 5 καὶ εὐκαιροὶ ἐγύρισαν, τὴν στράταν ἐπηγαίνα
 κ' εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἠῦρασιν ἔψαριν ἓνα,
 τ' ὁποῖον ἔς τὸ σαντάλι τους ἐσέβη νά γλυτώσῃ,
 ὅτ' ἓνα κῆτος τό ἔδιωκε, διὰ νά το σκοτώσῃ.
 Ὅλοι τὸ ἐχαρήκασιν ἔς τὸ ψάρι ἔποῦ ἐπιτύχαν
 10 <καὶ> τρέχοντες ἐπήγαγιναν, χαρὰν μεγάλην εἶχαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἔπως πολλὰ ἡ τύχη τὰ χαρίζει,
 ἔξαφνα τὰ δωρήματα καθένα τὰ δωρίζει.

18

Ἀσθενὴς ἄνθρωπος.

Ἐνας πτωχὸς ἀσθένησε κ' ἔταξε νά γλυτώσῃ,
 νά σφάξῃ βώδια ἑκατὸν καὶ τὸν θεὸν νά δώσῃ.

12 ἀπηλογίθηκέ 13 πνίξεις 14 δείξεις 16 ἀλήθειαις.

17. Halm 24. 2 νὰ λυέψουν 3 εὐρίκασιν 5 ἐπιγένα 7 τὸ ποῖον
 8 τὸ δίωκε σκωτώσῃ 9 ἐχαρίκασιν 10 ἐπίγεγαν

- Ἔτ' ὁ θεὸς εἰς δοκιμὴν τῆς ὥρας ἴσῃωσέ τον,
 ἀπέκει ὅπου ἔκείτουντον εὐθύς ἀνάστησέ τον.
- 5 Ἐκεῖνος βώδια δέν εἶχε, ἴπῳταξε ἴς τὴν ἀσθένεια,
 κόκκαλα τότε ἴμάζωξε κ' ἔκαμε κοκκαλένια·
 καὶ ὁ θεὸς διὰ νυκτὸς λέγει τον· δέν ἡξεύρεις
 νὰ ἴπάγῃς ἴς τὸν αἰγιαλὸν πολὺν βιὸν νὰ εὕρῃς;
- φ. 65 6 || Ἐκεῖνος τότε τὸν θεὸν δέν εἶχε τον ἴγρικῆση,
 10 μόνον καθὼς τον ὥρισεν, εὐθύς το εἶχε ποίση,
 καὶ ἑκατέβη ἴς τὸν ἴγιαλόν, φούσταις ἐπιάσαν τον
 καὶ σκλάβον τὸν ἑκάμασι κ' ὕστερα ἴπούλησαν τον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πάντοτε θεὸς ἴπῳς εἶν' ἑχθρὸς του,
 τοῦ ψευματάρῃ βρίσκεται ἴς ὅλα ἀντίδικός του.

19

Δύο βαθρακοί.

- Εἰς λίμνην δύο βαθρακοὶ ἦσαν κατοικισμένοι
 κ' ἡ λίμνη ἐξηράθηκε, καὶ ἦταν πικραμμένοι.
- Εἰς λίμνην ἄλλην ἴπήγασι καὶ πάλε ἐξηράνθη,
 ἀπὸ τὴν ζέστην τὴν πολλὴ καὶ κείνη ἐμαράνθη.
- 5 Λίμνη ἄλλου ἴγυρεύασι καὶ ἴπῃγαν εἰς πηγάδι
 διὰ νὰ το κατοικήσουσι καὶ κάθωνται ὁμάδι.
- Ὁ ἑνας ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἄλλον·
 τῶρα ἐδῶ τὸν κίνδυνον τὸν ἑχομεν μεγάλον·
 ὅτι φοβοῦμαι περισσὰ τὴν στράταν νὰ καταίβω,
- 10 ὅτι ἴσαν ξηρανθῇ κ' ἐδῶ δέν ἑχω πῳς νὰ ἴξέβω.

18. Halm 58. 5 ἦχε πόταξε ἀσθένια 8 πάγεις εὕρεις 11 ἑκα-
 τεύει φούσταις
 19. Halm 74. 6 κάθονται 8 ἑχωμεν 9 κατεύω 10 καὶ δῶ ξεύω

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· κάθε εἰς πρέπει νὰ λογαριάζῃ
πρᾶγμα 'ποῦ μεταχειρισθῇ ἂν ἔν' καὶ 'ταιριάζῃ.

20

Γραῖα ἀσθενοῦσα καὶ ἰατρός.

Γραῖα πολλὰ ἐπόνεσε κακὰ τοὺς ὀφθαλμούς της
καὶ ξένον δὲν ἐγνώριζε, μηδὲ τοὺς ἐδικούς της,
φ. 66 α || καὶ 'κάλεσ' ἕναν ἰατρὸν γιὰ νὰ την ἰατρεύσῃ,
νὰ τον πληρώσῃ ὕστερα, ὥσ᾽ ἂν την θεραπεύσῃ.
5 Ὁ ἰατρὸς ἐπήγαινε διὰ νὰ ἰατρεύῃ,
κ' ἐκεῖνος ὀλομοναξίαν ἐγύρευε νὰ εὕρῃ,
διὰ νὰ κλέψῃ ὅ τ' εὕρῃ τῆς γραΐας 'κ τὰ δικά της,
ὅλα τὰ ἐμισόκλεψε λοιπὸν τὰ πράγματά της
κ' ὕστερα πάλε πληρωμὴν ἐγύρευσε νὰ 'πάρῃ
10 κ' ἔλεγε κόπους ἔκαμε καὶ εἶχε πολλὰ βάρη.
Τότε ἡ γραῖα λέγει τον· δὲν 'ντρέπεσαι 'ς τὰ λέγεις,
καὶ 'σ᾽ ἂν ἐκαταστάθῃκα δὲν πρέπει νὰ με κλαίγῃς;
'Εγὼ τώρα 'τυφλώθῃκα ἀπὸ τὰ 'μμάτιά μου,
ὅτι ἐλιγοστέψασι ὅλα τὰ τίποτά μου.

Ἐπιμύθιον.

15 Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ εἰς τὰ φταιξίματά τους
δὲν σιωποῦν, ἀμμὴ ζητοῦν τὰ δικαιώματά τους.

21

Ἄνθρωπος ἀσθενισμένος.

Ἐνας ἀσθένησέ ποτε κ' ἠθέλησε νὰ φήσῃ

11 λογαριάζει

20. Halm 107. 7 εὕρεῖ 11 τρέπεσε 12 κλαίγεις 14 τίποτέ

21. Halm 98 καὶ 99. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀσθενισμένος 1 ἀσθένησε ποτέ νὰ φήσῃ

παραγγελίαν καὶ εὐχὴν ἔς τὰ τέκνα του νὰ ποίση.
 Ἐλάλησε καὶ εἶπέ τα· ἐγὼ τῶρ' ἀποθαίνω,
 καὶ ὅλοι σὰς τὸ βλέπετε ἕκ τῆς νόσου τί παθαίνω.
 5 Ὅτ' ἀμπέλι μου πηγαίνετε· σκάπτοντες θέλετ' εὔρει
 πρᾶγμα κρυμμένον, εἶν' ἐκεῖ, τινὰς δέν το ἡξεύρει.
 Ἐκεῖνοι πλοῦτον ἠάρρεψαν, ἔστ' ἀμπέλι ἐπηγαίναν,
 καθημερνῶς το ἔσκαπταν καὶ βίον ἀνεμέναν.
 φ. 66 6 || Πολλά το κατασκάψασι καὶ βίον δέν εὗρηκαν,
 10 ἀλήθεια διάφορον πολὺν καρπὸν ἐποῖκαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· ἡ δούλεψι εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους
 βίος πολὺς καὶ θησαυρὸς, ἂν εἶνε καὶ μὲ κόπους.

22

Ἀνθρώπου φοβιτζαροῦ.

Ἐνας διὰ νὰ φοβηθῇ χειμῶνα καὶ κρυάδες
 ἀπόμεινε ἔς τὸ σπίτι του κ' ἔφα' ταῖς ἀγελάδες.
 Ἐφαγε καὶ τὰ πρόβατα, ὅλα τὰ γίδιὰ του,
 ἔφαγε καὶ τὰ βώδια, ὅπου ἔχε ἔς τὴν δουλειά του.
 5 Τότε οἱ σκύλλοι βλέποντες τὸ πρᾶγμα ποῦ ἐγίνη,
 εἶπαν· ἄς φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ καὶ μᾶς δέν μας ἀφίνει.
 Ἄν εἶν' αὐτὸς καὶ ἔφαγε ζῶα ὅπου ἔχε χρεία,
 ἡμᾶς δέν θέλει λυπηθῇ διὰ λογὴν καμμία.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πρὸς τινὰς διὰ νὰ φυλαχθοῦσι
 10 ἀπ' ἐκεινοὺς ποῦ ν' ἐδικοὺς, καὶ ξένους τοὺς χαλνοῦσι.

3 ἀποθένω 4 βλέπεται παθένω 5 πηγέρεται 6 εἶναι κεῖ 7 ἐπιγέναν
 9 εὗρίκαν 11 δούλεψη
 22. Halm 95. 6 φύγωμεν 8 καμία 10 ποῦν' ἐδικοὺς

23

"Ὀρνιθα χήρας.

Χήρας γυναίκας ὀρνιθα καθημερνῶς ἐγέννα,
 ἡμέρα δέν την ἔλειψε νὰ μὴν γεννήσῃ ἓνα.
 <Ἡ> χήρα 'ποῦ την ὠρίζεν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν της,
 ὡςάν το δώσῃ περισσὸν κριθάρι τοῦ ὀρνιθιοῦ της,
 5 θέλει γεννήσῃ περισσά, αὐγὰ πολλὰ νὰ ποίσῃ·
 ἔτ'ζι λοιπόν το ἔκαμε, εἶχέ το καταστήσῃ.
 φ. 67 α || Κριθάρι 'σάν το ἔδωκεν ἔξω ἀπὸ τὴν φύσι,
 ἀρχίνησεν ἡ ὀρνιθα κ' ἔπαψε τὸ γεννήσει.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει ἐκεινοὺς 'πῶχουν πλεονεξίαν
 τὰ ἔτοιμα τὰ χάνουσι, πέφτουν εἰς δυστυχίαν.

24

"Ἀνθρωπος καὶ σκύλλος.

Σκυλλὶ ἓναν ἐδάγκωσε κ' ἐζήταν ἰατρεία,
 'ς τὸ πρᾶγμα ὅποῦ ἔπαθεν νὰ εὖρῃ θεραπεία.
 Καὶ ἄλλος τὸν ἐρμήνευσε ψωμὶ νάνακατώσῃ
 ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς, τὸν σκύλλον νὰ το δώσῃ
 5 καὶ ἰατρείαν θέλει 'βρεῖ καὶ θέλει ὑγιάνη
 καὶ σκύλλα ἄλλοτε αὐτὸν δέν θέλει τὸν πιάνη.
 Ἐκεῖνος τότε 'γέλασε, λέγει· δέν λές ἀλήθεια,
 μὴδὲ 'ς τὸ πρᾶγμα 'ποῦ 'παθα εἶνε καλὴ προμήθεια.
 'Ἄν εἶν' ἐγὼ καὶ κάμ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα χωρὶς γνῶσι,
 10 τοῦ κάστρου ὅλα τὰ σκυλλιά μὲ θέλουσι δαγκώσῃ.

23. Halm 111. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ (καὶ 1) χήρας 1 γυναῖκας καθημερνῶς
 4 ὀρνιθιοῦ 8 γεννήσῃ 9 πῶχουν

24. Halm 221. 1 ἰατρεία 2 θεραπεία 5 θέλη βρεῖ 8 μὴδὲ ποῦπαθα
 προμύθια 10 δαγκάσῃ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἄτυχους ὅταν εὐεργετοῦνται,
λέγει τὸ πῶς πλεονεκτοῦν χειρότερα κρατοῦνται.

25

Νέοι δύο.

Νέοι δυὸ ἐκάθουνταν εἰς μάγαιρα πλησίον·

ὁ ἓνας κρέας ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον,

ὁ ἄλλος ἀπὸ κάτω του τὸ κρέας ἔκρυψέ το.

φ. 67 ε || Ὁ μάγειρος λυπήθηκε, πολλὰ ἐγύρευέ το.

5 Ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἔκλεψεν ἄμωνε πῶς δέν τό χεῖ,
ὁ ἄλλος πῶς δέν το κρατεῖ· ὁ μάγειρος τοὺς λέγχει,
λέγει ἂν με γελάσετε ἐμένα, παλληκάρια,
θεὸν δέν τον λανθάνετε ποῦ ἔξεύρ' ὅλα καθάρια.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος διὰ ἐπίορκους λέγει ὅπου ὁμνοῦσι,
καλὰ ἀνθρώπους ἂν γελοῦν, θεὸν δέν τον γελοῦσι.

26

Δύο ἄνθρωποι φθονεροί.

Δύο τινὲς ἐχθρεύονταν καὶ φθόνειεν εἰς τὸν ἄλλον,

ἀνάμεσά τους μισισμὸν εἶχαν πολλὰ μέγαλον.

Καὶ μέσα εἰς τὸ πέλαγος οἱ δύο εὐρεθῆκαν,

τὴν ἐχθραν ὅπου εἶχασι ποσῶς δέν την ἀφῆκαν.

5 Ἐνας ἔς τὴν πρύμνην ἐκάθουντον καὶ ἄλλος εἰς τὴν πρῶρη
θάλασσά τους ἐπλάκωσε φουρτούνα, καὶ κάθ' ὥρη
ἔς τὴν πρύμνην κεῖνος ποῦ ἔτονε τὸν κυβερνήτη ῥῶτα,
ἢ πρύμνη ἂν εἶν' καὶ πνίγεται ἀπὸ τὴν πρῶρη πρῶτα·

25. Halm 301 6. 3 ἀποκάτω 5 ἄμωνε 7 γελάσεται παλληκάρια
9 ὁμνοῦσι

26. Halm 144. 1 φθόνειεν 6 καθῶρη

- 10 ὁ κυβερνήτης εἶπέ τον διὰ τὴν πρύμνην πρῶτον
καὶ κεῖνος εἶπε· τέτοιον θάνατον ἀγαπῶ τον,
‘ποῦ πρῶτα βλέπω τοῦ ἐχθροῦ θάνατον ἐμπροστά μου
καὶ γίνεται ἐκδίκησις ἐμπρός ‘ς τὰ ‘μμάτιά μου.

Ἐπιμύθιον.

- φ. 68 α || Ὁ μῦθος λέγει ‘πῶς πολλοὶ θάνατον δὲν ψηφοῦσι,
ὥσαν ἰδοῦσι τοὺς ἐχθροὺς ‘πῶς ἀποκαταντοῦσι.

27

Μῦθος ἀτζιδίου.

- Εἰς ‘σπίτι μέσα ποντικῶν ἀτζίδι εἶχε ‘πάγει,
πολλὰ ἐπονηρεύοντον τοὺς ποντικούς νὰ φάγη·
καθημερνῶς ἐσκότονε καὶ ‘τρωγεν ἕναν ἕναν,
κ’ οἱ ποντικοὶ ἀρχίνησαν ὅλοι καὶ λιγοστέναν.
5 Τότε ἐκεῖ ‘ς τὸ μέσον τους εἶπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον·
δὲν βλέπετε ‘τί πέσαμεν ‘ς ἐκίνδυνον μεγάλον;
ἐλᾶτε καὶ ἄς φύγωμεν ‘ς τόπον ‘ποῦ δὲν ἡξεύρει,
ἄλλοῦ νὰ κατοικήσωμεν διὰ νὰ μὴν μας εὔρη.
‘Ὡσαν ἐσκορπιστήκασι, ὅλοι ἄλλοῦ ἐπῆγαν,
10 τινὰς καὶ δὲν ἀπέμεινεν, ἀμμ’ ὅλοι τους ἐφύγαν.
Τ’ ἀτζίδι ἐκαμώθηκε ‘πῶς εἶν’ ἀποθαμμένο,
κ’ εἰς ἕναν τόπον ‘κείτουνταν ὥσαν τὸ νεκρωμένο
διὰ νὰ ‘πάγη ποντικὸς κοντὰ νὰ πλησιάσῃ
καὶ τότ’ ἐκεῖνο μὲ σπουδὴ εὐθέως νὰ τον πιάσῃ.
15 Εἶπέ το ἕνας ποντικὸς τότε ἀπὸ μακρία·
αὐτὰ ὅποῦ καμόνεσαι ἡμᾶς δὲν κάμνουν χρεῖα,
ὥσαν το ξύλ’ ἂν κείτεσαι, ὥσαν ἀσκὶ ἂν γένῃς,
ἐδῶ ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς τινὰν μὴν ἀναμένης.

Ἐπιμύθιον.

20 Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ φρόνιμοι πρῶτον ἴσαν πειραχθοῦσι,
οἱ λόγοι καὶ τὰ ψέμματα πλέον δέν τους γελοῦσι.

28

Μῦθος μαῖμοῦς.

φ. 68 ε || Εἰς σύναξιν ποτὲ καιρὸν τῶν ζώων τετραπόδων
ἡ μαῖμοῦ ἐχόρευσεν ἑμμορφα καὶ μὲ μόνον
καὶ βασιλεὺς ἐγέννηκε, τὴν ἐχειροτονῆσαν,
κατὰ τὴν τάξιν ἅπαντα αὐτὴν ἐπροσκυνῆσαν.
5 Μί' ἄλεποῦ ἐφθόνησε, ἠῆγέ την ἴσε παγίδα,
λέγει ἐδῶ ἴβρα θησαυρὸν σήμερον καὶ τον εἶδα·
καὶ πρέπει σε, ὦ βασιλεῦ, τὸν βίον νά τον ἴπαρης,
ὥς πρέπον ἔν' τοὺς βασιλεῖς καὶ στέκεται ἡ χάρις.
Τότ' ἔδραμεν ἡ μαῖμοῦ χωρὶς κανένα φόβον
10 κ' εἰς τὴν παγίδα ἐμεινεν ἀφέντης τετραπόδων·
τὴν ἄλεποῦ ἐμέμφετον, πολλὰ ὠνείδιζε την
κ' ἡ ἄλεποῦ τὴν μαῖμοῦν τότε ἐνώμπαιζε την,
λέγει την· ὦ ταλαίπωρη, μ' αὐτήνην τὴν λωλία
ἡ ἀφεντία σ' ἔπρεπεν νά ἔχης βασιλεία.

Ἐπιμύθιον.

15 Ὁ μῦθος λέγει ἴπως πολλοὶ πέφτουν εἰς δυστυχίαν
ἴς ὅσα μεταχειρίζονται χωρὶς δοκιμασίαν.

29

Δέλφινας καὶ θύννος.

Δέλφινας θύννον ἔδιωχνε μὲ ὄργιτα καὶ βία,

19 ^{οι} λέγει

28. Halm 44. 3 ἐχειροτονῆσαν 5 μία λεποῦ πήγε 6 οἶδα 9 τότε-
δραμεν 10 παγίδ' ἀνέμεινεν 11 ὠνείδιζε 13 ταλέπωρη μαυτήνην 14 ἔχεις
29. Halm 167. 1 ἐδίωχνε

μέ κάκιτα καὶ μέ θυμὸν καὶ μέ πολλὴν μανία.

Εἰς νῆσον ἔξω ἔπесεν ὁ θύννος ἀκ τὸ κῦμα,

ἔρριψε καὶ τὸν δέλφινα τοῦ ρεύματος τὸ χῦμα.

5 Ἐλιποψύχα δέλφινας διὰ νὰ ἀποθάνη,

ὁ θύννος διὰ θάνατον ἔς τὸν νοῦν ποσῶς δὲν βάνει,

φ. 118 α || ὅτ' ἔβλεπε καὶ ἔκείτουνταν ἔς τὸν θάνατον ὁ ἄχθρός του
κ' ἐλιποψύχα δέλφινας δίκαια τότε ἐμπρός του.

Ἐπιμύθιον.

10 Ταῖς δυστυχίαις λέγει μας τινὲς ἕπως ὑπομένουν,
ἐχθροὺς τοὺς ὅταν βλέπωσι κακῶς ἕπως κινδυνεύουν.

30

Ἰατρὸς καὶ ἄρρωστος.

Ἄρρωστον ἕνας ἱατρὸς εἶχε νὰ ἱατρεύσῃ,

καθημερνῶς τὸν ἔβλεπε γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

ὁ ἄρρωστος ἀπέθανεν ἀπὸ τῆς ἀμελείαις,

ποσῶς δὲν ὠφελήθηκε ἀπὸ τῆς ἱατρείαις.

5 ὕστερα εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ἀφόντης τὸν ἐθάψαν

ὅτι ὁ ἄρρωστος αὐτὸς εἶχε μεγάλην κάψαν

καὶ ἂν δὲν ἔπινε κρασί, κλυστήρια νὰ βάνῃ,

τὸν θάνατον ἐγλύτωνα, δὲν ἤθελ' ἀποθάνει.

τότε τὸν ἀποκρίθηκε καὶ σύντυχέ τὸν ἕνας,

10 ἕπως εἶνε ψεύστης ἱατρὸς, εἶνε καὶ κλέπτης μέγας.

Ἐπιμύθιον.

Εἰς τὴν ἀνάγκην δίκαιον εἶνε νὰ βοηθοῦμεν,

ὅχ' ὕστερα μέ ψέμματα τοὺς φίλους νὰ γελοῦμεν.

31

Μῦθος κυνηγοῦ.

Λέγουν 'πῶς ἓνας κυνηγὸς 'πῆγε νὰ κυνηγήσῃ
 κ' εἰς τόπον τὴν παγίδα του ἐγύρευε νὰ στήσῃ.
 'Εκ' ἡῦρε κίχλα 'ποῦ τονε μέσα εἰς ἓνα δάσι
 4 κ' ἔστησε τὴν παγίδα του τὴν κίχλα νὰ πιάσῃ.
 φ. 113 6 || 'Ετζί ὡς' ἄν ἐστέκουντον, ὀχία 'φείδ' εὐρέθη,
 'ς τὰ χόρτα ἐκοιμούντονε καὶ παρευθὺς ἐγέρθη
 καὶ 'δάγκωσε τὸν κυνηγόν, ὅτ' εἶχε τὴν πατήσῃ.
 ἐκεῖ τότε ὁ ταλαίπωρος εἶχε λιγοψυχήσῃ
 καὶ μοναχὸς του ἔλεγε 'πῶς δίκαια παθαίνει,
 10 ἄλλους διὰ νὰ κυνηγᾷ, ἐκεῖνος ἀποθαίνει.

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγει· ὅς' εἶν' 'ποῦ 'πιβουλεύοντ' ἄλλους,
 λαθάνονται καὶ πέφτουσιν εἰς κίνδυνους μεγάλους.

32

Μῦθος κάστωρος.

'Ο κάστωρ λέγουσιν τινες, ὅτ' εἶνε ἓνα ζῷον,
 εἰς λίμνας πάντα 'βρίσκεται μὲ ἄλλων τετραπόδων.
 Οἱ ὄρχεις του εὐρίσκονται εἰς τὸ ἰατροσόφι,
 'πῶς εἶνε ἰαματικοὶ λέγουν οἱ φιλοσόφοι·
 5 καὶ τρέχουσι κατόπιν του, μέλλει νὰ τονε φθάσουν
 καὶ 'σάν τον κυνηγήσουσι διὰ νὰ τον πιάσουν,
 κόπτει εὐθὺς τοὺς ὄρχεις του, θάνατον νὰ γλυτώσῃ
 καὶ ρίπτει τοὺς τοῦ κυνηγοῦ, διὰ νὰ μὴ τον σώσῃ
 καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε κερδαίνει τὴν ζωὴν του
 10 καὶ φεύγει, καὶ τὸν θάνατον γλυτόν' ἢ κεφαλὴ του.

31. Halm 171. 1 κυνηγίση 3 δάση 10 ἀποθένη 11 ὅς' εἶπον πι-
 βουλεύοντ'

32. Halm 189. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κάστωρος

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ φρόνιμοι τὰ ἄσπρα δὲν λυποῦνται,
διὰ τὴν σωτηρία τους ἔξερουν καὶ κυβερνοῦνται.

33

Μῦθος σκύλλου.

φ. 61 α || Σκύλλος ἐπῆγε, λέγουσι, μέσῃ εἰς μαγειρεῖον,
μίαν καρδίαν ἄρπαξε μέσα ἀπὸ ἀγγεῖον.
Ἐλειψε τότε ὁ μάγειρος κ' ἦτονε ἔς δουλείαν,
ὁ σκύλλος ἐδιάβαινε, ἔπηγαινε μὲ τὴν βίαν.
5 Ἐάν τό μαθεν ὁ μάγειρος τὸ πρᾶγμα ἔπως ἐγένη
κ' εἶδε τὸν σκύλλον ποῦ ἔτρεχε, τὴν στράταν ἔπως πηγαίνει,
ὦ σκύλλε, εἶπε, ἔξέρω το ἔπως δὲν θέλεις γλυτώση,
καρδία ἔπῃρες κ' ἔφαγες, καρδίαν μου ἔχεις δώσει.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ, ὁπότεν πειραχτοῦμεν,
ἄλλην φορὰν νὰ ἔξέρωμε, διὰ νὰ φυλαχτοῦμεν.

34

Σκύλλος καὶ λύκος.

Σκύλλος ἐκείτουντον ἔς αὐλὴν, ὅπου ἔταν καὶ κοιμᾶτον,
λύκος ἐπῆγεν ἔξαφνα ἐκεῖ καὶ ἐξυπνᾷ τον·
νὰ τονε φάγη θέλησε τὸν σκύλλον τότε ὁ λύκος,
καὶ κεῖνός τον ἐδέετον τὸ ἔπως δὲν ἔχει μῆκος,
5 μικρὸς, λιγνὸς εὐρίσκεται, κρέας ποσῶς δὲν ἔχει,
ὥσαν παχύνη ἄλλοτε ὁ λύκος νὰ παντέχη·
λέγει τον· ὁ ἀφέντης μου τράπεζαις θέλει κάμει
ἔς τὴν γειτονίαν γλήγορα μέλλει νὰ γένουν γάμοι

12 κυβερνοῦνται

33. Halm 232. 10 ἔξέρωμε

34. Halm 231. 4 καὶ ἐκεῖνος 7 τράπεζες 8 γιτονίαν

- καὶ θέλω γένη καὶ ἐγὼ παχὺς, ὅτι νὰ φάγῃς.
 10 καὶ διὰ τοῦτο δέομαι ἀπὸ ἐδῶ νὰ 'πάγῃς.
 'Ο λύκος τὸν ἐπίστευσε τὸν σκύλλον κ' εἶχε 'πάγει,
 γιὰ νὰ παχύνη 'πάντεχε, ἄλλοτε νὰ τον φάγῃ.
 φ. 61 6 || μὲ 'μέραις περαζόμεναις 'πῆγε νὰ τον γυρεύῃ,
 ἐκεῖ ὅπου ἐσύντυχαν, τὸν σκύλλον νὰ τον εὔρῃ.
 15 'Εκεῖνος ἐκοιμούνται ἀπάνω 'ς ἓνα 'νώγι
 καὶ λύκος ὁ ταλαίπωρος 'στέκοντον 'ς τὸ κατώγι
 καὶ εἶπέ τον νὰ καταιβῇ, καθὼς ἐσυμφωνῆσαν,
 καθὼς ἀντάμα 'σύντυχαν καὶ τὸν καιρὸν ἐστῆσαν.
 'Εκεῖνος ἀποκρίθη τον, λέγει· ἂν μ' εὔρῃς ἔξω,
 20 εἰπέ με πλέον δέν θελω νὰ σε ἀκαρτερέξω.

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγ'· οἱ φρόνιμοι, ὁπότεν κινδυνεύσουν,
 ἄλλην φορὰν ἡξέουσι 'πῶς νὰ διαφεντεύσουν.

35

Σκύλλος καὶ πετεινός.

- Σκύλλος καὶ ἓνας πετεινὸς ἔκαμαν συντροφίαν
 χωρὶς κανένα δόλωμα νᾶχουν ἀγάπην μίαν.
 'Εκεῖ 'ποῦ περπατούσασι κᾶπου βραδειαστῆκαν,
 δὲν εἶχαν ποῦ νὰ κοιμηθοῦν καὶ στενοχωρηθῆκαν.
 5 Καὶ διὰ τοῦτο εἰς δένδρον κ' οἱ δύο διαβῆκαν,
 μὴ νὰ εὔροῦν ἀνάπαυσιν πολλὰ ἐννοιαστῆκαν.
 'Ο πετεινὸς ἀνέβηκεν ἀπάνω καὶ 'κοιμήθη
 καὶ νὰ λαλήσῃ ἄρχισε, τὴν νύκτα ἐθυμήθη·
 τότ' ἔδραμεν ἡ ἀλεποῦ, 'ς ἃν ἄρχισε καὶ κράζει,
 10 καθὼς καὶ τὴν συνήθειαν τὴν ἔχει νὰ φωνάζῃ,
 καὶ ἀποκάτω 'στέκουντον, εἶπέ τον νὰ καταιβῇ,
 17 κατενῇ
 35. Halm 225. 1 πετινός (ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ πέτινος) 3 βραδιστῆκαν
 4 ἦχαν στενοχωρηθῆκαν 6 ἐνοιαστῆκαν 10 φωνάζει 11 κατενῇ

ὅτ' ἀγαπᾷ νά τον ἰδῇ, καὶ πάλε νὰ ἀναίβῃ.

- φ. 62 α || Λέγει την τότε ὁ πετεινὸς πῶς εἶνε 'κεῖ πορτάρης,
καὶ ξύπνησέ τον καὶ αὐτὸν θέλημα νά τον 'πάρῃς
15 Τότε τὸν γῦρον τοῦ δενδροῦ 'γύρευε νὰ 'ρωτήσῃ
κ' εὐθὺς ὁ σκύλλος ἔδραμε κ' εἶχε τηνε ξεσκίσει

Ἐπιμύθιον.

Ἰδέτε 'πῶς ὁ φρόνιμος πέμπει τον τὸν ἐχθρόν του
εἰς ἄλλον δυνατώτερον διὰ ἀντίδικόν του.

36

Λεοντάρει καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας βάτραχον βοῖζοντα μεγάλως
'φανίστη τὸν 'τι ζῷόν 'νε, μέγα νὰ ἔχῃ κάλλος·
καὶ 'σὰν ἐπῆγε κ' εἶδέ τον, ἐκαταπάτησέ τον
καὶ μὲ θυμὸν καὶ μὲ ὀργὴν ἐτζαλαπάτησέ τον.

Ἐπιμύθιον.

- 5 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ποτὲ μὴν ταραχτοῦμεν
μόνον ἀπὸ τῆς ἀκοῆς, τὸ πρᾶγμα ἃ δὲν ἰδοῦμεν.

37

Λεοντάρει, ἄλεποῦ καὶ γάδαρος.

- Λέων ποτὲ καὶ ἄλεποῦ καὶ γάδαρος ἐστῆσαν
ἀντάμα νὰ εὐρίσκωνται καὶ συντροφίαν 'ποιῶσαν,
ἐπῆγαν εἰς κυνήγιον διὰ νὰ κυνηγήσουν,
εἴ τι ἀνεύρωσι μαζί, τότε νὰ το μερίσουν.
5 Ἐπῆγαν, ἐκυνήγησαν, ἤφεραν πᾶσα πρᾶγμα
κ' εἰς ἓναν τόπον ἔκατζαν διὰ νὰ φᾶν ἀντάμα.
Ὁ λέων τὸν γαῖδαρον εἶπε νὰ τους μοιράσῃ,

13 πορτάρης 14 ξύπνισέ 15 γύρον

36. Halm 248. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Λεοντάρει

37. Halm 260. 3. κυνήγιον κυνηγίσουν 5 ἐκυνήγισαν

- τοῦ καθ' ἐνοῦ τὸ μερτικὸν ἐκεῖνος νὰ ῥδινιάσῃ.
 φ. 62 β || Τὸ μέρος τοῦτος καθ' ἐνοῦ ἴσια ἔδωκέν τον,
 10 ἄλλὰ ὁ λέων θυμωθείς τὸν γαῖδαρό ῥκισέ τον·
 τὴν ἄλεποῦ ἐλάλησεν, εἶπε νὰ τα μοιράσῃ·
 ἐκείνη ἐστοχάστηκε τὰ πράγματα πῶς ῥᾱσι,
 τὸν λέοντα πολὺ φαγεῖ ἔδωκε μὲ τὴν γνῶσι,
 εἶπέ τον ῥλίγο μερτικὸν ἐμένα θέλει σῶση.
 15 Τότε ὁ λέων λέγει τὴν· πῶμαθες νὰ μοιράζῃς
 καὶ εὖμορφα τὰ πράγματα νὰ τα λογαριάζῃς;
 — ῥ συμφορὰ, ῥ πεκρίθη τον, γαδάρου ἔμαθέ με
 καὶ ῥμοίρασα ὡς ἔπρεπεν. Τὸ πῥᾱγμα ῥδίδαξέ με.

ῥΕπιμύθιον.

- ῥΗ δυστυχία μερικῶν διδάσκει νὰ μαθαίνουν
 20 τοὺς ἄλλους νὰ φυλάγωνται, ἂν θέλουν νὰ κερδαίνουν.

38

ῥΑρκούδι καὶ λεοντάρι.

- ῥΑρκούδι κ' ἕνας λέοντας κάπου ῥῥηελαν λάχει,
 γιὰ νὰ ῥβρουν βωῖδόνευρον ἔκαμαν πολλὴν μάχη·
 πολλὰ ἐκουραστήκασι κ' οἱ δύο ῥποῦ ῥμαδίσαν
 καὶ εἰς τὴν γῆν ἐκείτουνταν, ῥᾱν πεθαμμένοι ῥσαν.
 5 Τότ' ἔδραμε μί' ἄλεποῦ, ῥᾱν ἔβλεπε τὸ πῥᾱγμα
 καὶ ἄρπαξε τὸ βούνευρο κ' ἔφαγεν ἅμα ἅμα·
 ἐκεῖνοι δὲν ἐδύνονταν ποσῶς νὰ σηκωθοῦσι,
 τὴν ἄλεποῦ ἀρχίνησαν κ' οἱ δύο νὰ ῥπαινοῦσι.
 Λέγει· ἐμεῖς ἐκάμαμεν οἱ δύο πολὺν κόπον
 10 κ' ῥῥληθεν ῥ ἄλεποῦ ὕστερα καὶ ῥπῥῥέ το μὲ τρόπον.

φ. 114 α ||

ῥΕπιμύθιον.

ῥΟ μῦθος λέγει μας ἔδῶ· τινὲς ῥποῦ κοπιάζουν
 καὶ ἄλλοι τὰ κερδίζουσι, τὸ κέρδος τὸ συνάζουν.

12 ἐστοχάστηκε 15 λέγη πόμαθες 19 μαθένουν 20 φυλάγονται
 38. Halm 247. 1 λάχη 2 βοῖδόνεβρον

39

Μάντις.

Κάποιος μάντις ἦτονε κ' ἔλεγε 'πῶς μαντεύει,
πάντοτε ἐκαυχάτονε 'ς ὅλους ὅτ' ἀληθεύει·
εἰς τὸ παζάρι 'κάθουντον καὶ ὅλους τοὺς ἐγέλα·
ὅσα καὶ ἂν ἐμάντευεν, κανένα δὲν ὠφέλα.

5 Τότε 'διάβηκεν ἐκεῖ κάποιος καὶ τον λέγει,
ὅτι τὸ 'σπίτι τό 'κλεψαν καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγη,
ἔτρεχεν καὶ ἐπήγαινε ὁ μάντις νὰ το μάθῃ
τὸ πρᾶγμα 'ποῦ συνέβηκεν, ἐξαίφνης 'ποῦ 'χε πάθει.

10 Ἐνας τον εἶπεν· ἄνθρωπε, αὐτό 'νε 'ποῦ μαντεύεις
καὶ ἐκαυχάσουν εἰς ἡμᾶς κ' ἔλεγες ἀληθεύεις;
ἐσὺ διὰ τοῦ λόγου σου ποσῶς καὶ δὲν ἠξεύρεις,
τῶν ἄλλων τὰ παθήματα πῶς δύνασαι νὰ εὔρῃς;

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος διὰ ἄτυχους λέγει 'ποῦ ἐρμηνεύουν,
τοὺς ἄλλους διατάσσουν τάχα ὅτι ἠξεύρουν.

40

Μῦθος μυρμηγκίου.

Μύρμηξ ἐδίψησε πολλὰ καὶ εἰς πηγὴν κατέβη,
νὰ πίνη ἐβουλήθηκε κ' εἰς τὸ νερὸ ἐσέβη,
καὶ τὸ νερό τον ἔσυρε, 'σάν ἦτονε τὸ ρεῦμα.

4 Περιστερά τον εἶδε 'κεῖ μὲ λυπημένον βλέμμα,
φ. 141 6 || τὸν μύρμηγκα 'λυπήθηκε, τὸν ἔρριξε κλωνάρι,
μὴ νὰ καθίσῃ ὁ πτωχὸς, ἔξω νὰ τονε 'πάρῃ.

'Εκάθησεν ὁ μύρμηκας κ' εὐθὺς ἐλευθερώθη,
ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς ὥρας ἐλυτρώθη.

39. Halm 286. 7 μάντης 8 πάθη 9 μαντεύης 10 ἀληθεύης
11 ἠξεύρης
40. Halm 296. 2 ἐβουλίθηκε

- Πουλλιολόγος τὸ λοιπὸν τὴν στρατὸν ὑπερπάτει,
 10 καὶ εἶδε τὴν περιστερὰν καὶ ἔστησε πλεμμάτι,
 νά τὴν πιάσῃ ἠέλησε τότε τὴν περιστέρα,
 ἀλλὰ ἰδέτε τ' ἔπαθεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν·
 ὅσῃ ἦταν μὲ τὴν ἔννοιαν διὰ τὸ περιστέρι
 καὶ ὅσῃ τὰ καλάμια μὲ τὸ ἵνα τοῦ τὸ χέρι,
 15 ἔδραμε τότε ὁ μύρμηκας, ἔς τὸν πόδα τὸν δαγκάνει,
 καὶ κεῖνος ἄκ τὸν πόνον τοῦ κάτω ἔς τὴν γῆν τα βάνει.
 Τότε καὶ ἡ περιστερὰ ἐγρίκησέ το ἄμα,
 ἐπέταξε καὶ ἔφυγε, ὅσῃ ἔμαθε τὸ πρᾶγμα.

Ἐπιμύθιον.

- Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας ὁ μῦθος νὰ ποιῶμεν
 20 ἀνταμοιβὰς καὶ χάριτας πάντα νὰ χρεωστοῦμεν.

41

Νυκτερίδα, αἶθουα καὶ βάτος.

- Τὴν νυκτερίδα λέγουσι καὶ αἶθουαν καὶ βάτο
 ζωὴν καλὴν ἠζητούσασιν νὰ μὴ εἶν' παρακάτω,
 πραγματευτάδες νὰ γενοῦν ἠθέλησαν, νὰ πλεύσουν
 καὶ εἰς καράβι νὰ ἐμποῦν νὰ ἴπῃν νὰ ταξιδεύσουν.
 5 Ἡ νυκτερίδα τὸ λοιπὸν ἐπῆγε καὶ ὀδανείσθη
 καὶ ἄσπρα τοῦ συντρόφου τῆς ἔδωκε μὲ τὴν πίστι·
 φ. 69 α || ὁ βάτος ῥοῦχον ἔδωκε καλὸν ἔς τὴν συντροφία
 καὶ χάλκωμα ἢ αἶθουα καὶ ἠπλεύσανε γιὰ μία.
 Χειμῶνάς τοὺς ἐπλάκωσε καὶ τὸ καράβι ἠπνίγη
 10 καὶ μία μία ἔβλεπε νὰ ὀγῇ ἔξω νὰ φύγῃ·
 μόναις λοιπὸν ἐγλύτωσαν, ἐχάθ' ἢ πραγματεία
 καὶ εἴ τι πράγματά ἠχάσι μέσα ἔς τὴν συντροφία.
 Καὶ διὰ τοῦτο, λέγουσιν, ἢ αἶθουα γυρεύει
 τὸ χάλκωμα ἔς τὴν θάλασσαν ζητεῖ μήπως καὶ εὖρη,
 15 ἢ νυκτερίδα καὶ πετᾶ νύκτα μὴν τὴν ἰδοῦσι

41. Halm 306-306 6. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Αἶθειαν (οὕτω καὶ κατωτέρω πάντοτε διὰ τοῦ ει) 5 καὶ ὀδανείσθη 10 ναυγεῖ 11 μόνες

οἱ δανεισταὶ πιάσουν τὴν καὶ τ᾽άσπρα τοὺς ζητοῦσι·
 ἡ βάτος πάλιν κάθ' ἐνὸς σύρνει τοὺς τὴν ποδία,
 τὸ ροῦχόν τῆς μὴν νὰ εὐρῇ, 'ποῦ 'χε 'ς τὴν συντροφία.

Ἐπιμύθιον.

20 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· εἰς πρᾶγμα 'ποῦ ζητοῦμεν
 εἰς κεῖνο ἕως ὕστερον πέφτομεν, ἂν γρικοῦμεν.

42

Ἄσθενής καὶ ἰατρός.

Κάποιος ἦταν ἄσθενής καὶ 'κείτουντον 'ς τὴν στρῶσι
 καὶ 'λάλησ' ἕναν ἰατρὸν μὴ νὰ τονε γλυτώσῃ·
 ὁ ἰατρὸς τὸν ἄρρωστον 'ρωτᾷ τον πῶς περνάει
 καὶ εἶπέ τον ὁ ἄσθενής 'πῶς ἰδρῶς τὸν ὑπάγει·
 5 εἶπέ τον τότε ὁ ἰατρὸς ὅτι νὰ μὴν φοβῇται
 καὶ ἂν ἰδρόνη δυνατὰ, μεγάλως ὠφελεῖται.
 Ἄλλην φορὰν ἠρώτησε, λέγει 'τι παρωξύνθη
 καὶ τόσον ἐπειράχθηκε 'σάν νὰ τον εἰς τὰ βύθη·
 φ. 69 6 || λέγει τον πάλ' ὁ ἰατρὸς· εἰς τοῦτο μὴ φοβῇσαι,
 10 γλήγορα θέλεις σηκωθεῖν, ὁλόγερος νὰ εἶσαι.
 Ἐκ τρίτου τον ἠρώτησε τότε ἀσθενισμένος,
 λέγει· ἰδοὺ 'ποῦ 'γέννηκα ὑδροπικκισμένος·
 λέγει τον πάλ' ὁ ἰατρὸς 'πῶς θέλει ὑγιάνη
 καὶ τὴν ἀσθένειαν ποσῶς 'ς τὸν νοῦν του μὴ τὴν βάνη.
 15 Κάποιος τότε φίλος του τὸν ἀσθενῆ 'ρωτᾷ τον
 πῶς εἶνε, πῶς εὐρίσκεται, πολλὰ παρηγορᾷ τον·
 λέγει· ὦ φίλε ἀδελφε, ἐγίννηκα χαμένος,
 ὅλον καλὰ, ὅλον καλὰ καὶ εἶμαι χαλασμένος.

Ἐπιμύθιον.

20 Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς πολλοὶ βαρύνονται τὰ λόγια,
 ὅσα 'νε ἀνωφέλετα, 'σάν νὰ 'σαν μυρολόγια.

42. Halm 305. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἄσθενεῖς 2 τὸν ἐγλυτώσῃ 4 ἰδρῶς
 6 ἰδρώνη 7 παρωξύνθη 10 γλήγορα σηκωθεῖν 19 βαρύνονται 20 μυ-
 ρολόγια

Μῦθος τζικουρίου.

- Λέγουν ποτὲ εἰς ποταμὸν τζικούρι ξυλοκόπου
μέσα 'πεσε, 'ποῦ τό 'καμε μετὰ μεγάλου κόπου·
ἐκάθουνταν καὶ ἔκλαιε, δὲν εἶχε τί νὰ κάμη
καὶ ὁ Ἑρμῆς τον ἤκουσε, τὴν ὥραν εἶχε δράμει
5 καὶ μέσα 'μπῆκε καὶ χρυσὸν ἄλλο ἀνέβασέν τον,
ὅτι τον ἐλυπήθηκε καὶ κεῖνο χάρισέν τον.
'Ο ξυλοκόπος τὸ χρυσὸν δὲν ἤθελε νὰ 'πάρη,
μόν' τὸ 'δικό του 'γύρευε καὶ νὰ τον ἔχη χάρι.
Πάλε 'κατέβη ὁ Ἑρμῆς κ' ἔφερε ἀσημένιο,
10 ἐκεῖνος δὲν το 'θέλησε, 'σάν νὰ 'τον μολιβένιο·
φ. 70 α || ἐκ τρίτου πάλιν ὁ Ἑρμῆς 'ς τὸν ποταμὸν 'κατέβη
καὶ τὸ 'δικό του ἤφερε, ἀπάνω 'σάν ἀνέβη.
'Ὡσάν τον εἶδεν ὁ Ἑρμῆς τὴν γνώμην ὅπου ἔχει
καὶ τὴν δικαιοσύνη του, τ'ἀδικον δὲν 'παντέχει,
15 τὰ τρία <τὰ> τζικούρια τότε ἐχάρισέν τα
καὶ τὸ χρυσὸν καὶ τ'ἀργυρὸν, ὅλα ἐδώρησέν τα.
'Εκεῖνος τότε μὲ χαρὰν εἰς τοὺς συντρόφους τρέχει
καὶ τὸ χρυσὸν καὶ τ'ἀργυρὸν 'ς τὰ χερίά του ἔχει,
εἶπέν τους ὅσα ἔπαθε καὶ τὴν εὐημερίαν
20 πῶς ὁ Ἑρμῆς τον ἔκαμεν πολλὴν εὐεργεσίαν.
'Ενας λοιπὸν ἀπὸ κεινοὺς ἔτρεξε, ἀδιάβη
καὶ τὸ τζικούρι τ' ἄφησε 'ς τὸν ποταμὸν καὶ 'πάγει.
'Εκάθουνταν καὶ ἔκλαιε καὶ πικραμμένος ἦτον,
μὴ νὰ ἐλθῇ τότ' ὁ Ἑρμῆς καὶ 'δῇ καὶ λυπηθῇ τον
25 καὶ δώσῃ τον τζικούρια 'σάν ἔδωκε τὸν ἄλλον
κ' εὐεργεσίαν κάμη τον, πολὺ καλὸν μεγάλον.
Τότε ἐφάνη ὁ Ἑρμῆς καὶ εἶδέ τον 'πῶς κλαίγει,
ἄρχισε τότ' ὁ ἄνθρωπος τὸ πρᾶγμα νὰ το λέγῃ·
τότ' ὁ Ἑρμῆς ἐσέβηκε κ' εἶχέ τον ἀναιβάσει,

43. Halm 308. 4 Ἑρμῆς δράμη 9 ἀσιμένιο 22 τ'ἄφισε πάγη
24 λυπιθῇ 26 κάμει

- 30 ἓνα χρυσόν τον ἔδειξε μόνον νὰ δοκιμάσῃ
καὶ λέγει τον· ὦ ἄνθρωπε, τοῦτο 'ν' ὁποῦ 'χεις χάσῃ;
—Ναί, λέγει τον, ἀφέντη μου, κ' ἤθελε νά τ' ἀρπάσῃ.
Πολλά τον ἐστοχάσθηκε 'πῶς ἐντροπήν δὲν ἔχει,
34 καὶ νά το πάρῃ ἔπασχε κ' ἔστεκε καὶ 'παντέχει,
φ. 70 6 || καὶ κεῖνός το ἐκράτησε καὶ τὸ 'δικό του ἀντάμα
κ' ἓνα καὶ ἄλλο ἔχασε καὶ 'πῆγε μὲ τὸ κλᾶμμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· ὁ θεὸς δικαίους βοηθᾷ τους,
τοὺς ἄδικους ὀργίζεται καὶ πάντοτε μισᾷ τους.

44

Γάδαρος καὶ κηπωρός.

- Γάδαρος ἓναν κηπωρὸν ἐδούλευε μὲ πάθη
καὶ 'λίγα τον ἐτάγιζε, πτωχὸς ἐκαταστάθη
καὶ τοῦ θεοῦ 'δεήθηκε 'ς ἀφέντην νὰ ὑπάγῃ,
εἰς ἕτερον καλλίτερον νὰ πῖῃ καὶ νὰ φάγῃ.
5 Ἐπήκουσέν τον ὁ θεὸς τότε, καὶ ἄλλοῦ 'πουλήθη,
χειρότερα ὁ γάδαρος πάλιν ἐκαταλύθη.
Εἰς κεραμάριν ἔτυχεν, ἀφέντην ὠργισμένον,
καὶ πάντοτε τὸν γάδαρον εἶχε τον παιδεμμένον,
ποσῶς ποτὲ ἄκ τὴν δουλειάν τον ἄφινε τελείως
10 φαγεῖ καὶ δέν τον ἔδιδε, μήτε νερὸν ὁμοίως.
Πάλιν λοιπὸν ἐδέουντον ἄλλοῦ νὰ τον πουλήσουν,
ἂν τύχῃ καὶ 'λευθερωθῇ, τὰ βάρη τον ἀφήσουν.
Εἰς ἄλλον ἐπουλήθηκε χειρότερα 'κ τοὺς πρώτους,
ὁποῦ πετζία 'δούλευε κ' εἶχε μεγάλους κόπους,
15 καὶ τόσον τον ἐδούλευεν ἔξω ἀπὸ τὴν φύσι,
τότ' ἔπεφτεν ὁ γάδαρος, ἂν εἶχες τον φυσῇση.
Τότε μὲ στεναγμὸν πολὺν ἀρχίνησε νὰ λέγῃ
καὶ τὸν πρῶτον ἀφέντη του 'θυμήθηκε καὶ κλαίγει·

37 βοηθά 38 ἀδίκους μισά

44. Halm 329. 7 κεραμάρην 13 ἐπουλήθηκε

φ. 71 α || κάλλιον νὰ <ἐ>κάθουμουν ἐκεῖ ὅπου 'μουν πρῶτα,
 20 νὰ μ' ἔλειπαν τὰ φαγητὰ καὶ τὰ 'μορφα τὰ χόρτα,
 ὅτι ἐτοῦτος, ὡς θωρῶ, θέλει νὰ με χαλάσῃ
 καὶ τὸ πετζί μου ὕστερα μέλλει νὰ το ἐργάσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ τοὺς δουλευτάδες
 'πῶς ὕστερα γυρεύουν τοὺς τοὺς πρώτους ἀφεντάδες.

45

Μῦθος κυνηγοῦ.

Λέγουν 'πῶς ἓνας κυνηγὸς ἐπῆγε μὲ παγίδα
 νὰ στήσῃ κ' ἐπασκε πολλὰ, κ' εἶχε καλὴν ἐλπίδα
 πουλλὶ νὰ 'πάγῃ ὄρνεον διὰ νὰ το πιάσῃ
 καὶ τὴν παγίδα μὲ χαρὰν τότε τὴν εἶχε φτιάσῃ.
 5 Ὅρνεόν τον ἠρώτησε τί κάμνει 'κεῖ νὰ μάθῃ,
 ἐκεῖνος πρὸς τὸ ὄρνεον εἶπε 'πῶς ἔχει πάθει,
 κάστρον διὰ νὰ βουληθῇ νὰ κάμῃ καὶ νὰ κτίσῃ
 εὐμορφον, ὠραιότατον, νὰ μὴν εἶνε 'ς τὴν κτίσι.
 Τὸ ὄρνεον 'κρυβήθηκε νὰ 'δῇ τί θέλει γένη,
 10 καὶ τὸ πουλλὶ 'δραμεν ἐκεῖ κ' εἰς τὴν παγίδα 'μπαίνει.
 Ἐκεῖνος τότε ἔτρεξεν 'ς τὸ ὄρνεον ἀπάνου,
 καὶ κεῖνο λέγει· ἄνθρωπε, 'ποῦ ἔχεις λόγους πλάνου,
 'ς αὐτὸ τὸ κάστρο 'ποῦ 'κτισες τινὰς δὲν θέλ' οἰκῆσῃ
 'ποῦ νὰ 'νε, λέγω, γνωστικὸς νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ.

Ἐπιμύθιον.

15 Διὰ ἀφένταις λέγει μας ὅπου ὀρίζουν κάστρον
 φ. 71 β || πρέπει νὰ εἶν' ἀληθινοὶ, καθάριοι 'σὰν τ'ἄστρον.

45. Halm 340. 6 πάθη 7 βουλιθῇ 8 κτίση 9 κρυβήθηκε δεῖ
 13 οἰκίση 15 ὀρίζουν

46

Μῦθος στρατοκόπου.

- Στράταν ποτὲ περιπατῶν κάποιος στρατοκόπος,
 ἢ στράτα τον ἐπείραξε καὶ ὁ πολὺς ὁ κόπος
 καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἑδήθηκε πρᾶγμ' ἂν εὐρῇ νὰ φάγη,
 τὸ ἥμισύ τινας ἐκεῖ θυσία νὰ του ἴπάγη·
 5 κ' ἤρε λοιπὸν φοινίκια, ἴμυδαλα μὲ σακκούλι
 κ' ἔκατξε καὶ ἑκαθήρισε καὶ ἔβγαλε τὰ φλούδη,
 τῶν ἀμυγδάλων ἔφαγε τὰ μέσα ἴπου ἑφελούσαν
 καὶ τὰ φοινικιά ἑφαιεν, ἀπ' ἔξω εἴ τι ἦσαν.
 Τότ' εἶπε· νὰ καὶ σὺ, Ἑρμῇ, μέρος νὰ φᾶς περισσίο
 10 καὶ ἀπὸ μέσα κ' ἔξωθεν ἴπῶν μερασμένον ἴσιο.

Ἑπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει καὶ ἐδῶ διὰ τοὺς φιλαργύρους
 καὶ τὸν θεὸν γελοῦσιν τον, ἴμοιάζουν ἴσαν τοὺς χοίρους.

47

Μῦθος κλέπτου παιδίου.

- Ἐνα παιδί ἴπου ἴσπουδαζεν ἔκλεψε πινακίδα
 καὶ μὲ χαρὰν ἴς τὸ ἴσπίτι τους ἐπήγαινε κ' ἐπήδα,
 τὴν μάνα του τὴν ἔδειξε καὶ κείνη το ἔχάρη,
 οὐδέ το καταρήστηκεν, οὐδ' εἶχε το προπάρη.
 5 Τόσον εἴς τὸ χειρότερον κλέπτῃς ἑκαταστάθη,
 καὶ τόσον τὰ κατάμαθε τὰ τῆς κλεψίας πάθη,
 ὅτι καὶ εἴς τὴν ἀγορὰν ἐπιάσθη παρρησία,
 καὶ τότε ἔθυμήθηκε μητρὸς τὴν ἀγνωσία.
 φ. 72 α || Ὅταν λοιπὸν ἐπήγαιναν διὰ νὰ τον κρεμάσουν

46. Halm 315. 1 περιπατῶν 2 ἐπείραξε 3 πρᾶγμα ἂν 4 ἥμισ'
 εἴτινας 5 σακούλι 6 φλούδι 10 πόν 11 φυλαργύρους 12 γε-
 λούσιν

47. Halm 351. 2 καὶ πίδα 4 καταρίστηκεν 8 ἐθυμήθηκε

- 10 καὶ διὰ ἓναν ἄτυχον νὰ 'πᾶν νὰ τον χαλάσουν,
 τοὺς στρατιώτας εἶπέν τους 'λίγον νὰ τον βαστάξουν
 καὶ τὴν μητέρα του ἐκεῖ νὰ 'πᾶσι νὰ την κράξουν.
 Εἶπέ τους· λόγον μυστικὸν ἔχω νὰ 'πῶ νὰ φήσω
 κρυφὰ 'στ' αὐτὶ τὴν μάνα μου λόγον νὰ την λαλήσω.
- 15 'Ἡ μάνα του τότε' ἔδραμε τὸν λόγον νὰ ἀκούσῃ
 καὶ ὅλοι τότε 'στέκουντον νὰ 'δοῦν τί θέλουν 'ποῦσι.
 'Εκεῖνος μὲ τὰ δόντια του ταῦτί της ἔδραξέ το
 καὶ 'σάν σκυλλί το ἄρπαξε, πάραυτα ἔκοψέ το·
 ὅσοι τὸν εἶδανε λοιπὸν ἐκατηγόρησάν τον,
- 20 τὸ πῶς καὶ τότε' ἀσέβησεν ὅλοι τους ὕβρισάν τον.
 'Εκεῖνος ἀποκρίθηκε, λέγει· δέν με λυπᾷσθε;
 αὐτὴ 'ταν 'ποῦ με 'χάλασε, καὶ σεῖς με καταρᾷσθε;
 ὅταν ἐγὼ πρῶτα ἀρχῆς ἐπῆγα κ' ἔδωκά την
 τὴν πινακίδα 'ποῦ 'κλεψα καὶ ἐπαρήγγειλά την
- 25 νὰ μὴν το 'πῇ ποτέ τινος, ἔπρεπε νὰ με 'βρίσῃ·
 αὐτὴ λοιπὸν ἠθέλησε τοιοῦτον νὰ με ποίσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· ἡ παιδείουςις ἡ πρώτη 'νε 'π' ἀξίζει,
 καθὼς το εἶπ' ὁ Αἴσωπος κ' εἰς τὸ χαρτί τ' ὀρίζει.

48

Μῦθος βοσκοῦ.

- Βοσκὸς ἔβοσκε πρόβατα 'ς τὴν θάλασσα πλησίον,
 'ς τὸν νοῦν του 'λογαρίαζε πῶς νὰ κερδήσῃ βίον,
 φ. 72 6 || ἔβλεπε τὸν αἰγιαλὸν 'σάν ἦτον εἰς γαλήνην,
 τὰ πρόβατά του 'πούλησε τὴν τέχνη του ἀφίνει,
 5 φοινίκια ἠγόρασε, τὰ 'βαλεν εἰς καράβι,
 καὶ ταξιδάρις 'γείνηκε, τὴν στράταν ἐδιάβη.
 Χειμῶνάς τον ἐπλάκωσε καὶ θάλασσα μεγάλη
 καὶ χύσιν ὅλα τὰ 'καμε κ' εἶχε μεγάλην ζάλη,

14 σταφτὶ 16 πούση 19 οἶδαρε 23 πρῶτ'

48. Halm 370. 6 ταξιδάρης γίνηκε 8 ζάλην

- καὶ μόνος του ἐγλύτωσε ἅκ τὴν πολλὴν φουρτοῦνα
 10 κ' ἡ πραγματεία 'χάθηκε καὶ ὅλη ἡ κατοῦνα.
 Τότε μὲ 'μέραις μερικαῖς 'ς τὴν θάλασσαν 'κατέβη
 καὶ ἐθυμήθη τὸν καιρὸν, τότε ὅπου ἐσέβη.
 Γαλήνη ἦτονε πολλή, λέγει πρὸς ἕναν ἄλλον·
 ἡ θάλασσά με ἔκαμε πολὺ κακὸν μεγάλον,
 15 καὶ διὰ τοῦτο ταπεινὰ τὰ κύματά της 'πάγει,
 ἴσως καὶ πάλι[ν] ὀρέγεται φοινίκια νὰ φάγη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τὰ παθήματα λέγει ὅτι μαθαίνουν,
 καὶ πάντες νὰ φυλάγωνται, ἂν θέλουν νὰ κερδαίνουν.

49

Ῥοῖδιὰ καὶ μηλέα.

Διὰ τὴν ὠραιότητα ἐμάλλονε ροῖδία
 καὶ μάχην ἀναμέσον τοὺς εἶχαν μὲ τὴν μηλία,
 καὶ βάτος ἀπεκρίθηκε, λέγει· ἅς σιωποῦμεν
 ὅτι ὅλαις ἴσαις εἴμεσθεν, ἅς μὴν κατηγοροῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

- 5 Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς πολλοὶ ἀνάξια ἐμπαίνουν
 φ. 78 α || μὲ τοὺς μεγαλειότερους, ἄξιοι μὴν νὰ γένουν.

50

Μῦθος ἀσπαλάγκου.

Τὸ ζῶον ὁ ἀσπάλαγκος εἶνε τετυφλωμένον
 καὶ τῆς μητρός του εἶπέ της λόγον κατεγνωσμένον·

10 πραγματεῖα 11 μέρες μερικῆς 16 ὀρέγεται 17 μαθένουν 18 φν-
 λάγονται

49. Halm 385. 2 ἦχαν μιλία 4 ὅλες ἴσιες ἡμεστεν 6 μεγαλιό-
 τερους

50. Halm 71-71 6. 2 εἶπε

- συκαμινέαν, μῆτερ μου, λέγει, ἐβλέπω τώρα,
 θυμίαμα μυρίζομαι, λέγει της, ἄλλην ὥρα.
 5 Καὶ πάλιν τρίτον λέγει της· μῆτερ, ἀκούω κτύπον,
 καὶ κείνη λέγει· δέν με λές τὰ πάντα ἔπῳς σε λείπουν
 καὶ ὄχι μόνον δέν θωρεῖς, ἀλλὰ καὶ δέν ἀκούεις,
 οὐδὲ ποσῶς μυρίζεσαι καὶ ἔδῳ καὶ ἑκείθεν κρούεις.

Ἐπιμύθιον.

- Διὰ τοὺς ὑπερήφανους λέγει ὁ μῦθος τώρα
 10 τὸ ἔπῳς καυχοῦνται πάντοτε, ἂν ἔχουν καὶ τὴν ψῳρα.

51

Σφῆκες καὶ πέρδικες.

- Σφῆκες καὶ πέρδικες πολλὰ ἀπὸ νερὸ διψοῦσαν·
 ἐπῆγαν ἔς ἓναν γεωργόν, νὰ πίουں ἐζητοῦσαν.
 Οἱ πέρδικαις τὸν ἔλεγαν χάριν νὰ τονε ποίσουν,
 νὰ σκάπτουν τὸ ἀμπέλι του καὶ νὰ το κανακίσουν·
 5 οἱ σφῆκες πάλιν ἔλεγαν τὸ γῦρο νὰ φυλάγουν,
 τοὺς κλέπτας νὰ κεντρόνουνσι, ἐκεῖ νὰ μὴν ὑπάγουν.
 Ὁ γεωργὸς τοὺς εἶπε ἑκεῖ πολλὰ νὰ μὴν λαλοῦσι,
 τὰ λόγια ὁποῦ πασι τίποτε δέν φελοῦσι,
 ὅτι ἐκεῖνος βῳδία ἔχει ὁποῦν ἑς ἑχρεία,
 10 τίποτες δέν τον τάζουσι, ἑσάν πασι ἑς τὴν δουλεία,
 φ. 73 6 || καὶ τὸ νερὸ τὰ βῳδία ἑς πίουں ποῦ δουλεύουν,
 ἐμπιστεμμένα καὶ καλὰ, ποτέ τους δέν ὁκνεοῦν.

Ἐπιμύθιον.

Διὰ ἀδιαφόρητους ὁ μῦθος ἐνθυμίζει,
 ὁ λόγος τους εἶν' ψεύτικος, τίποτα δέν ἀξίζει.

6 λῑπουν 10 ψῳρα

51. Halm 392. 1 σφῆκες (οὕτω πάντοτε)

6 κεντρώουσι

9 χρεῖα

12 ὠκνεοῦν 14 ἦν

52

Μῦθος ὄρνέων.

- Μιὰν φορὰν τὰ ὄρνεα ἠθέλησαν νὰ στήσουν
 ἀφέντην εἰς τὴν μέσσην τοὺς καὶ νὰ τον προσκυνήσουν·
 τότε παγώνι ἑστάθηκε κ' ἤθελε παρρησία,
 εἰς ὅλ' ἀφέντης νὰ γενῇ, νὰ ἔχῃ ἐξουσία.
 5 - Μία τοῦ ἀποκρίθηκε κουροῦνα καὶ του εἶπε·
 δὲν εἶσαι ἄξιον ἐσὺ, ἀπὸ τὴν μέσσην λείπε,
 ὅτ' ἀετὸς ἑσάν μας εὐρῇ, καὶ θέλῃ νὰ μας σώσῃ,
 καὶ ἓνα ὄρνεον ἐσὺ δὲν θέλεις το γλυτώσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ ἄρχοντες 'ς τὰ κάλλη μὴν θαρροῦσι,
 ἀλλὰ ἀνδρείαν, φρόνησιν, ἐτοῦτα νὰ κρατοῦσι.

53

Μῦθος ἀγριοχοίρου.

- Ἐνα ἀγριογούρουνον ἐπῆγε νὰ κονίζῃ
 τὰ ὀδόντιά του εἰς δένδρον, εἶχέ τα καλλωπίζει·
 μί' ἀλεποῦ ἠρώτησε τὴν ἀφορμὴν νὰ μάθῃ,
 ἑσάν ἔχει τὴν συνήθειαν διὰ νὰ μὴν τὴν λάθῃ.
 5 Ἐκεῖνο τότε εἶπέν τιν 'πῶς ἑτοιμά τα ἔχω
 καὶ μετ' ἐκεῖνα τὸν ἐχθρὸν πάντα τον ἀπαντέχω.

φ. 74 α ||

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πρέπει μας νὰ ῥεστέν ῥωρθωμένοι,
 πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ κίνδυνος πάντα διωρθωμένοι.

52. Halm 398. 4 ὅλα ἔχει 6 ἦσε 8 ὄρνεον θέλῃς 9 κάλλει
 θαροῦσι

53. Halm 407. 1 νὰ κονίζει 7 ῥωρθωμένοι 8 διορθωμένοι

Μῦθος πουλλίου.

Ἐνα πουλλὶ 'πιάστηκε κ' ἔκλαιγε 'τ' ἐχαλάσθη,
 σίτου κουκκὶ νὰ ὀρεχθῇ εἰς τὴν παγίδα 'πιάστη·
 ἔκλαιγε καὶ ἐδάκρυζε καὶ ἐπαραπονεῖτον
 'πῶς ἄδικα 'πιάστηκε κ' εἰς τὴν παγίδα ἦτον,
 5 χωρὶς νὰ κλέψῃ μάλαμ.μα, ἀσήμι ἢ λογάρι,
 εἰς τὴν παγίδα ἔλαχε γιὰ δυὸ κουκκιὰ σιτάρη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ <ἐ>κεινοὺς λέγει ὅπου πλανοῦνται
 διὰ ὀλίγον τίποτες μόνον καταχαλνοῦνται.

Μῦθος 'λαφοπούλου.

'Λαφόπουλον τὴν μάνα του ἠρώτησε νὰ μάθῃ
 καὶ λέγει τῆς· μητέρα μου, πῶς ἔχεις τόσα πάθη;
 Τοὺς σκύλλους πάντα φεύγεις τοὺς 'ποῦ 'νε μικροὶ 'πὸ σένα,
 τὸ πρᾶγμα ξεκαθάρισε, εἶπέ μέ το καὶ μένα·
 5 ἐσὺ μεγάλη 'βρίσκεσαι, γλήγορη 'ς τὰ ποδάρια
 καὶ φεύγεις γληγορότερα 'κ τᾶλογα, 'κ τὰ μουλάρια.
 Εἶπέ με τὴν ὑπόθεσιν τώρα νὰ το γρικήσω,
 ὅτι ἂν δέν μέ το εἶπῃς, δέν θέλω νὰ σ' ἀφήσω.
 'Ἡ ἔλαφος ἐγέλασε καὶ λέγει· τὸ παιδί μου,
 10 νὰ σε εἰπῶ καὶ γρίκησε τὴν γνώμην τὴν δική μου·
 φ. 74 6 || ἀλήθεια λέγεις αὐτὰ, πρέπον 'νε νὰ τα κάμω,
 ἀλλὰ τὸν σκύλλον 'σάν ἰδῶ, μόν' τρέχω πῶς νὰ δράμω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· τοὺς δειλοὺς ὡσάν τοὺς παραινοῦσι,
 ποτέ τοὺς δέν ἀδρίζονται, ἂν ξαναγεννηθοῦσι.

54. Halm 194. 5 ἀσίμι

55. Πρβ. Halm 130. 4 ξεκαθάρησε 12 μῶν

56

Μῦθος λαγωῶν.

Οἱ λαγωοὶ συνάχθησαν κ' ἔκλεψαν τὴν ζωὴν τους,
 ὅτ' εἶνε φοβιτζάριδες κ' εἶνε εἰς ἐντροπήν τους
 καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέμουσι, τοὺς σκύλλους τοὺς φοβοῦνται,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀετοὺς πάντα καταχαλνοῦνται.

- 5 Ὅλοι λοιπὸν ἠθέλησαν νὰ πᾶσι νὰ πνιγοῦσι,
 τοὺς τρόμους καὶ τὰ βάσανα νὰ τα 'λευθερωθοῦσι·
 καὶ ἔτσι τὸ 'βεβαίωσαν, εἰς λίμνην διαβῆκαν.
 Ἀκόμη ὅτι ἔφθασαν καὶ μέσα δὲν ἐμπῆκαν,
 ἀκούουσιν οἱ βάτραχοι τὴν ταραχὴν 'ς τὸν δρόμον
 10 καὶ εἰς τὴν λίμνην ἔπесαν μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον.
 Τότ' ἕνας φρόνιμος λαγὸς λέγει τους· μὴ 'σεβῆτε,
 μικροὶ μεγάλοι λαγωοὶ, ἀκούσετε, σταθῆτε·
 ὅτι ἐδῶ 'ποῦ ἦλθαμεν κ' ηὔραμεν ζῶα ἄλλα,
 χειρότερα ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν εἶνε καὶ μεγάλα,
 15 καὶ διὰ τοῦτο πρέπει μας ὀπίσω νὰ στραφοῦμεν
 ἀνάμεσά μας σήμερον νὰ παρηγορηθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

- Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινὲς κάπου 'σάν δυστυχοῦσι
 φ. 75 α || κ' ἰδοῦν ἄλλους χειρότερα, τότε ἀλησμονοῦσι.

57

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος ἕνας, λέγουσι, τὸ ἄλογον ἐπαίνα,
 'πῶς εἶνε εἰς ἀνάπαυσιν καὶ κάθεται ὀλοένα,
 ξύουν το καὶ ταγίζουν το, ποτέ του δὲν δουλεύει
 καὶ βλέπει το ἀφέντης του, ἔμμορφα τ' ἀναπεύει·

- 5 καὶ κείνος πάντα 'ς ταῖς δουλειαῖς εὐρίσκεται, 'ς τὸν κόπον,

56. Halm 237. 5 πνηγοῦσι 8 ἀκόμι 12 σταθεῖτε

57. Halm 328. 2 ὀλοένα 3 ξίουν

- ποτὲ χωρὶς τὴν δούλεψιν δὲν κάθεται 'ς τόπον.
 Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν θωρεῖ ἀπὸ μακρία
 τὸν στρατιώτην 'ς τᾶλογον καὶ 'κτύπα το μὲ βία,
 'ς τὸν πόλεμον διάβηκε διὰ νὰ πολεμήσῃ.
 10 κάποιος τότε τᾶλογον ἐκεῖ 'χέ το κτυπήσῃ.
 Τότε ἀπηλογήθηκεν ὁ γάδαρος καὶ εἶπε,
 τὸν ἑαυτὸν του ἔλεγε· γάδαρε, ἀπ' αὐτὰ λείπε,
 ἅς λείπουν τὰ κανάκια καὶ τὰ πολλὰ φαγία,
 μὴν σε καθαλλικεύσουν καὶ κτυποῦν σε μὲ τὴν βία.

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει· οἱ πτωχοὶ πρέπει τοὺς νὰ ἄρκοῦνται,
 ὅτι οἱ ἄρχοντες πολλὰ τὰ κίνδυνα φοβοῦνται.

58

Μῦθος φιλαργύρου.

- Φιλάργυρος τὸν βίον του ἐπούλησε νὰ ποίσῃ
 βῶλον μαλαμματένιον νὰ μὴν εἶνε 'ς τὴν κτίσι.
 Ἔσκαψε κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸν βίον ἔβαλέν τον
 4 καὶ 'πήγαινε καθημερινῶς πάντα καὶ ἔβλεπέν τον,
 φ. 75 6 || τὸν νοῦν του ἔβαλεν ἐκεῖ, κ' εἶχε χαρὰν μεγάλη,
 πάντοτέ τον ἐσκότιζε τοῦ χρυσαφιοῦ ἢ ζάλη.
 Ἐγρίκησε τὴν ἀφορμὴν, τὸ πρᾶγμα το μανθαίνει
 δοῦλος ὅποῦ τον ἔβλεπε ἐκεῖ τὸ 'πῶς πηγαίνει·
 ἐπῆγε καὶ 'σκαψε κρυφὰ καὶ 'πῆρέ του τὸν βῶλον
 10 καὶ 'χασεν ὁ φιλάργυρος τότε τὸν βίον ὅλον.
 Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν, 'σάν ἦτον μαθημένος,
 'ς τὸν τόπον ἐδιάβηκεν περίσσια ζαλισμένος,
 θωρεῖ τὸν τόπον εὐκαιρον καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.
 Τότ' ἕνας τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε καὶ του λέγει·

9 πολεμήσῃ ^ῖ 12 ἀπαύτα λῆπε 13 λήπουν
 58. Halm 412. 1 ἐπούλισε πίση | 2 μαλαματέριον κτίση 6 χρυ-
 σαφίου 7 μανθέρῃ 8 πῖγέρῃ 9 καὶ ἔσκαψε πήρε 12 ζαλισμένος

- 15 δὲν πρέπει, ὦ φιλάργυρε, τοιοῦτον νὰ λυπῆσαι,
 ὅτι καὶ πρῶτα κ' ὕστερα ἐκεῖνος πάντα εἶσαι.
 Ἐκεῖ 'ς τὸν τόπον 'ποῦ 'τονε τὸ μάλαμμα βαλμένο
 κ' εἰς χρῆσιν δὲν το ἔκαμες καὶ ἦτονε χαμένο,
 πέτρα κομμάτι βάλ' ἐκεῖ καὶ τρέχε μὲ τὴν βίαν
 20 καὶ βλέπε την καθημερνῶς κ' ἔχε καλὴν καρδίαν,
 ὅτι τὴν χρῆσιν 'πώκαμε ἐκεῖ 'ποῦταν χωσμένος
 καὶ πέτρα μία κάμει την 'σὰν βῶλος χρυσωμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ὁ βίος δὲν ἀξίζει
 εἰς ἓναν ἀνωφέλετον 'ποῦ δὲν τονε γνωρίζει.

59

Χῆνες καὶ γερανοὶ.

- Χῆνές ποτε καὶ γερανοὶ ἔβοσκαν 'ς τόπον ἓνα,
 ἀντάμα πάντα ἦτασι, μαζὶ ἐδιαβαῖνα.
 φ. 76 α || Μίαν ἡμέραν κυνηγοὶ ἔξαφνα ἐφάνηκαν
 κ' οἱ γερανοὶ ἀπέταξαν, γλήγορι 'διαβῆκαν·
 5 οἱ χῆνες, 'ποῦ τασι χοντραῖς καὶ εἵχασι τὰ πάχη,
 'ς τὰ χέρια τῶν κυνηγῶν ὅλαις ἤθελαν λάχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅταν τὰ κάστρα πέρνονται, οἱ πλούσιοι λυποῦνται,
 χειρότερα 'πὸ τοὺς πτωχοὺς δουλόνονται, χαλνοῦνται.

60

Μῦθος χελώνης.

Χελώνα παρεκάλεσε τὸν ἀετὸν νὰ μάθῃ
 νὰ πέτεται 'ς τὰ σύννεφα κ' ἰδέτε τί 'χε πάθει.

16 ἦσαι 21 χρῆσιν χωσμένος 22 χρυσομένος
 59. Halm 421. 1 χῆνες ποτέ 5 χοντρές 6 ὅλες 8 δουλώ-
 ρονται

Ἐπῆρέν την ὁ αἰτὸς, ἔς τὰ νύχια ἔβαλέν την,
 ὦλη ὦλη ἀνέβηκεν καὶ τότε ἄφηκέν την,
 5 καὶ ἔγινηκε κομμάτια τότε εἰς μίαν πέτρα,
 διότι ἦτον ἄγνωστη καὶ ἄγνωστα ἐμέτρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πῶς τινες εἰς τὰς φιλονεικίας
 δὲν ἤκουσαν τοὺς φρόνιμους κ' ἦλθαν εἰς δυστυχίας.

61

Μῦθος ψύλλου.

Ψύλλος ποτὲ ἐπήδησεν εἰς κάτινος ποδᾶρι
 καὶ τὸν θεὸν ἑδήθηκεν νὰ πάγη νὰ τον ἑάρη,
 καὶ εἶπε μὲ φωνὴν τρανὴν· θεὲ καὶ ἔλα τῶρα,
 τὸν ψύλλον ἔλα ἑπαρ' τον, βοήθησε ἔς τὴν ὥρα.
 5 Ὁ ψύλλος ἐδιάβηκεν, ἄλλοῦ ἔχεν ἀπηδήση·
 ἐκεῖνος τότε τὸν θεὸν εἶχε τον ὀνειδίση,
 φ. 76 6 || εἶπε· θεὲ, ἂν ἔς τὰ μικρὰ δὲν εἶχες βοηθήση,
 εἰς τὰ μεγάλα πράγματα τότε πῶς θέλεις ποίση;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· ἀπρεπον νὰ λέγωμεν, θεὲ μου,
 10 εἰς ὥραν ποῦ δὲν κάμνει χρεῖα, ἔλα, βοήθησέ μου.

62

Μῦθος ἑλαφίου τυφλοῦ.

ἑάφι τυφλὸν ἐβλέποντας ἀπὸ τὸ ἑνα ἑμάτι
 ἔς ἑναν παραθαλάσσιον τόπον ἐπεριπάτει.
 Μὲ τὸν γερόν τὸν ὀφθαλμὸν ἐβλεπεν τὴν στερία,

60. Halm 419. 4 ψιλὰ ψιλὰ 5 κομᾶτια 7 φιλονεικίας

61. Halm 424. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ψύλλου 1 ψύλλος (οὕτω καὶ κατωτέρω δι'
 ἑνὸς λ) 9 λέγομεν

62. Halm 426. 1 μάτι 2 ἐπεριπάτη

- μὴν πάγουσιν οἱ κυνηγοὶ ἐκεῖ μὲ πονηρία
 5 καὶ ἴδοῦσι καὶ διώξουν το καὶ τότε το πιάσουν
 καὶ τύχη καὶ το φθάσουσι διὰ νά το χαλάσουν.
 Ἀπὸ τὸν ἄλλον ὀφθαλμὸν τὴν θάλασσαν ἐθώρει
 καὶ μετ' αὐτὴν τὴν πονηριὰν ἐπέρνα ὡς ἐμπόρει.
 Τότε τινὲς ἔς τὸ πέλαγος μ' ἓνα σαντάλι ἦταν,
 10 ἔξαφνὰ το ἐκτύπησαν, τό ἴδωκαν μὲ σαγίτταν.
 Τότ' ἐκλαίει τὸ ταπεινὸν εἰς τὸ ἔξαφνικὸ του,
 ἀπέκει ἴπου δὲν ἤλπιζεν εἶδεν τὸν θάνατόν του.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἵπῳ τινες πέφτουν εἰς δυστυχίαν
 ἀπέκει ἴπου δὲν ἔχουσι καμμίαν ὑποψίαν.

63

Μῦθος ἐλάφου.

- Φεύγουσα ἐλαφὸς ποτε εἰς σπήλαιον ἐχώθη
 καὶλέοντά ἵτυχεν ἐκεῖ κ' εἰς μίον ἐφαγώθη.
 ρ. 77 α || Ἐκλαίει τότ' ἡ ταπεινὴ ἔς τὸ πρᾶγμα ἴπου ἵχε πάθει
 καὶ ἔτυχεν ἔς τὸνλέοντα καὶ ἀπ' ἐκεῖνον ἵχάθη.
 5 Εἶπεν ἄλλοι ἔς με τὴν πτωχὴν, ἵπφευγα τοὺς ἀνθρώπους
 κ' ἔλαχα εἰς χειρότερους θηριωτάτους τόπους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἵπῳ τινες ὁπόταν κινδυνεύουν
 οἱ δυστυχίαις περισσαῖς πάλιν τοὺς περισσεύουν.

7 ἐθώρη 8 ἐμπόρη 14 καμίαν

63. Halm 129, 1 ἔλαφος ποτὲ 2 ἔτυχεν μεῖον 3 πάθη 4 ἀπε-
 κεῖνον 5 ἀλλοίμε πόφενγα 8 περισαῖς περισεύουν

ΔΕΛΤ. ΙΣΤ. ΕΤΑΙΡ.

Μῦθος ἐλάφου.

- Ἐλαφος εἰς ἀμπέλιον φεύγουσα ἐκρυβήθη,
 τὴν καλοσύνη 'ποῦ 'παθε ποσῶς δὲν ἐθυμήθη·
 ἐκεῖ ὅπου ἐσέβηκεν εἶχεν ἀλησμονήση
 'πῶς τὴν ἐκυνηγούσασι κ' ἰδέτε τί 'χε ποίση.
- 5 Τὰ φύλλα τότε ἔτρωγε ἐκεῖ 'ποῦ ἐκρυβήθη,
 τὴν καλοσύνη τοῦ ἀμπελιοῦ ποσῶς δὲν ἐθυμήθη,
 καὶ κυνηγοὶ ἐσκόπησαν τὰ φύλλα 'ποῦ ἐσοῦσαν
 καὶ ἔβλεπαν τὰ κλήματα τότε 'ποῦ ἐκουνούσαν·
 εὐθὺς ἐκεῖ ἀπάνω τῆς ἔρριξαν σαγιττία,
 10 τῆς ὥρας τὴν ἐσκότωσαν κ' ἀπέθανεν γιὰ μία.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας νὰ μὴν τοῦσε λυποῦμεν,
 ἀνταμοιβὰς καὶ χάριτας πάντα νὰ χρεωστοῦμεν.

Μῦθος γαδάρου καὶ πετεινοῦ.

- Γάδαρος κ' ἓνας πετεινὸς ἐβόσκουνταν ἀντάμα,
 τότ' ἔξαφνα ὁ γάδαρος ἔπαθεν τέτοιον πρᾶγμα.
- φ. 77 ε || Λέοντας ἦλθ' ἀπάνου τοῦ διὰ νὰ τονε φάγη,
 ὁ πετεινὸς ἐφώναξεν, ὁ λέοντας ὑπάγει,
 5 ὅτι φοβᾶται περισσὰ τὸν πετεινὸν 'σὰν κράξῃ
 ὁ λέοντας, ὡς λέγουσι, ἔτζι το ἔχει τάξι.
 'Σὰν εἶδεν ἔτζ' ὁ γάδαρος φόβον τὸ πῶς δὲν ἔχει,
 τὸν λέοντα τότ' ἄρχισε νὰ τονε κατατρέχῃ,
 ὅτι ἐθάρρειεν κ' ἔφευγεν ὁ λέων διὰ τοῦτον.
- 10 'Σὰν ἔφθασε τὸν λέοντα, ὅπου φωνὴ δὲν ἦτον,
 ὁ λέοντας τὸν ἔφαγεν κ' ἔπαθεν τέτοιον πρᾶγμα,

64. Halm 127. 2 ἐθυμήθη 5 ἐκριβήθη 9 σαγιτία

65. Halm 324. 7 ἔχη

τότ' ἔκλαιεν ὁ ταπεινὸς μὲ θρῆνον καὶ μὲ κλάμμα.
 Εἶπεν· ἐγὼ πολεμιστῆς δὲν ἤμουνα πατρόθεν
 νὰ πολεμήσω τί 'θελα καὶ 'χάθηκα παντόθεν.

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινες μὲ τὴν ταπεινοσύνην
 δουλόνουσι καὶ τοὺς ἐχθροὺς, κάμουν τοὺς κακοσύνην.

66

Μῦθος σκύλλου.

- Ἦν ἓνα πηγάδι ἔπεσε σκύλλος ἐνὸς ἀνθρώπου
 καὶ νὰ τον βγάλη 'θέλησεν ἀπάνω μετὰ κόπου
 καὶ 'μπῆκε 'ς τὸ πηγάδιον διὰ νὰ τον ἐβγάλη,
 νὰ τονε σύρῃ εἰς τὴν γῆν, ἀπάνω νὰ τον βάλῃ.
 5 Ὁ σκύλλος τὸν ἐδάγκασε ὅταν ἐκεῖ κατέβῃ,
 διὰ κακὸν του θάρρεψε εἰς τὸ πηγάδι 'ςέβῃ.
 Ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε καὶ εἶπε μὲ τὴν λύπη·
 ἡ καλοσύνη εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ τονε λείπῃ.

φ. 78 α ||

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος δι' ἀχάριστους λέγει ὅπου' 'ς τὴ φύσι,
 νὰ τοὺς ἀλλάξῃ δὲν 'μπορεῖ ὁ κόσμος καὶ ἡ κτίσι.

67

Μῦθος χοῖρου καὶ σκύλλου.

- Χοῖρος καὶ σκύλλος 'μάλλωσαν κάπου ὅπου 'χαν λάχει,
 πολλὰ ἐδιαφέρουνταν κ' εἶχαν μεγάλη μάχη.
 Ὁ χοῖρος ἐφοβέριζε κακὸν νὰ τονε ποίση,
 τὴν Ἀφροδίτην ἄμονε διὰ νὰ τον ξεσκίση·
 5 ὁ σκύλλος ἀπεκρίθηκε μὲ τὸ καλὸν καὶ εἶπε·

14 πολεμίσω 16 δουλώνουσι

66. Halm 192. 2 μετὰ

67. Halm 408 - 408 6. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ χοῖρου 1 λάχη 4 ἄμωρε

- ἔσὺ 'σαι πράγμ' ἀκάθαρτον καὶ ἀπ' ἐκείνην λείπε,
 ὅτι ἐκείνην σε μισᾷ, μαζὶ καὶ 'ποῦ σε τρώγει
 καὶ δὲν ἀξίζουσι τὰ λῆς καὶ οἱ μεγάλοι λόγοι.
 'Ο χοῖρος ἀπεκρίθηκε καὶ εἶπε πρὸς τὸν σκύλλον·
 10 ὅσα θελήσης νὰ με 'πῆς, τὰ λέγεις μὲ τὸν ζῆλον,
 ἀλλὰ ἐκείνη τους μισᾷ κεινοὺς 'ποῦ με σκοτώσουν·
 σιχαίνεται, διώκει τους ὅπου με θανατώσουν·
 οὐδὲ 'ς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς ἀφίνει νὰ ὑπάγουν,
 ὀργίζεται τους περισσὰ ἐκείνους 'ποῦ με φάγουν·
 15 ἀμμή ἐσὺ καὶ ζωντανὴ βρωμεῖς καὶ 'σάν πεθάνης,
 καὶ ὅσα θέλεις νὰ λαλῆς μόν' εὐκαιρά τα χάνεις.

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγ'· οἱ ῥήτορες ὁπῶχουσι τὴν γνῶσι,
 ποτέ τους εἰς τὴν γνῶσιν τους τινὰς τους θέλει σῶση.

68

Μῦθος σκρόφας καὶ σκύλλας.

- Σκρόφα καὶ σκύλλα 'μᾶλλοναν διὰ καλοτεχνία
 φ. 78 6 || κ' ἡ σκύλλα ἐκαυχήθηκε 'πῶς δὲν εἶνε καμμία
 'ς ὅλα τὰ ζῶα 'σάν αὐτὴν, 'σάν θέλῃ νὰ γεννήσῃ.
 Τότε ἡ σκρόφα λέγει τὴν· φαίνεσαι ἀπ' τὴν φύσι·
 5 τὰ τέκνα σου 'σάν γεννηθοῦν, 'πῶς εἶνε τυφλωμένα,
 ἐκ τῆς ἀρχῆς ὡσάν φανοῦν εἶνε μαρτυρημένα.

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος εἰς τὰ πράγματα λέγει νὰ ὁμοιάζουν,
 γλήγορα νὰ μὴν γένουνται, μόνον νὰ 'ταιριάζουν.

69

Μῦθος 'φειδίου καὶ κάβουρου.

- 'Φείδι φιλία 'γύρευε μὲ κάβουρα νὰ ποίση·
 ὁ κάβουρας καθὼς εἶνε κ' ἔχει ἀπλὴν τὴν φύσι,
 τὸ 'φείδι πάντα 'δίδασκε νὰ 'χῇ δικαιοσύνη
 καὶ νὰ περιπατῇ ὀρθὰ χωρὶς ἀτυχοσύνη.
 5 'Εκεῖνο δὲν τοῦ ἄκουε, μόνον μὲ πανουργία
 πάντοτε μὲ τὸν κάβουρα ἐπέρνα μ' ἀτυχία.
 'Ο κάβουρας ἐφύλαγεν ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται,
 πιάνει καὶ φονεύει το τότε καὶ ἐκδικᾶται·
 καὶ ὅταν ἐφονεύθηκε, τότε ἀπλώθη ἴσια
 10 τὰ δολιεύματά 'χασε ὅπου 'χε τα περίσσια.
 'Απηλογήθ' ὁ κάβουρας κ' εἶπε· 'ςὰν κάμεις τώρα,
 προτίτερα νὰ τό 'καμες ἔπρεπε εἰς ἄλλην ὥρα.

'Επιμύθιον.

Τοὺς φίλους λέγει καὶ ἐδῶ ὅσοι τοῦσε γελοῦσι,
 τὸν ἑαυτὸν τοὺς βλάπτουσι, κακὰ τελεσφοροῦσι.

70

φ. 79 α ||

Ποιμένες καὶ λυκόπουλον.

- 'Ενα λυκόπουλ' ἔτρεφε ποιμένας 'ς τὸ κοπάδι,
 ἀντάμα τό 'χε 'ς τὰ σκυλλιά, 'ς τὰ πρόβατα ὁμάδι·
 'ςὰν ἄρχισε καὶ 'τράνευεν, ἄρχισε νὰ ξεπέφτη,
 τὴν τάξιν τοῦ ἐπίασε τὰ πρόβατα νὰ κλέφτη.
 5 Τοὺς ξένους τοὺς ἐδίωχνε, πῶς δὲν ἔχει φιλία
 καὶ ἐκυνήγα καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τὰ σκυλλία.
 'Εκεῖνοι κυνηγούσασι τοὺς λύκους νὰ τοὺς σώσουν,
 πρόβατον ἂν ἐπήρασιν διὰ νὰ το γλυτώσουν,

69. Halm 346. 3 γάχει 4 ἀτυχοσύνη 11 ἀπηλογίθ' κάμης
 13 ὅσοι τοὺς ἐγελοῦσι
 70. Halm 374. 3 ἄρχησε 4 κλεύτη 7 λύκους

- καὶ δὲν ἐδύνουνταν ποσῶς διὰ νὰ τουςε φθάσουν
 10 κ' εἰς τόπον ἐπηγαίνασιν οἱ λύκοι νὰ μοιράσουν.
 Τότε καὶ κεῖνος 'πήγαινε καὶ ἔτρωγεν ἀντάμα,
 τὴν φύσιν του δὲν ἄλλαξε κ' ἔκαμε τέτοιον πρᾶγμα·
 καὶ 'ς ἂν το εἶδ' ὁ πιστικὸς τὸ πρᾶγμα 'πῶς ἐγίνη,
 ἐκρέμασέ το εἰς δενδρὸν, νεκρὸν ἐκεῖ τ' ἀφίνει.

Ἐπιμύθιον.

- 15 'Αδύνατό 'νε νὰ γενῇ ἡ πονηρὰ ἡ φύσι
 καλὴ, ὁ μῦθος λέγει μας, καὶ τὸ καλὸ νὰ ποίση.

71

Μῦθος λεονταρίου.

- Λέων ἐγήρασε πολλὰ κ' εἰς σπήλαιον ἐσέβη
 καὶ δὲν ἠμπόρεσε ποσῶς ἔξω διὰ νὰ ἔβγῃ·
 ὅλα τὰ ζῶα 'πήγαιναν καὶ τον ἐπροςκυνοῦσαν,
 ὡς βασιλέα στέκουνταν καὶ τον παρηγοροῦσαν.
 5 Μόνον ἀπέκ' ἡ ἄλεποῦ ἔλειπε κ' εἶχε φταίση·
 ὁ λύκος τότε τὸν καιρὸν ἠῦρε νὰ τὴν 'γκαλέσῃ,
 φ. 79 ε || καὶ εἶπε πρὸς τὸν λέοντα· εἶδες, ἀφέντη, τώρα
 ἡ ἄλεποῦ νὰ μὴν 'βρεθῇ 'ς τούτην ἐδῶ τὴν ὥρα,
 ἀμμὴ νὰ σε καταφρονῇ, νὰ μὴν σε ἔχῃ χρεῖαν
 10 ἢ νὰ σε καταχρειάζεται εἰς ἐλογὴν καμμίαν;
 'Η ἄλεποῦ καὶ ἦτονε ἔξω καὶ ἄκουέ τα
 τοῦ λύκου τὰ 'γκαλέσματα, ὅλα κατὰγραφέ τα·
 τότε ἐμπῆκε παρευθὺς 'ς τοὺς λόγους εἰς τὸ τέλος,
 τὸν λέοντα ἀρχίνησε νὰ λέγῃ μὲ τὸ γέλος·
 15 ἀφέντη, θάρρος, 'ς τὸν θεὸν ἔχ' ὅτι θὲς γλυτώσῃ
 καὶ ἰατροίαν ἠῦρηκα διὰ νὰ σε σηκώσῃ.
 'Ο λέων τότε λέγει τὴν νὰ 'πῇ τὴν θεραπείαν
 τρέμοντας ὁ κακόμοιρος μὴν νὰ 'βρῇ ἰατροίαν·

14 ἀφέντη

71. Halm 255.

1 ἐγύρασε

9 καταφρονεῖ

16 ὕβρικα

18 κακόμη-

ιατροίαν

ρος μὴ ναύρη θεραπείαν

οι

- 20 τότε τὸν λέγ' ἡ ἄλεποῦ λύκον διὰ νὰ 'γδάρη,
καθὼς τον εἶπε ὁ ἱατρὸς, καὶ τὸ πετζὶ νὰ 'πάρη,
νὰ το 'ντυθῇ νὰ 'νε ζεστός, 'ς τὸ στρῶμά του νὰ πέση,
καὶ ἄν το κάμη, εὐκόλα θέλει τον ὠφελέση.
'Ο λέων τότε παρευθὺς τὸν λύκον ἔγδαρέ τον
καὶ 'ντύθη τὸ τομάρι του, ὅλον ἐξέσκισέ τον.
25 ἡ ἄλεποῦ τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε καὶ 'γέλα·
κὺρ λύκο ἡ κατάκρισις ἰδέ τό τί σε 'φέλα·
ἔπρεπε 'ς τὸν ἀφέντην μας νὰ λέγῃς καλοσύνην,
ὄχι νὰ τον παρακινᾷς νὰ κάμη κακοσύνην.

Ἐπιμύθιον.

- 30 'Ο μῦθος λέγει ὅποιος κακοβουλεύετ' ἄλλον,
'ς τὸ ὕστερόν τον ἔρχεται πολλὰ κακὸν μέγαλον.

72

φ. 80 α ||

Μῦθος γυναικός.

- Μιὰ γυναῖκα ἦτονε καὶ εἶχε ἓναν ἄνδρα
καὶ ἔπινε πολὺ κρασί 'ς ἄν χοῖρος ἀπὸ μάνδρα·
καὶ τί ἐπονηρεύθηκε διὰ νὰ τον γλυτώσῃ,
ἀπὸ τῆς μέθης τὸ κακὸν ἴσως καὶ τονε σώσῃ·
5 ἐπῆγε καὶ τον ἔβαλεν 'ς ἄν ἦτον μεθυσμένος
'ς τόπον 'ποῦ θάπτουσι νεκροὺς 'ς ἄν νὰ ταν 'πεθαμμένος.
Μὲ ὥραν τότε μερικὴν 'ς τὸν ἄνδρα της ὑπάγει,
νὰ τον λαλήσῃ 'θέλησε τάχα διὰ νὰ φάγῃ.
Λέγει· ἀνοίξετε ἐσεῖς 'ποῦ 'στε 'ς τὴν γῆν θαμμένοι,
10 ὅτ' ἔφερα καλὸ φαγεῖ νὰ φᾶν οἱ 'ποθαμμένοι.
'Εκεῖνος τότε εἶπέ την· φέρε κρασί, ἄν ἔχῃς,
ἀμμὴ ἄν ἤφερεις φαγεῖ, μόν' εὐκαιρα 'παντέχεις.
Τὰ στήθη της ἐκτύπησε κ' εἶπε μὲ τὴν πικρίαν·
ἄνδρα, ἐσὺ χειρότερην ἔχεις ταλαιπωρίαν·

20 πετζή 21 ντυθῇ 22 ὠφελήσῃ 26 σ' ἐφέλα 28 παρακινᾷς
72. Halm 108. 8 λαλήσ' ἠθέλησε 11 ἔχεις 12 παντέχεις

- 15 τὸ πάθος σού ποτέ τινας δὲν ἤμπορεῖ νὰ 'βγάλη,
ν'ἀλλάξῃ καὶ τὴν γνώμην σου, ἄλλοῦ νὰ τὴνε βάλῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε ὀπώχουν κακὰς πράξεις,
δυσκόλως ἀκ τὴν γνώμην τους 'μπορεῖς νὰ τους ἀλλάξῃς.

73

Μῦθος γουρουνίου.

- Ἐνα γουρουνὶ εἶχαςι χαλκιάδες 'ς ἀργαστήρι
καὶ ποντικὸν ἐπίασε καὶ εἶχέ τονε σύρη·
φ. 80 ε || ἐμπρός τούς τον ἐβάσταζε καὶ κείνοι ἐγελοῦσαν,
'πῶς ἦτον εἰς κατὰκρισιν ποσῶς δὲν το γρικοῦσαν.
5 Καὶ τὸ ποντίκι 'γύρισεν, εἶπε τοὺς χαλκιάδες·
δὲν 'ντρέπεστε, ταλαίπωροι, ὅπου 'στε δουλευτάδες
κ' ἓνα χοιρίδι ἔχετε καὶ κείνο πεινασμένον
καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν του κάμνει τὸ ὠργισμένον;

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· τινὲς 'ποῦ δυστυχοῦσι,
χειρότεροι ἀπ' ἐκείνους τότε τούσε γελοῦσι.

74

Μῦθος χήνας καὶ κύκνου.

- * Ἀρχοντας εἰς τὸ 'σπίτι του χῆνα καὶ κύκνον ἓνα
εἶχε, μαζὶ 'ποῦ 'βόσκουνταν, ἀντάμα 'ποῦ ἐμέναν·
τὸ ἓνα εἶχε διὰ φωνὴν καὶ γιὰ φαγεῖ τὸ ἄλλο
κ' ἰδέτ' ὁ κύκνος τ' ἔπαθε πολλὰ κακὸ μεγάλο.
5 Ἀφέντης του 'βουλήθηκε τὴν χῆνα νὰ τὴν φάγῃ

15 τινὰς ἠμπορῇ 18 ἀλάξεις

73. 1 σαργαστήρι 6 τρέπεστε 7 ἔχεται

74. Halm 215. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ χῆνας (καὶ κατωτέρω μετὰ περισπωμένης)

4 ἰδέτ' 5 βουλήθηκε

καὶ εἰς τὸν τόπον 'ποῦ 'τανε τῆς ὥρας τότε 'πάγει.
 Νύκτα πολὺ 'ταν σκοτεινὰ, τὸν κύκνον εἶχε πιάση,
 ἐκεῖνος τότε ἄρχισε μεγάλα νὰ φωνάζῃ.
 'Σὰν ἤκουσεν ἀφέντης του τοῦ κύκνου τὴν λαλία,
 10 τὸν κύκνον δὲν τον ἔσφαξε καὶ 'γλύτωσε γιὰ μία·
 ἐγλύτωσέν τον ἢ λαλιά κ' ἔπαθε τέτοιαν χάρι
 κ' ἢ χῆνα ἢ ταλαίπωρη τὸν θάνατό 'χε 'πάρει.

Ἐπιμύθιον.

φ. 81 α || Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινὲς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου
 γλυτόνουςιν τον, ἂν λαλοῦν μὲ λόγους παρακάτου.

75

Μῦθος ἀράπη.

Κάποιος ἓνας ἄνθρωπος ἠγόρασεν ἀράπη,
 νάλλάξῃ τὴν θωρία του εἶχε πολλὴν ἀγάπη,
 καὶ 'πήγαινέ τον 'ς τὰ λουτρὰ πάντα καὶ ἔτριβέ τον,
 τόσον τὸν ἐκατάστησεν, 'ς ἀστένεια ἔβαλέ τον.
 5 Ἐκεῖνος ἀκ τὴν φύσι του νάλλάξῃ δὲν ἠμπόρειε,
 μόν' ἄδικα ἀφέντης του ἐκεῖνον ἐτιμώρειε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ 'πῶς δὲν ἀλλάζ' ἡ φύσις,
 ὡς ἂν εὐρέθη ἐξ ἀρχῆς ἀλλέως νὰ τὴν ποίσης.

76

Κουρούνα καὶ χελιδών.

Κουρούνα καὶ ἡ χελιδὼν πολλὰ 'φιλονικοῦσαν,
 διὰ τὴν εὐμορφάδα τους οἱ δύο ἐλαλοῦσαν.
 Λέγ' ἡ κουρούνα· ἄφησε, ὅτι ἡ εὐμορφιά σου

6 πάγη 7 σκοτεινὰ ποιάση 8 φωνάζει 14 γλυτώνουςιν
 75. Halm 13. 4 εἰς 6 ἐτιμώρειε 8 ἀλλέως

τὸ καλοκαίρι ἔβρίσκεται ὅπου ἴσαι ἔς τὴν φωλιά σου,
 5 ἄμμῃ ἐγὼ καὶ τὸν χειμῶν' καὶ περπατῶ κι' ἀξίζω,
 ὥς ἂν ἐσένα δέν εἶμαι τότε νὰ τουρτουρίζω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· πάντοτε ἡ ἀνδρεία
 εἶν' πρᾶγμα περισσότερον ἀπὸ τὴν εὐμορφία.

77

Μῦθος τριτζονίου.

Εἰς παραθύρι ἔκρέμετον ἓνα πουλὶ τριτζόνι
 καὶ ἔπῃγε νυκτερίδα ἔκει κοντά του καὶ σιμόνει
 φ. 81 6 || καὶ ῥώταν το <τὸ> πῶς λαλεῖ τὴν νύκτα ἔς ἂν βραδειαίῃ,
 ἔς ἂν ἔξημερώσῃ δέν λαλεῖ, ὅλημερῆς σωπάζει.
 5 Λέγει· τὸ πρᾶγμα τὸ θωρεῖς, εὐκαιρα δέν σωπάζω,
 ἔς ἂν ἔξημερώσῃ δέν λαλῶ, τότε ὅτι τρομάζω
 καὶ διὰ τοῦτο σιωπῶ, φοβοῦμαι νὰ λαλήσω,
 μήπως χειρότερον κακὸν τοῦ ἐμαυτοῦ μου ποίσω.
 Ἡ νυκτερίδα εἶπέν της· διάφορον δέν ἔχεις·
 10 ἂν σιωπᾷς ἢ ἂν λαλήῃς, ὕστερα τί ἵπαντέχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἔπως τινες, ὁπόταν χαλαστοῦσι,
 τί διαφοραίνουν ὕστερα, ὥς ἂν μετανοοῦσι.

78

Μῦθος τοῦ παιδὸς τοῦ γεωργοῦ.

Ἐνα παιδίον γεωργοῦ ἔψενε ἔς τὴν φωτία
 κοχλίου εἰς τὰ κάρβουνα καὶ ἔβγαλαν λαλία·

76. Halm 415. 4 καλοκέρι 9 κιαξίζω 6 ἦμαι 7 ἀνδρεῖα

77. Halm 85. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τριτζωνίου (καὶ κατωτέρω διὰ τοῦ ω) 2 σι-
 μώνει 3 βραδιάζῃ 4 ὅλημερῆς 8 πίσω 10 λαλεῖς ἀπαντέχης
 12 διαφορένουν

ὅτ' ἔτριζαν 'ποῦ 'ψήνουνταν, εἶπέν τους· τί λαλεῖτε,
τὸ 'σπίτι σας νὰ καίεται καὶ σεῖς νὰ τραγουδεῖτε;

Ἐπιμύθιον.

- 5 Ὁ μῦθος λέγει· δέν εἶνε πρᾶγμα ὁποῦ νὰ γένη
παράστρατα, νὰ 'παινεθῇ, οὐδὲ 'ς ἐδρόμον 'μπαίνει.

79

Μῦθος χήρας.

- Χήρα γυναῖκα ἦτονε καὶ ἀγάπα τὴν δουλεία
καὶ εἶχε σκλάβαις περισσαῖς διὰ ὑπηρεσία·
νύκτα πολλὰ ταῖς 'σήκονε πάντα εἰς τὴν δουλεία,
4 ὅταν ἀρχὴ ἀκούετον τοῦ πετεινοῦ λαλία.
φ 82 α || Ἐκείναις ἡ ταλαίπωραις τότε 'συμβουλευθῆκαν,
ὅτι ἀπὸ ταῖς δούλεψες ἐταλαιπωρηθῆκαν·
'ς τὸ 'σπίτι εἶχαν πετεινὸν, εἶπαν νὰ τον σκοτώσουν,
ἂν τύχη ἀκ ταῖς δούλεψες ὀλίγον νὰ γλυτώσουν.
'Ως ἂν τον ἐσκοτώσασι, κακό τους τότε 'γίνη,
10 νυκτότερα ταῖς 'σήκονε τότ' ἡ κυρὰ ἐκείνη,
διότι δέν ἐγνώριζε τί ὥρα ἦταν τότε,
μόνον ταῖς σκλάβαις ἔλεγε 'κ τὸ στρῶμά σας σηκῶτε.

Ἐπιμύθιον.

- Ὁ μῦθος τὰ βουλεύματα λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
'ποῦ δέν εἶνε μὲ φρόνησιν, ρίχνει τους εἰς ἐκόπους.

80

Μῦθος γυναικὸς μάγισσας.

- Μία γυναῖκα μάγισσα ἔκαμνε ταῖς μαγείαις
κ' εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔλεγε 'πῶς κάμνει προφητείας.

78. Halm 214. 4 τραγουδεῖτε

79. Halm 110. 1 χῆρα 2 σκλάβες 5 ἐκεῖνες 6 ἐ-
ταλαιπωρηθῆκαν 7 σπῆτι 9 ἐσκοτόσασι 12 ἐκ 10 συκῶτε

80. Halm 112. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μάγισσας (καὶ κατωτέρω δι' ἐνὸς σ) 1 μαγίαις

- Κάποιοι ἐβουλήθησαν νά τηνε καταδώσουν,
 ἥπως κάμνει ἀτυχιαῖς πολλαῖς, νά τηνε θανατώσουν.
 5 Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἤγαινε τὸν θάνατον νά πάρη,
 ἕνας τὴν εἶπε· ποῦ ἔνε την ἡ ἐδική σου χάρι,
 ποῦ ἔλεγες, ὅτ' ἤξευρες τὰ πράγματα τὰ θεῖα
 πῶς δέν σε <ἐ>βοήθησαν εἰς ἐλογὴν καμμία,
 καὶ τῶν ἀνθρώπων ταῖς βουλαῖς πῶς δέν ταις προφητεύεις;
 10 δέν ἐκαυχάσουν κ' ἔλεγες τὰ πάντα ἥξεύρεις;

Ἐπιμύθιον.

- Ἄ μῦθος λέγει· μερικοὶ ἔχουν το καὶ καυχοῦνται
 φ. 82 6 || καὶ δέν ἀξίζουσιν τίποτε, μόνον γιὰ νά παῖνοῦνται.

81

Κάττα καὶ χαλκίας.

- Κάττα εἰς ἐργαστήριον ποῦ δούλευε χαλκίας
 ἐπῆγε κ' ἠῦρηκε ῥινὶ, πῶκαμεν τὰς δουλείας,
 ἐπίασε καὶ τό γλυφε τότε μὲ ἐμνοστάδα
 καὶ αἶμα ἀκ τὴν γλῶσσαν της ἔβγανεν μὲ γλυκάδα.
 5 Ἐκείνη ἀκ τὸ σίδηρον ἐθάρρευεν καὶ ἔβαινε,
 ὕστερα μόν' το γρίκησε καὶ ἄγλωσσ' εἶχε γέννη.

Ἐπιμύθιον.

- Ἄ μῦθος λέγει· ὅσοι ἔνε, ὅποῦ φιλονικοῦσι
 τοῦ λόγου τοὺς μόν' βλάπτουσι, οὐδέποτε φελοῦσι.

82

Μῦθος γεωργοῦ.

Σκάπτοντας κάπου γεωργὸς ἤθελεν εὖρει πλοῦτον,

4 ἀτυχίαις πολλὰς 6 πούνε χάρι 7 ἤξευρες 8 σὲ βοήθεισαν καμία
 9 ταῖς βουλαῖς προφητεύης 10 καὶ ἔλεγες ἡξεύρης.

81. Halm 86. 1 Κάττα εἰς ἐργαστήριον κατὰ διόρθωσιν τῶν τὸ πρῶτον γραφέν-
 των Κάποιοι ἐβουλήθησαν 2 ἠῦρικε πόκαμεν 5 κευγέννη 6 ἄγλωσ'

82. Halm 101. 1 εὔρη

- τὴν γῆν πάντα ἑθυσίαζε, ἑς ἐλιτανείαις ἦτον
καὶ ἔκαμε παράκλησες ἑς τὴν Εὐτυχίαν, ἐχάρη
ἡ γῆ ἥπως τον ἐχάρισε τέτοιαν μεγάλην χάρι.
5 Τότε ἡ Τύχη ἑπῆγ' ἐκεῖ, ἐμπρὸς ὠνείδισέ τον,
ἥπως δὲν την εὐχαρίστησεν ἐστάθη κ' ὕβρισέ τον
καὶ λέγει <του>· ὦ ἄνθρωπε, ἂν ὁ καιρὸς γυρίσῃ,
τότε τὴν γῆν ἀλησμονᾶς καὶ μένα θεὸς ὕβριση·
δὲν ἔπρεπε μὲ τὴν χαρὰν ἐμένα νὰ τιμήσῃς,
10 τὸν βίον ἑποῦ σε ἑδώρησα, ἀμμή ν' ἀλησμονήσῃς;

Ἐπιμύθιον.

- Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας νὰ τους εὐχαριστοῦμεν,
φ. 83 α || ὅχι τοὺς ἀνεγνώριστους εὐκαιρα νὰ τιμοῦμεν.

83

Μῦθος ἀνθρώπους δύο.

- Δύο τινὲς τζικούριον ἓνα ἑς τὴν στράτα ἑβρῆκαν
καὶ μάλλωμα ἑς τὴν μέσσην τους ἀνάμεσα ἐποῖκαν·
ὁ ἓνας, ἑποῦ το εὗρηκεν, ἔλεγεν ἀπατός του
τὸ ηῦρεν, ὅχ' οἱ δύο τους, νὰ ἔχῃ μοναχός του.
5 ἑκεῖνοι, ὁποῦ τό ἑχασαν, ἦλθαν καὶ ἑπιάσαν τον
καὶ ἑπῆραν τὸ τζικούριον, πολλὰ ἐπίκρανάν τον.
Τότε τὸν ἄλλον εἶπέ τον ἐκεῖνος μὲ τὸ κλάμμα·
ἐπῆραν τὸ τζικούρι μας, ἑποῦ τό ἑβραμεν ἀντάμα.
ἑ σύντροφός του εἶπέ τον· αὐτά τα λὲς στανιό σου·
10 ἀμμή θυμᾶσαι ἑπῶλεγες ἥπως τό ἑβρες μοναχός σου;

Ἐπιμύθιον.

ἑ μῦθος λέγει· ὅσοι ἑνε ψεύσταις ἑς τὴν ἀτυχίαν,
καθάριαν δὲν ἔχουσι ποτέ τους τὴν φιλίαν.

2 γῆν λιτανείαις 5 πῆγ' ὠνείδισε 8 ἀλῆσμονᾶς
83. Halm 309. 2 μέσσην 4 ηῦβρεν ὅχι

Μῦθος βατράχου.

- Εἰς λίμνην κάπου βάτραχος βαθεῖαν μέσα ἦτον·
 ἀπ' ἄλλην λίμνην βαθρακὸν 'πάγει καὶ προσκαλεῖ τον.
 Λέγει του· ἔλα, ἀδελφε, ἄφησ' αὐτὸν τὸν τόπον,
 ὅτι αὐτοῦ, 'ποῦ 'βρίσκεσαι, εἶν' δρόμος στρατοκόπων,
 5 εἶν' καὶ ξερὴ ἡ λίμνη σου καὶ δὲν ἔχεις νὰ φάγῃς·
 τέτοιον τόπον ἄφησε, ἰδὲς ἄλλου νὰ 'πάγῃς·
 ἂν θέλῃς, ἔλα μετ' ἐμέ, ἀντάμα μου νὰ ἦσαι,
 νὰ τρώγῃς καὶ νὰ χαίρεσαι, ποτὲ νὰ μὴν λυπῇσαι.
 φ. 83 6 || 'Εκεῖνος τότε εἶπέν τον· ἐγὼ 'μαθα νὰ εἶμαι
 10 ἐδῶ, 'ποῦ βλέπεις, ἀδελφε, ὁ τόπος ὠφελεῖ με.
 Τὸν λόγον δὲν τον ἤκουσεν οὐδὲ τὴν συμβουλήν του,
 κ' ἰδέτε τί τον ἔκαμεν ἡ μοῖρα ἡ κακὴ του.
 'Αμαξά τότε 'πέρασεν καὶ 'τζαλαπάτησέ τον,
 ἐπλάκωσέ τον παρευθὺς καὶ 'κεῖ ἐσκότωσέ τον.

'Επιμύθιον.

- 15 'Ο μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε, ἄτυχά 'ποῦ περνοῦσι,
 θαρροῦν ὅτ' ἔχουσι καλὸν διὰ νὰ μὴν γρικοῦσι.

Μῦθος κλέπτου.

- Κλέπτῃς κρυφὰ διάβηκε καὶ ἔκλεψε κηρίον
 εἰς τόπον ὅπου εἶχαςι κάπου μελισσουρ(γ)εῖον.
 'Επῆγεν ὁ μελισσουργὸς καὶ εἶδε τὰ ἀγγεῖα,
 'πικράθη καὶ 'βλασφήμησε 'πῶς εἶχαν εὐκαιρία,
 5 καὶ μὲ θυμὸν ἐπίασε τότε νὰ τα σιάζῃ,
 τοὺς τόπους, τὰ μελίσσια νὰ τα ὀρδινιάζῃ.

84. Halm 75.	3 ἄφρις	5 ἦν ^η	φάγεις	7 θέλεις	10 μαι	14 κῆ
85. Halm 289.	2 ἦχαςι	μελισσουρίον	3 μελισσουργὸς	6 μελίσια		

Τότε ἐκεῖνα ἠθάρρηκαν πῶς θέ' νά τα χαλάσῃ
καὶ ὅλα τὸν ἐκέντρισαν κ' ἤθελαν νά τον φᾶσι·
τότ<ε> ἐκεῖνος εἶπέ τα· ζῶα καταραμένα,
10 τοῦ κλέπτη ἅς το ἰκάμνετε, ἀμμ' ὅχι τῶρα μένα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ τοὺς φίλους τοὺς λυποῦσι,
διὰ νά μὴν ἡξεύρουσι, τὸ πρᾶγμα ἂν γρικοῦσι.

86

Μῦθος ἀλκυόνοσ.

φ. 84 α || Ἡ ἀλκυὼν εἶν' ὄρνεον καὶ κατοικεῖ εἰς τόπους,
νά εἶν' παραθαλάσσιος, φεύγουσα τοὺς ἀνθρώπους
καὶ κάμνει τὴν φωλίαν τῆς εἰς τόπον νά 'νε βράχῃ·
καὶ κάπου μία ἑγέννησε 'ς βράχῃ, 'ποῦ 'χε λάχει,
5 κ' ἰδέτε ἡ ταλαίπωρος ἐκεῖ τὸ τί 'χε πάθει·
ἡ θάλασσα ἐφούσκωσε, τὸ κύμα ἐταράχθη
κ' ἡ κατοικία ἠγάλασε, ἔπεσαν τὰ πουλλία,
ἡ θάλασσά τὴν ἔρριξεν ὅλην τῆς τὴν φωλία.
Τὸ πρᾶγμα 'ς ἂν το ἔμαθεν, εἶπε μὲ τὴν πικρία·
10 ἄλλοι 'ς με τὴν ταλαίπωρον, 'ποῦ 'χω κακὰ μυρία·
τὴν θάλασσαν ἐπίστευσα καὶ ἔκτισα φωλία
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔφευγα καὶ ἔκαμα λωλία.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πῶς τινες θέλουν νά φυλαχτοῦσι
καὶ εἰς ἐχθροὺς λαχαίνουσι, τοῦ λόγου τοὺς χαλνοῦσι.

87

Μῦθος ψαρᾶ.

Εἰς ποταμὸν ἓνας ψαρᾶς πλεμμάτι εἶχε στήση,

10 κάμνεται τῶρα

86. Halm 29. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀλκυῶνος 4 λάχῃ 10 ἀλίσμε

87. Halm 25. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ψαρᾶ

τοῦ ποταμοῦ 'τριγύρισε τὸ ῥέμμα νὰ 'μποδίσῃ
καί 'δεσε πέτρα μὲ σκοινὶ καί 'δερνε τὸ ποτάμι,
νὰ δώσῃ ταραχὴν πολλήν, τὸ 'ψάρι 'κεῖ νὰ δράμῃ,
5 νὰ μὴν εὐρῇ ποῦ νὰ ἐβγῇ, τότε νὰ το πιάσῃ,
ὅτ' ἀπ' ἄλλοῦ δὲν εἴχασι τὰ 'ψάρια νὰ 'πᾶσι.
'Ενας τὸν εἶδεν ἄνθρωπος κ' εἶχέ τον ὄνειδίσῃ,
τὸ 'πῶς θολώνει τὸ νερὸ στέκεται καὶ τὸν 'βρίζει.
φ. 846 || 'Εκεῖνος εἶπε· ἄνθρωπε, τὰ λόγιά σου χάνεις,
10 τὸ πρᾶγμα ὅπου κάμνω 'γὼ 'ς τὸν νοῦν σου δὲν το βάνεις·
ὁ ποταμὸς, ὅπου θωρεῖς, ἂν δὲν τονε ταραῶξω,
τὸ τί νὰ φάγω δὲν ἔχω καὶ φόρεμα νάλλάξω.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγ'· οἱ ἄρχοντες τότε τον βοηθοῦσι
τὸν τόπον, τὴν πατρίδα τους, ὁπότεν πολεμοῦσι.

88

Μῦθος μαῖμοῦς καὶ ἀνθρώπου.

"Ανθρωπος εἶχε μαῖμοῦν μέσα εἰς τὸ καράβι
χαρὰν νὰ ἔχῃ μερικὴν κ' ἡ λύπη του νὰ παύῃ.
Χειμῶνας τότε 'πλάκωσε κάπου, ὅπου 'χε τύχει
καὶ τὸ καράβι 'πνίγηκε, καθὼς το φέρν' ἡ τύχη.
5 Τότε 'ς τὴν θάλασσά 'πесαν ὅλοι καὶ 'κολυμποῦσαν.
διὰ νὰ 'ξέβγουν εἰς τὴν γῆν ὅλοι ἐπολεμοῦσαν.
Δέλφινας τότε ἔλαχε καὶ ἔφτασε νὰ σώσῃ
τὴν μαῖμοῦν, ἐπάσχισε διὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ·
ἐθάρρευες 'πῶς ἄνθρωπος εἶνε νὰ τὴνε 'βγάλῃ,
10 νὰ τὴνε 'πάρῃ 'πάνω του, ἔξω νὰ τὴνε βάλῃ·
ἀπάνω του ἐπῆρέ τὴν καὶ 'ρώτα τὴν νὰ μάθῃ
'ς τὸ γένος πῶς τὴν λέγουσι, 'πῶπαθεν τέτοια πάθη.
'Εκείνη τότε εἶπέ τον· 'πῶς εἶν' ἀπ' Ἀθηναίους

2 τριγύρισε ῥέμμα 3 σκοινὴ 5 εὐρῇ 9 χάνης 10 βάρης
88. Halm 363. 2 ἔχει 3 τύχη 6 ξεύγουν 10 τὴν ἐβάλῃ 13 ἐ-
κεῖνη

καὶ εἶνε καὶ εὐγενική, ἀπ' ἄρχοντας μεγάλους.

15 Ἐκεῖνος πάλε ῥώτησεν ἓνα βουνὶ ἄν' ἑξέρη,
Πειραία ποῦ το λέγουσι 'ς τῶν Ἀθηνῶν τὰ μέρη.

φ. 85 α || Λέγει ἐκείνη· ἑξέρω τον, φίλος μου εἶν' μέγας,
καὶ γνῶριμός μου ἔρρίσκειται παρὰ κανέναν ἄλλον.
Τότε ὁ δέλφινας ἐκεῖ 'ς τὴν θάλασσά ῥηκέν την,
20 διὰ τὸ ψέμμα τὸ πολὺ ἐκαταγνώστηκέν την.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ τίποτες δὲν ἤξεύρουν
καὶ θέλουσι τὰ ψέμματα 'ς ἀλήθειαις νὰ τα φέρουν.

89

Μῦθος μυιγῶν.

Μυίγαις 'ς ἐ μέλι κόλλησαν κάπου ὁποῦ ἐτύχαν
καὶ δὲν ἐδύνουνταν νὰ ἔγοῦν, τρόπον ποσῶς δὲν εἶχαν.

Λυποῦνται οἱ ταλαίπωραις γιατί' ἔταν κολλημέναις,
εἶπαν· ἄλλοι 'ς τὸ πάθαμεν ἡμεῖς οἱ ὠργισμέναις·

5 διὰ νὰ λαιμαργήσωμεν, λίγο φαγὶ νὰ φᾶμε,
'ς τὸν θάνατον ἐλάχαμεν καὶ εἰς τὸν Ἄδην ἔπαμε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πῶς τινες ποῦ ἀγαποῦν φαγία,
χαλνοῦνται μερικαῖς φοραῖς ἀπὸ τὴν λαιμαργία.

90

Μῦθος Ἑρμοῦ.

Ἑρμῆς ἀγάπα περισσὰ νὰ μάθῃ ἄν τιμᾶται,
ἄν ἔχῃ φήμην περισσὴν, 'ς τὸν κόσμον ἀγαπᾶται,

14 ἀντὶ τοῦ μεγάλους γραπτέον πιθανῶς γενναίους 16 πειραιὰ 19 ρηκέν

89. Halm 293. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Μηγῶν 1 μήγαις κώλυσαν 2 ναυγοῦν

3 ταλαίπωρες ἦταν κολυμένες 4 ἄλλες ὀργισμένες 5 λεμαργύσομεν

8 μερικὰς φοραῖς λαιμαργίαν

- καὶ ἐμεταμορφώθηκε διὰ νὰ δοκιμάσῃ,
 εἶδωλα τάχα 'θέλησε νὰ 'παῖ νὰ ἀγοράσῃ.
- 5 'Σὲ 'σπίτι ἐδιάβηκε τότε νὰ ἐρωτήσῃ,
 'ς ἐνοῦ ὁποῦ τα ἔφτιανε διὰ νὰ τα πουλήσῃ,
 φ. 85 β || καί· τοῦ Διὸς τὸ εἶδωλον, λέγει τον, πούλησέ με,
 ἂν χρήζῃς, εἶπε, μάστορι, καὶ τὴν τιμὴν εἰπέ με.
- 10 'Ο μάστορις ἐγύρευσε νὰ φλωρὶ νὰ 'πάρῃ
 εἰς τοῦ Διὸς τὸ εἶδωλον, καὶ νὰ τον κάμῃ χάρι.
 Τότε τον λέγει ὁ 'Ερμῆς· ἀμμή 'ς τῆς 'Ηρας πόσο,
 'ς τὸ εἶδωλόν της, μάστορι, πόσῃν τιμὴν νὰ δώσω ;
 Δύο φλωρία, εἶπέν τον, 'ς ἐ τοῦτο τώρα δός μου,
 γιατί ἐδῶ πολὺς εἶνε ὁ κόπος ὁ 'δικός μου.
- 15 Τότε ὁ 'Ερμῆς ἐρώτησε διὰ τὸ ἐδικό του
 καὶ θάρρειεν ὅτ' ἀκριβὸν εἶνε τὸ εἶδωλόν του.
 'Σ τὸν ἑαυτόν του ἔλεγε, πολλὰ θέλει ζητήσῃ
 καὶ τὴν τιμὴν ἀπάντεχεν γλήγορα νὰ ἀκούσῃ,
 καὶ ἔλεγεν· οἱ ἄνθρωποι ὅλοι με ἀγαποῦσι,
 20 ζητοῦν νὰ μ' ἀγοράσουσι, διὰ νὰ προσκυνοῦσι,
 καὶ θέλει ἔχει περισσὰ ἐτοῦτο τὸ 'δικό μου,
 εἶνε καὶ ὠραιότατον πολλὰ τὸ εἶδωλόν μου.
- 'Ο μάστορις ἐγύρισεν, εἶπεν· ἂν τ' ἀγοράσῃς,
 εἶνε φτηνὰ τὰ πράγματα, δὲν εἶνε διὰ νὰ χάσῃς.
- 25 Τῆς 'Ηρας ἓνα ἔπαρε καὶ τοῦ Διὸς τὸ ἄλλο,
 ὅτι πολλὰ 'νε ἔμμορφον 'ς τῶνομα εἶν' μεγάλο·
 καὶ τοῦ 'Ερμῆ τὸ εἶδωλον ὕστερα θέλεις 'πάρει,
 'ς ἂν πουληθοῦν αὐτὰ τὰ δύο, ἐκεῖνο διὰ χάρι.

Ἐπιμύθιον.

- 29 Θαρροῦσιν οἱ κενόδοξοι τὸ 'πῶς τους τιμοῦσι
 φ. 86 α || καὶ δὲν ἡξεύρουν οἱ πτωχοὶ 'πῶς ὅλοι τους μισοῦσι.

90. Halm 137. 3 δοκιμάσῃ 5 σπῆτι 18 ἀντὶ τοῦ ἀκούσῃ πιθανῶς γρα-
 πτέον γρικῆσῃ 21 θέλη 22 ὠραιώτατον 24 φτινὰ 26 στόνομα ἦν
 28 διὸ 29 καιρόδοξοι

Μῦθος μάντου Τειρεσίας.

- Μάντις μέγας ἦτονε, τῶνομα Τειρεσίας,
καὶ ἔκαμνε καθημερινῶς ἔς ὅλους πολλὰς μαντείας.
Ἵ ἐκεῖνον ἔπηγεν ὁ Ἑρμῆς διὰ νά τον δοκιμάσῃ
ὅσα μαντεύει καὶ λαλεῖ ἔς δρόμον ἄν ὑπᾶσι,
5 καὶ ἐμεταμορφώθηκε, ἔσαν ἄνθρωπος ἐγέννη,
ἔς τοῦ μάντι τὸ χωράφιον ὑπάγει καὶ ἔσβαίνει.
Τὰ βώδιά του ἔκλεψε, ἐπῆρε κ' ἔκρυψέ τα
κ' εἰς ἓναν τόπον τὰ ἔβαλε τότε καὶ φύλαξέν τα.
Εὐθὺς ἔς τὸ κάστρον ἔδραμε, ἐκεῖ ἔς τὸν Τειρεσία,
10 εἶπέ τον· ἔς τὸ χωράφι σου ἐγένηκε κλεψία,
τὰ βώδιά σου ἔκλεψαν κλέπταις, ὅπου ἐπῆγαν,
τώρα ἄκ τὸ χωράφι σου ἐπῆράν τα καὶ ἔπῆγαν.
Ἐκεῖνος τότε τὸν Ἑρμῆν λέγει· νά το ἰδοῦμεν
καὶ τώρα νά μαντεύσωμεν, τὸν κλέπτην νά εὐροῦμεν·
15 καὶ τὸν Ἑρμῆν παρήγγειλε νά ἔδῃ, ἄν ἀπετάει,
πουλλὶ ἄν εἶνε πούπετε, ἔς ποῖον τόπον ἔπάει.
Τότ' ὁ Ἑρμῆς ἑστοχάζουντον καὶ εἶδε ἔπως παγαίνει
ἓνας μέγας ἀετὸς ἀπέκει διαβαίνει.
Τὸν Τειρεσία εἶπεν τον· ἔς τὰ δεξιὰ τὰ μέρη
20 εἶδα μέγαν ἀετὸν καὶ ἦτον χωρὶς ταίρι.
Ἐκεῖνος τότε εἶπεν τον· δὲν εἶνε ἔς τὴν μαντεία μας
ὁ ἀετὸς ὅπου λαλεῖ νά ἔνε ἔς τὴν ὀρδινία μας.
φ. 86 ε || Δεύτερον εἶπεν τ' ὁ Ἑρμῆς· τώρα κουροῦνα εἶδα,
ἀπάνω κάτω θεωρεῖ καὶ ἔχει καλὴν ἐλπίδα.
25 Ὁ Τειρεσίας εἶπέν τον· βλέπεις τὸ πῶς ἀμόνει,
πότε ἔς τὴν γῆν, ἔς τὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν σηκώνει,
καὶ ἡ κουροῦνα φανερά λέγει με νά γρικῆσω

91. Halm 140. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Τειραισία 2 καθημερινῶς μαντίας
4 μαντεύη λαλῇ 5 ἐγένη 6 ὑπάγη 7 ἐπέϊρε 12 ἐπῆγαν 14 τώρα
15 ἀπετάη 17 ἴδε παγένη 18 ἀπέκη διαβαίνη 24 κέχη 25 ἀμώ-
ρει 26 συγκώνη

νά σε βαστῶ ἀπὸ κοντὰ, τώρα νὰ μὴν σ' ἀφήσω·
 30 ὅτι, ἂν θέλῃς, ἔρχονται τὰ βώδια 'ς ἐ'μένα,
 ὅπου κρυφὰ τα ἔκλεψες καὶ 'βρίσκονται κρυμμένα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ὁ κλέπτης 'πῶς ἤξεύρει
 τὸν ἄλλον κλέπτην, τὸν γρικᾷ εἰς ὅλα νὰ τα εὔρη.

92

Μῦθος κυνηγοῦ.

Ἄνθρωπος ἓνας κυνηγὸς 'ς τὸ 'σπίτι του σκυλλία
 δύο 'χε 'ποῦ τα ἔτρεφε. Τὸ ἓνα διὰ δουλεία
 τὸ ἔμαθε νὰ κυνηγῇ· τὸ ἄλλο νὰ φυλάγῃ,
 'ς τὸ 'σπίτι μόν' νὰ κάθηται, ἄλλου νὰ μὴν ὑπάγῃ.
 5 Ὁ σκύλλος 'ποῦ 'ταν κυνηγὸς ἔφερν' ἅκ τὸ κυνήγι
 'ς τὸ 'σπίτι του καθημερινῶς ζῶα, ὅπου 'χε πνίγει,
 κ' ἔτρωγεν ἴσιον μερτικὸν μὲ τὸ σκυλλὶ τὸ ἄλλο
 καὶ ἐβλαστῆμα πάντοτε 'ποῦ 'χε κακὸν μεγάλο,
 10 γιὰτὶ 'κυνῆγα μοναχὸς καὶ εἶχε κοπιᾶζει,
 καὶ κεῖνος ἅκ τὸ 'σπίτιον ἄρχισε νὰ μοιράζῃ
 μὲ κεῖνον ὅπου κάθεται καὶ δὲν ἔχει δουλεία
 καὶ εἰς τὸ 'σπίτι 'βρίσκεται χωρὶς ὑπηρεσία.
 φ. 87 α || Ὁ ἄλλος σκύλλος εἶπέν τον· τί 'νε αὐτὰ 'ποῦ λέγεις;
 παραπονᾶσαι ἄδικα ἀπάνω μου καὶ κλαί(γ)εις·
 15 ὕβριζε τὸν ἀφέντη μου, 'ποῦ μέ 'μαθε τὸν τρόπον
 'ς τὸ 'σπίτι μόν' νὰ κάθωμαι, νὰ τρώγω χωρὶς κόπον.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς νέους τοὺς ἀπαίδευτους τίποτε μὴν τοὺς 'ποῦμεν,
 μόνον 'ποῦ τοὺς ἐπαίδευσαν, ἐκείνους νὰ γελοῦμεν.

28 τῶρα ἀφίσω

92. Halm 217. 2 (καὶ 11) δουλία

6 καθημερινῶς

10 ἄρχησε

15 ἀφέντι

16 κάθωμαι

93

Μῦθος γυναικός.

Γυναῖκα εἶχε κάποιος κακόγνωμην ἔς τοὺς τρόπους
καὶ ἴμισα τοῦ ὀπιτίου τῆς τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους.
Τοὺς δουλευτάδες εἰς κακὸν πάντοτέ τους ἐθώρειε.

Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν γνώμην τῆς νάλλάξῃ δὲν ἠμπόρειε,
5 νὰ δοκιμάσῃ ἤθελε, ἂν καὶ εἰς τοῦ πατρός τῆς
τοὺς δουλευτάδες ἔβρισκεται ἔτζι ὁ λογισμός τῆς
καὶ τότε ἠῦρεν ἀφορμὴν ἐκεῖ καὶ ἔστειλὲν τὴν
καὶ μὲ ἡμέραις ὕστερα ἔσαν ἦλθ' ἐρώτησέν τὴν,
εἶπέ τὴν· πῶς ἐπέρασες ἔς τὸ ὀπίτι τοῦ κυροῦ σου
10 καὶ πῶς σε ὤφνηκεν ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἔσουν.
Ἄνδρα, τὸν εἶπεν, ὅλοι τοὺς ἔς τὸ ὀπίτι τοῦ πατρός μου,
ποιμένες, βουβαλάριδες ἔπερνούσαν ἀπ' ἐμπρός μου
καὶ με ἀγριοβλέπασι ὅλοι καὶ με ἴμισούσαν,
ξεπίσω μου με ὀλέπασι καὶ με κατηγοροῦσαν.

15 Ἐκεῖνος τότε εἶπέν τὴν τὸ πρᾶγμα νὰ γρικήσῃ.
Γυναῖκα, δὲν τὴνε γρικᾶς τὴν ἐδικήν μου φύσι·

φ. 87 6 || ἐκεῖνοι ἐσηκόνονταν πάντα καὶ ἔταχυνεῦαν
καὶ βράδυ μόν' ἔς τὸ ὀπίτι τοὺς πάντα ἀργὰ ἐμπαῖναν,
καὶ πάλε σὲ ἴμισούσασι ἔλιγο ἔπου σε θωροῦσαν,
20 ὥσαν λέγεις, σ' ἀγριόβλεπαν καὶ σε κατηγοροῦσαν·
τί θέλουν λέγουσιν αὐτοὶ ἔς τὸ ὀπίτι ἔπου ἔνε τώρα,
ἔπου εἶσαι πάντα μετ' αὐτοὺς, δὲν λείπεις μίαν ὥρα;

Ἐπιμύθιον.

Πάντοτε ἀπὸ τὰ μικρὰ γρικοῦνται τὰ μεγάλα
καὶ ἀπὸ τὰ φανέρωτα τὰ πράγματα τὰ ἄλλα.

94

Μῦθος ἐριφίου.

Ἐρίφι ἔξω ἔτυχε ἀπὸ τὴν συντροφιά του
καὶ ἔτρεχε τὸ ταλαίπωρον νὰ ἔβρῃ τὴν κατοικιά του.

93. Halm 52. 12 βουβαλλάριδες 13 ἀγριοβλέπασι 20 ἀγριόβλεπαν

- Λύκος το ἐκυνήγησεν, ἀπάνω τού 'χε 'πάγει
καὶ ἔφτασέν το σύντομα κ' ἤθελε νά το φάγη.
- 5 Ἐκεῖνο τότε 'γύρισε, λέγει τον· ἄκουσέ μου
τὸν λόγον 'ποῦ σου θέλω 'πεῖ καὶ ἀφικρίστисέ μου.
'Εγὼ ἐβεβαιώθηκα τοῦ λόγου μου 'πῶς χάνω
καὶ ἔφτασαν οἱ μέραις μου καὶ θέλω νάποθάνω
καὶ τώρα μέλλει τὴν ψυχὴν 'ς τὸν Ἄδην νά την πέμψω
10 καὶ θέλω 'λίγον νά χαρῶ, νά ποίσω, νά χορέψω·
τότε ἐσὺ τραγούδησε ἔμνοστα νά με φάγης
καὶ εἰς τὴν κατοικίαν σου μὲ τὴν χαρὰν νά 'πάγης.
'Ο λύκος ἔτ'ζι ἔστερξε διὰ νά τραγουδήσῃ
15 καὶ τὸ ἐρίφι τὸν χορὸν μὲ τὴν χαρὰν νά στήσῃ.
φ. 88 α || Οἱ σκύλλοι 'ς'άν ἡκούσασι τοῦ λύκου τὴν λαλία,
τὸν λύκον ἐκατάτρεχαν μὲ τὴν πολλὴν κακία.
Τότε ὁ λύκος ἔλεγε· δίκαια ἔπρεπέν με,
καὶ τὸ ἐρίφι φανερά τώρα ἐγέλασέν με·
μάγειρας νά 'μαι μ' ἔπρεπε, ἐγὼ νά μαγειρεύω,
20 ὅχι τραγούδια, χοροὺς εὐκαιρα νά γυρεύω.

Ἐπιμύθιον.

- 'Ο μῦθος λέγει 'πῶς τινες ἐκεῖνα 'ποῦ ἡξεύρουν,
ἅς τα μεταχειρίζονται, ἄλλα ἅς μὴν γυρεύουν.

95

Μῦθος τζαγανοῦ.

- Κάβουρας ἤγουν τζαγανὸς 'κ τὴν θάλασσαν ἐξέβη,
'ς τὴν στερεὰν ἠθέλησεν, ὠρέκτη νά ἀνέβῃ·
καὶ μία τότε ἄλεποῦ εἶδέν τον πεινασμένη
〈ἐ〉χάρη 'πῶς τον εὔρηκε, 'ς'άν ἦταν πικραμμένη
5 καὶ ἔφαγέ τον παρευθὺς καὶ κεῖνος εἶχε λέγει·
δὲν πρέπει νά με λυπηθῇ τινὰς καὶ νά με κλαίγῃ,

94. Halm 134. 6 πῇ ἀφικρύστησέ 10 πίσω 11 τραγούδισε ἔμνωστα
14 τραγουδίσῃ 16 λίκον 19 νάμε 22 μεταχειρίζονται
95. Halm 186. 2 ὠρέκτη 4 εὔρηκε 5 παρ' εὐθὺς

ὅτι τὴν θάλασσαν ἄφησα, ὅπου ἔμουν μαθημένος,
ἐγὼ ἐδῶ τί ἐγύρευα νὰ γέν' ἀποθαμμένος.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει· ὁ καθείς 'ς τὰ ἰδιά του πρέπει
νὰ πράττη, νὰ στοχάζεται, τὰ ξένα νὰ μὴν βλέπη.

96

Μῦθος λαβουτιστοῦ.

Λαβουτιστῆς ἀνήξευρος 'ς ἐσπίτι εἶχεν τύχει
καὶ ἐτραγούδα καὶ 'παιζε κ' ἠχούσασιν οἱ τοῖχοι,
φ. 88 ε || καὶ 'θάρρεσεν ὅτ' ἔμαθε νὰ 'βγῇ εἰς τὸ παζάρι,
νὰ τον θαυμάσουσι πολλοὶ καὶ ὄνομα νὰ 'πάρῃ·
5 ἔβγηκε καὶ το ἔπαιζε καὶ ὅλοι τον ἐφτοῦσαν
καὶ ἄλλοι τον ὑβρίζασι, τὸν ἐλιθοβολοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πῶς τινες λέγουν καὶ ῥητορεύουν,
ὅποτε εἶνε μοναχοὶ καυχοῦνται ὅτ' ἠξεύρουν.

97

Μῦθος κουροῦνας.

Κουροῦνα ἠβουλήθηκε τὸν κόρακα νὰ φθάσῃ
καὶ νὰ λαλῇ 'ς ἄν κόρακας, τὸν κόσμον νὰ γελάσῃ,
ὅτ' ἔχουν μερικοὶ τινες πάντοτε ὑποψία,
ὥς ἄν λαλήσ' ὁ κόρακας ἔχουν το 'ς ἐμαντεία.
5 Ὅσον ἓνα δένδρον ἐλάλησε, 'ς ἄν εἶδεν στρατοκόπους·
τότε ὥς ἄν ἐγύρισαν τινὲς ἅκ τοὺς ἀνθρώπους
καὶ εἶδασι τὸ 'πῶς λαλεῖ κουροῦνα καὶ φωνάζει,
ἓνας ἀπηλογήθηκε· ψέμματα, εἶπεν, κράζει·

96. Halm 193 1 ἀνήξευρος τύχη 2 τύχοι 3 παζάρη

97. Halm 212. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κουροῦνας 5 ἶδεν 7 ἶδασι

10 κουροῦνά 'νε ὅποῦ λαλεῖ καὶ δὲν ἔχει μαντεῖαν,
μηδὲ ἀξίζει 'ς ἂν λαλῇ νὰ ἔχη προφητεῖαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ ἔχουν πομπὴν μεγάλην,
νὰ 'νε μικροὶ, νὰ δείχνουσι τάχα πῶς εἶν' μεγάλοι.

98

Μῦθος κουρούνας,

Κουροῦνα ἐθυσίαζε τὴν Ἀθηνᾶ θυσία,
νὰ ἔχη εἰς τὰ ὄρνεα καὶ κείνη παρρησία·
φ. 89 α || σκύλλαν ἐπροσκαλέσθηκε, κ' εἶπέ την νὰ ὑπάγῃ,
εἰς τὴν θυσίαν 'ποῦ 'καμε τάχα διὰ νὰ φάγῃ.
5 Κ' ἡ σκύλλα τότε εἶπέν την· 'ς τὸν νοῦν σου δὲν το βάνεις
ἡ Ἀθηνᾶ πῶς σε μισεῖ καὶ ταῖς θυσίαις χάνεις;
'ς τὸ γένος σας εὐρίσκεται τίποτες 'λίγη χάρι,
καὶ κείνην ὡς τὸ ὕστερα θέλει νὰ τηνε 'πάρῃ.
Τότε ἀπηλογήθη την, λέγει την· διὰ κείνο
10 τὴν Ἀθηνᾶ καλοκρατῶ, μηδ' ἔτ' εἰ τὴν ἀφίνω·
ἂν δὲν την<ε> παρακαλῶ, νὰ κάμω τὴν θυσίαν,
πῶς θέλει με καλοῖδεῖ νὰ 'χω εὐεργεσίαν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πῶς τινες 'ξοδιάζουν 'ς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔχουσι διὰ ἀντίδικούς τοὺς.

99

Μῦθος κοράκου.

Κόραξ φαγεῖ δὲν ηὔρηκε καὶ 'νοιάζε τον περίσσια

11 μεγάλην

98. Halm 213. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κουροῦνας 1 Ἀθηνᾶ 5 βάρης
6 μισῇ 7 εὐρίσκεται 9 ἀπηλογίθη 12 καλλοῖδῃ
99. Halm 207. 1 ηὔρικε 11 νιάζε

- καὶ 'φείδι εἶδε κ' ἔδραμε, 'πῆγε 'ς ἐκεῖνο ἴσια,
 ἦρε καὶ ἐκοιμάτονε καὶ τ' ἄρπασε καὶ 'πάγει
 καὶ μὲ χαρὰν ἠθέλησε τὸ 'φείδι νὰ το φάγη.
 5 'Εκεῖνο τότε 'γύρισε, σφιγκτὰ ἐδάγκασέ τον
 εὐθύς τον ἐθανάτωσεν καὶ ἐφαρμάκωσέ τον.
 Τότ' ἔλεγεν ὁ ταπεινός· τί εἶνε τὰ παθαίνω,
 ἐγὼ φαγεῖ ἐγύρευα καὶ τώρα ἀποθαίνω.

Ἐπιμύθιον.

- 9 Ὁ μῦθος διὰ ἄνθρωπον λέγει ὅπου νὰ εὕρῃ
 φ. 89 6 || βίον καὶ πέφτ' εἰς κίνδυνον, διὰ νὰ μὴν ἡξεύρῃ.

100

Μῦθος κουρούνας.

- Κουρούνα ἐβουλήθηκε νὰ γίνῃ περιστέρη,
 μὲ ἄλλα περιστέρια καὶ κείνη γίνῃ 'ταίρι,
 ὅτι πολλὰ τὰ 'ζούλευεν, 'ποῦ 'τρέφονταν εἰς τόπον
 καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χωρὶς κανέναν κόπον
 5 καὶ ἄσπρισε τοῦ λόγου τῆς διὰ νὰ τὰ 'μοιάζῃ,,
 μέσα 'ς τὰ περιστέρια καὶ κείνη νὰ 'ταιριάζῃ.
 Ὅσον 'ποῦ δὲν ἐφώναζε, ἐπέρνα μετ' ἐκεῖνα·
 'ς ἂν ἤκουσαν καὶ 'λάλησε, ποσῶς δὲν τὴν ἀφῆνα·
 μόνον τὴν ἐδιώξασι καὶ δὲν τὴν ἠθελῆσαν,
 10 κουρούνα 'ς ἂν ἐφάνηκεν, ὅλα τὴν ἐμισῆσαν.
 Τότ' ἐκεῖ ἡ ταλαίπωρη δὲν εἶχε τί νὰ ποίσῃ
 κ' εἶπεν κουρούνα νὰ γενῇ καὶ κείνα νὰ τ' ἀφήσῃ
 κ' εἰς ταῖς κουρούναις διάβηκε, δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ,
 ἄλλοῦ νὰ 'πάγῃ δὲν εἶχε, οὐδὲ νὰ καταδράμῃ.
 15 Λοιπὸν ὡς ἂν ἐκίνησε καὶ 'πῆγεν εἰς ταῖς ἄλλαις,
 τὴν ἐδιώξαν καὶ 'παθε τότε πομπαῖς μεγάλαις,
 διότι 'ς ἂν τὴν εἶδασι καὶ ἦτον ἄλλο σῶμα,

3 ἐκοιμάτονε 8 ἀποθέρω 9 λέγει 10 πεύτ'

100. Halm 201 6. 5 ἄσπρησε 8 ἀφῆνα 9 ἠθελήσαν 12 ἀφίση

κουροῦνα δὲν ὠμοίαζε καὶ ἄλλαξε 'ς τὸ χρῶμα,
 ἐκεῖ δὲν τὴν ἐστέρξασι καὶ 'παθε τέτοιον πρᾶγμα,
 20 τοὺς δύο τόπους ἔχασεν κ' ἔπεσεν εἰς τὸ κλάμμα.

Ἐπιμύθιον.

φ. 90 α || Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ὅτ' ἡ πλεονεξία
 κάμνει καὶ χάνουν περισσοὶ καὶ πλοῦτον καὶ ἀξία.

101

Ἄνθρωπος καὶ κουροῦνα.

Ἐνας κουροῦναν ἔδωκε δεμένη τὸ παιδί του
 νὰ παίζη καὶ νὰ τὴν κρατῇ μέσα εἰς τὴν αὐλή του.
 Ἐκείνη δὲν ἠμπόρεσε δεμένη νὰπομένη,
 ἔφυγε καὶ ἐπέταξε, 'ς ἓνα δένδρ' ἀναιβαίνει,
 5 'ς τὸ ῥάμμα ἐπιάστηκε, ὅπου 'τονε δεμένη,
 κ' εἰς τὰ κλαδία ἔβρισκουντον τότε ἔμπεδουκλωμένη,
 καὶ ἔκρεμουντον καὶ ἔκλαιε ὥς ἔκαμε λωλία
 καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄφηκε, φοβήθη τὴν δουλεία
 καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἔχασεν, ὅπου θέλεν τὴν ἔχει,
 10 διὰ νὰ εἶνε ἄγνωστη καὶ ἄλλα νὰπαντέχη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ὥς τινες λίγους κινδύνους φεύγουν
 καὶ πέφτουν εἰς χειρότερους, ὅπου τοὺς περισσεύουν.

102

Μῦθος βοτάνου.

Βότανον ἔκαμ' ὁ Θεὸς τεχνίταις νὰ το φᾶσι,
 καθένα του τὸ μερτικὸν εἶχε τονε μοιράση,
 διὰ νὰ λέν τὰ ψέμματα, νὰ μὴν λαλοῦν ἀλήθεια,

18 ὁμοίαζε 21 ὅτι ἡ

101. Halm 202. 2 παίζει κραττεῖ 5 ῥάμμα 6 μπεδουκλωμένη
 8 ἄφικε 10 ἦναι 12 πεύτουν

καθὼς θαρροῦμεν πάντοτε ἥπως εἶνε αὐτοὺς πλήθεια.

- 5 Ὁ παπουτζῆς ἀπόμεινε, ὅπου δὲν εἶχε ἴσως
τὸ βότανον ἥπου εἶπαμεν, ἥπου εἶχε τέτοιαν χάρι,
καὶ τὸν θεὸν ἀνέβηκε καὶ ἐπαραπονέθη
ἥς τοῦ βοτανίου τὸ μοίρασμα ἐκεῖ ἥπως δὲν εὐρέθη.

- φ. 90 ε || Τότε τὸν εἶπεν ὁ θεός· ἀπόμεινε καμπόσο
10 ἥς τὸ ἥγδι, ὅσον εὐρίσκεται τώρα νὰ σέ το δώσω.
Ὡς ἂν τοῦ τό ἐδῶκε λοιπὸν, εὐρέθηκε περίσσιο
καὶ διὰ κεῖνο πάντοτε δὲν ἠγάπα τὸ ἥσιο·
ὁ παπουτζῆς ἥς τὰ ψέμματα πάντοτέ τον περ[ι]σσεύουν
καὶ ὁ ράφτης εἰς <ταῖς> κλεψιαῖς οἱ δύο αὐτοὶ διαβαίνουν.

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ τοὺς ψευδολόγους
τεχνίτας, ὅπου ἔχουσιν εὐκαιρα μόν' τοὺς λόγους.

103

Μῦθος ἀνθρώπου.

- Ὡς ἂν τον ἔπλασ' ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχη
ἥπως νὰ γνωρίζῃ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν νὰπέχη,
τὴν ἐντροπὴν ἀλησμόνησε νὰ δώσῃ ἥς τοὺς ἀνθρώπους
καθὼς τὰ πάντα ἥμοίρασε κ' ἔχουσιν ὅλα τόπους·
5 καὶ ὥρισέν την νὰ φανῇ, νὰ ἥπάγῃ παρρησία
ἥς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔρρισκεται, νὰ ἔχη τὴν ἀξία.
Ἐκεῖνη δὲν ἠθέλησεν ἐτοῦτο νὰ το ποίσῃ,
τὸ πρᾶγμα, ἥπου την ἔλεγεν, ποσῶς νὰ το γρικῇσῃ·
μόνον τὸν εἶπεν· ἄφες με νὰ κάμω ἥς ἂν ἠξεύρω,
10 εἰς ὅποιον ἔρωτα εἰς σέ ἀπάνω του νὰ εὐρω,
νὰ τον ἀφίνω παρευθὺς, νὰ φεύγω ἄμα ἄμα.
Ἐτ' ἔστερξε καὶ ἔστησε καὶ ἥκαμε τέτοιο πρᾶγμα
καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν οἱ πόρνοι ἥπως μετέχουν
14 τὴν ἀδιαντροπότητα, αἰσχύνην δὲν την ἔχουν.

102. 5 ἥπαρ 9 ἀπόμεινε καμπόσω

103. Halm 148. 3 ἀλισμόνησε 12 κ' ἥκαμε

Ἐπιμύθιον.

φ. 91 α || Ὁ μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε εἰς ἐρωτομανία
'ς ἐκείνους περισσεύεται πάντα ἀναισχυντία.

104

Μῦθος ζώων πάντων.

Κάλεσμα ἔκαμ' ὁ θεὸς τὰ ζῷα νὰ ὑπᾶσι,
'ς τὴν τράπεζάν του 'θέλησε ὅλα νὰ 'πᾶν νὰ φᾶσι,
καὶ ἔτ'ζι ἐμαζώχθησαν καὶ 'πῆγαν ἐμπροστά του,
ἐκάθησαν καὶ ἔφαγαν ὅλα 'ς τὴν τράπεζά του.
5 Ἡ ἀχελῶνα ἔλειψε, τότε ἐκεῖ δὲν ἦτον,
καὶ διὰ ταύτην ὁ θεὸς 'βαρύνθη καὶ 'λυπεῖ τον.
Μαντᾶτό την ἐμήνυσε, νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν
καὶ κείνη ἀποκρίθη τον 'πῶς δὲν ἔχει δουλείαν,
ἄλλοῦ νὰ 'πᾶ νὰ περπατῇ, τὸ 'σπίτι της νὰ φύγῃ,
10 'ς ἐτράπεζα νὰ κάθεται νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ·
διότις κάλλιον ἀγαπᾷ 'ς τὸ 'σπίτι της νὰ στέκῃ,
εἰρηνικὰ νὰ 'βρίσκεται, νὰ μὴν 'πάγῃ παρέκει.
Τότ' ὁ θεὸς 'ς ἄν τ' ἄκουσεν, ἐκαταράστηκέ την,
πολλὰ το ἐβάρεθηκεν, εὐθὺς ὠργίστηκέ την,
15 καὶ εἶπέ την νὰ το κρατῇ τὸ 'σπίτι της μαζί της,
'ς τὴν ῥάχιν της νὰ 'βρίσκεται στανειὸ μὲ τὴν πομπή της.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινες προκρίνουν νὰ περνοῦσι
στενὰ καὶ νὰ 'νε 'ρηνικοὶ, μεγάλα δὲν ζητοῦσι.

105

Μῦθος λύκου.

Λύκος πολλὰ κακὰ 'παθε κάπου ἀπὸ σκυλλία

104. Halm 154. 3 ἐμαζώχθησαν 7 μαντάτο ἐμύνησε 8 δουλία
11 διότις κάλλιον 12 παρέκει 14 ὠργίστηκέ 16 στανειὸ
105. Halm 284.

καί 'τυχεν ἓνα πρόβατον κ' εἶπε το μὲ φιλία,
 φ. 916 || ὅτι ἐπείνα περισσά, δὲν εἶχε τί νὰ κάμη,
 νὰ πίνη 'γύρευεν νερό 'λίγον ἄκ τὸ ποτάμι,
 5 καὶ ἔταζεν καὶ τό 'λεγεν, νερό ἄν τον ὑπάγη,
 ἐκεῖνος θέλει 'βρῇ τροφήν καὶ νὰ μὴ δέν το φάγη.
 Τὸ πρόβατ' ἀποκρίθηκεν, εἶπε· ἐγὼ ἄν το ποίσω
 τὸ πρᾶγμα ὅποῦ με λαλεῖς, θέλω σε ὠφελήσω·
 διότι ἄν δώσω 'γὼ νερό νὰ πίνης, λύκε, τώρα,
 10 τροφή 'δική σου γίνομαι ἐδῶ 'ςὲ 'λίγην ὥρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· τινὲς μὲ πανουργία
 φαίνονται ὅτι ἔχουσι διάθεσιν ἀγία.

106

Μῦθος λαγωῶν καὶ ἀετῶν.

Οἱ λαγοὶ καὶ ἀετοὶ ἐμάλλοναν ἀντάμα
 καὶ ἐθαρροῦσαν, κάμουσι κάτι μεγάλο πρᾶγμα·
 ταῖς ἀλεπούδες 'μήνυσαν χάριν νὰ ταισε ποίσουν,
 νὰ 'πᾶσιν εἰς τὸν πόλεμον μαζί νὰ βοηθήσουν.
 5 Ἐκείναις ἀποκρίθησαν, εἶπαν τοὺς 'πῶς γνωρίζουν
 τὸ ποῖοι εἶνε οἱ λαγοὶ καὶ ποίους πολεμίζουν,
 καὶ διὰ τοῦτ' ἄς κάθωνται, νὰ 'νε ἀναπαμμένοι,
 νὰ μὴν θαρροῦν τοῦ λόγου τοὺς 'πῶς εἶν' ἀνδρειωμένοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινες, ὅποῦ φιλονικοῦσι
 10 μὲ τοὺς μεγαλειότερους, τοῦ λόγου τοὺς λυποῦσι.

107

Μῦθος μυρμήγκων.

Ὁ μύρμηγκας 'ποῦ βλέπομεν ἄνθρωπος πρῶτα ἦτον

106. Halm 236. 7 κάθονται ἀναπαμμένοι 8 ἀνδριομένοι 10 μεγα-
 λιότερους

- φ 92 α || καὶ ἔκαμε γεωργικὴν, ποτέ του δὲν ἀρκεῖτον
 μὲ κεῖνα 'ποῦ ἐδούλευε, μὲ τὸν 'δικόν του κόπον,
 ἀλλὰ νὰ κλέπτη ἤθελεν καὶ ἀλλωνῶν ἀνθρώπων.
 5 μάλιστα τοὺς γειτόνους του τοὺς ἔκλεφτε σιτάρι
 ἢ πρᾶγμα ἄλλο 'ποῦ 'χασι ἢ βρόμι ἢ κριθάρι.
 καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεὸς εἶχε τονε μισήση
 καὶ τον ἐκαταρήστηκεν, ἔτ'ζι τον εἶχε ποίση.
 Λοιπὸν ὡς ἂν ἐγίνηκεν, δὲν θέλει νὰ ἀλλάξῃ
 10 τὴν ἄτυχην καὶ τὴν κακὴν, τὴν πρώτην του τὴν τάξι,
 μόνον 'ς τάλῶνια πορπατεῖ, ὅτ' εὖρη τὸ μαζώνει,
 'ς τὴν τρύπαν ὅπου 'βρίσκεται ὑπάγει καὶ το χώνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ἡ φύσις δὲν ἀλλάσσει,
 ὅπου 'νε πάντα πονηρὰ, τὸν τρόπον νὰ τον χάσῃ.

108

Μῦθος νυκτερίδας.

- Ἐπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν πουλλάκι νυκτερίδα.
 'Σ τόπον 'ποῦ 'πέτα τὸ πτωχὸν καὶ 'δῶ καὶ 'κεῖ ἐπήδα,
 κάττα λοιπὸν το ἔτυχε κ' ἀπάνω τοῦ 'χε 'πάγει,
 κ' ἤθελε τὸ ταλαίπωρον ἐκείνη νὰ το φάγῃ.
 5 Πολλὰ ἐπαρακάλεσεν νὰ το ἐλευθερώσῃ,
 νὰ ποίση 'λίγο ψυχικὸ, νὰ μὴν το θανατώσῃ.
 Ἡ κάττα τότε εἶπέν το τὸ 'πῶς το πολεμίζει,
 πάντοτε μάχεται πολλὰ μὲ τὰ πτηνὰ, μαδίζει,
 καὶ δὲν 'μπορεῖ τὴν τάξιν της ποσῶς νὰ την ἀλλάξῃ,
 10 μόνον τα τρώγει πάντοτε, ἔτ'ζι το ἔχει τάξι.
 φ. 92 β || Ἐκεῖνο τότε εἶπέν την, ποντίκ' εἶνε 'ς τὴν φύσι,
 νὰ την γελάσῃ ἤθελε, μήπως καὶ το ἀφήσῃ.
 Ἡ κάττα τότε ἐπίστευσε καὶ ἐλευθέρωσέ το,

107. Halm 294. 4 ἀλλωνῶ 5 γειτόνους 8 ἐκαταρίστηκεν 10 τάξη
 11 στὰ λῶνια μαζώνη 12 ὑπάγη χώρη
 108. Halm 307. 2 ἐπήδα 8 μαδίζη 9 μπορῇ

- δέν τό φαγε καὶ τᾶφῃσε, ἕκ τὸν θάνατό ἔσωσέ το.
- 15 Ἄλλοτε πάλιν ἔτυχε ἔς ἐκάττα ἐπιάστη
καὶ δεύτερον ἐγλύτωσε, ποσῶς δὲν ἐχαλάστη.
Τὴν ἄλλην ἐκάττα εἶπέ την· κρῖμά ἔνε νά με φάγῃς,
τώρα με ἐλευθέρωσε καὶ εἰς τὸ καλὸν νά ἔπαγῃς.
Ἐκείνη πάλε εἶπέν το· ὅλους τοὺς πολεμίζω
20 τοὺς ποντικούς, ἔσαν τοὺς εὐρῶ, πάντα τοὺς ξεσκίζω.
Τότε ἐκεῖνο εἶπέν την· δὲν εἶμαι ἔγω ποντίκι,
καὶ εὐθὺς ἐλευθερώθηκεν ἀπὸ τὴν καταδίκη,
διότι το ἔλυπῃθηκε, διὰ νά το χαλάσῃ.
Ἐτζί λοιπὸν τὸ ὄρνεον εἶχε τῆνε γελάσῃ,
25 καὶ ὅχι κείνην μοναχὰ ἐγέλασε μὲ τρόπον,
ἀλλὰ καὶ πρῶτα ἔγλύτωσε εὐκόλα χωρὶς κόπον.

Ἐπιμύθιον.

Φεύγουν τινές, γλυτόνουσι κινδύνους ἑποῦ λαχαίνουν,
ὥσαν ἀλλάξουν τῶνομα εὐκόλα ἑπιτυχαίνουν.

109

Μῦθος ἀνθρώπων.

- Ἀνθρωποὶ εἰς αἰγιαλὸν κάπου ἑ περιπατοῦσαν,
ἔς ἐκρωτήρι ἑστέκονταν, τὴν θάλασσα ἑωροῦσαν,
ἔβλεπαν ἑποῦ ἐμαύριζαν φούνταις καὶ ἑγελαστῆκαν,
4 καράβι το ἐθάρρεψαν, ὅλοι ἐλαθαστῆκαν·
φ. 93 α || ὅτ' ἦταν πολλὰ μακρεῖα ἐκείναις ἑποῦ μαυρίζαν,
καράβι το ἐλέγασιν, σιγοῦρά το ἐλπίζαν.
Ἐστέκουνταν καὶ ἑπάντεχαν· ἔσαν ἑφτασαν κοντά τοὺς,
ἑποῦ ἄνεμος ταῖς ἑσυρνε, εἶπαν ἀνάμεσά τοὺς·
αὐτὸ καράβι δὲν εἶνε, μόνε μικρὸ σαντάλι,
10 καὶ τώρα ἄς ἑπαντέξωμεν μὴ λαθαστοῦμεν πάλιν.
Τότε ὥσαν ἐκόντεψαν οἱ φούνταις ἐμπροστά τοὺς,
καὶ εἶδασίν ταῖς φανερά μὲ τὰ ὀμμάτιά τοὺς,

14 τάφισε 21 ποντίκη 27 λαχένουν 28 πιτυχένουν
109. Halm 310. 2 ἀκρωτήρι 3 φούντες

ἀνάμεσά τους εἶπασι τὸ 'πῶς ἐκαρτεροῦσαν
εὐκαιρα χωρὶς ὄφελος καὶ ψέμματα 'θαρροῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινες χωρὶς δοκιμασία
μὴν τους θωρῆς νὰ ἔχουσι πλοῦτον καὶ ἐξουσία.

110

Μῦθος γαδάρου ἀγρίου.

- Γάδαρος ἓνας ἄγριος γάδαρον εἶδεν ἄλλον
ἡμερον ὅπου ἔτρωγε, εἶπεν· καλὸν μέγαλον
ἔχεις ἐσὺ κ' ἔττι περνᾷς κ' εἶσαι ἀναπαμμένος
καὶ 'γὼ νὰ φάγω δέν ἔχω, πάντα 'μαι λιμασμένος.
5 Κάπου λοιπόν τον ἔτυχεν, εἶδέ τον φορτωμένον
τὸν ἡμερον τὸν γάδαρον, ὡς ἂν τὸν ὠργισμένον,
καὶ ἄνθρωπον ὀπίσω του εἶδε τὸ πῶς τον δέρνει
'ς τὸ θέλημά του δέν ἦταν ὅπου 'θέλέ τον 'πέρνει.
Εἶπεν· ἐγὼ ἄς χαίρωμαι καὶ ἄς την μακαρίζω
10 τὴν ἐδικήν μου τὴν ζωὴν, τοῦ λόγου μου 'π' ὀρίζω.

φ. 93 6 ||

Ἐπιμύθιον.

- Ὁ μῦθος λέγει· δέν εἶνε κέρδος ὅπου νὰ ξίζῃ
νὰ 'βρίσκεται μὲ κίνδυνον, ἄνθρωπον νὰ φανίζῃ.

111

Μῦθος τῶν γαδάρων.

- Ἐναν καιρὸν 'συνάχθησαν ὅλοι τους οἱ γαδάροι
καὶ 'κλαίγασι τοῦ λόγου τους 'πῶς ἔχουν πάντα βάρη,
'ς τὰ βάσανά 'νε πάντοτε, εἰς ταῖς ταλαιπωρίαις,
ποτὲ ἀπὸ τοῦ λόγου τους δέν λείπουν οἱ δουλείαις·
5 εἰς τὸν θεὸν ἐστείλασι λόγον νὰ τους γλυτώσῃ,
ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα νὰ τους ἐλευθερώσῃ.

- Καὶ ὁ θεὸς ἠθέλησε τάχα νὰ τοῦσε δείξῃ
 μὲ στράταν νὰ 'λευθερωθοῦν, νὰ μὴν τοὺς ἀπορρίξῃ.
 Τοὺς ὥρισε νὰ κάμουσι, κατὰ τὸ ζήτημά τοὺς,
 10 ποτάμι νὰ γενῇ τρανὸ μὲ τὸ κατούρημά τοὺς,
 καὶ τότε θέλουν λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν δουλοσύνη,
 θέλουν ἰδῇ ἐλευθερίαν, νὰ ἔχουν καλοσύνη.
 Λοιπὸν διὰ ἀλήθειαν τὸ πρᾶγμα 'πιστωθῆκαν
 καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε τούτην τὴν τάξιν 'ποῖκαν·
 15 ὅποιος γὰδαρος ἰδῇ κατούρημα καὶ λάχῃ
 ἄλλου γαδάρου 'πῶρριξε, πάντοτε ἔγνοια νὰ 'χῃ
 νὰ ρίχνῃ τότε καὶ αὐτὸς κατούρημα 'ς τὸν τόπον
 νὰ γένῃ ποταμὸς τρανὸς, νὰ ἔβγουν ἀκ τὸν κόπον.

Ἐπιμύθιον.

- Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ἡ τύχης δὲν ἀλλάζει
 20 ὅποιος εἶν' κακότυχος εἰς ὅσα δοκιμάζει.

112

Μῦθος γαδάρου.

- φ. 94 α || Γάδαρος εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἐντύθηκε τομάρι
 λεονταρίου κ' ἠθελε νὰ 'χῃ καὶ κεῖνος χάρι,
 τὰ ζῶα ὅπου τα εὐρῇ τάχα νὰ φοβερίζει,
 τὸ 'πῶς ὁμοιάζει λέοντας καὶ μὲ ἀνδρείαν γυρίζει.
 5 Ἐλαχε κ' εἶδεν ἄλεποῦ καὶ 'πῆγεν ἐμπροστά της,
 νὰ τὴν 'ξιππάσῃ ἠθελε καὶ 'στάθηκε κοντά της.
 Ἡ ἄλεποῦ προτίτερα ἠθέλε τον γρικῆσθαι
 εἰς τόπον ὅπου ἦτονε καὶ ἠθελε γκαρίσθαι,
 εἶπέν τον ὅτι ἤξευρε τώρα 'πῶς σε 'φοβούμεν,
 10 ἂν δέν σε 'γρίκουν 'κ τὴν λαλιὰν εἰς τόπον ὅπου ἤμουν,

111. Halm 319. 8 ἀπορίξῃ 10 (καὶ 15, 17) κατούριμα 16 πό-
 ριξε ἔγνοιαν ἔχῃ

112. Halm 336. Ἴδε καὶ κατωτέρω ἀρ. 144. 1 ράχην ἐντίθηκε 4 ἀν-
 δριά 5 κῖδεν 6 ξιπάσῃ 7 προτήτερα

‘ποῦ ἡγάριζες καὶ ἡφάριζες, ἥαν ἔχεις τὴν συνήθεια,
ἀμμή ἐγὼ ἡφοβούμενε ἀπάνου ἥε ἀλήθεια.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἥως τινες ἥχουν ἀπαιδευσία
ἀπὸ τὴν γλῶσσα φαίνονται ἥως ἔχουν ἀγνωσία.

113

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος κάπου ἔλαχε μὲ ξύλα φορτωμένος,
ἥε λίμνην ὁ ταλαίπωρος ἔπες ὁ ὠργισμένος.
Λοιπὸν δὲν ἐδυνήθηκε νὰ σηκωθῇ ἀπέκει,
ἔξω νὰ ἔγῃ ἀκ τὸ νερὸ καὶ νὰ ὑπᾶ παρέκει.
5 ἔκλαιεν, ἐπικραίνοντον, ἥπαθε τέτοιον πρᾶγμα.
Οἱ βαθρακοὶ ἥαν ἥκουσαν τὸ ἐδικό του κλάμμα
ἐκεῖ ὁποῦ εὐρίσκονται μέσα κατοικισμένοι
εἶπᾶν τον· τί νὰ λέγωμεν ἡμεῖς οἱ ὠργισμένοι
φ. 94 6 || ἥου ἔχομεν τόσον καιρὸν ἐδῶ ἥου κατοικοῦμεν,
10 ἀλλὰ ποσῶς δὲν κλαίμεν, τίποτες δὲν λαλοῦμεν,
καὶ σὺ διὰ ἡλιγούτζικον ἥου ἔπεςες λυπᾶσαι;
Πρέπει λοιπὸν καὶ ἄλλονῶν τοὺς πόνους νὰ θυμᾶσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος εἰς ἀράθυμον ἄνθρωπον ἐξηγᾶται
ἥου βλέπει μόν’ τοῦ λόγου του καὶ ἄλλον δὲν θυμᾶται.

114

Μῦθος γαδάρου.

Εἰς τόπον ἦτον γάδαρος ἥ τὴν ῥάχιν πληγωμένος,

13 πόχουν

113. Halm 327. 5 ἐπηκρένοντον πόπαθε τέτιον 8 λέγομεν 9 ἔχωμεν

12 ἄλονῶν

114. Halm 330. 1 ῥάχην πληγομένος

ἐστέκουντον καὶ ἔβασκε ἐκεῖ ὁ ὠργισμένος.
 Κόρακας ἐδιάβηκε ἀπάνω του καὶ ἑστάθη,
 ἐτζίμπα τον εἰς τὴν πληγὴν κ' εἶχε μεγάλη πάθη·
 5 ἐπήδα καὶ ἐχόρευε ἔκ τὸν πόνον ὁ καῦμένος,
 τὸ τί νὰ κάμῃ δὲν εἶχε ποσῶς ὁ ὠργισμένος.
 Ἀφέντης του ἀπὸ μακρὰ ἐγέλα διὰ τοῦτον·
 λύκος τὸν εἶδε ἀπὸ μακρεῖα τότε καὶ ἐλυποῦντον,
 καὶ εἶπεν· οἱ ταλαίπωροι ἡμεῖς κ' ἂν νὰ φανοῦμεν,
 10 ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μέλλει νὰ διωχθοῦμεν,
 καὶ τούτους δὲν μαλλόνουσι, μηδὲ τουςε λαλοῦσι,
 μόν' στέκουν καὶ τους βλέπουσι καὶ μὲ αὐτοὺς γελοῦσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ ἄτυχοι φαίνοντ' ἀπὸ μακρεῖα,
 ἂκ τὴν θωριὰ γνωρίζονται, χωρὶς τὴν μαρτυρία.

115

Μῦθος ἀλεποῦς καὶ γαδάρου.

φ. 95 α || Σύντροφοι κάπου ἵγνηκαν μαζὶ νὰ περπατήσουν
 μιὰ ἀλεποῦ καὶ γάδαρος νὰ ἑπᾶν νὰ κυνηγήσουν.
 Λέοντάς τους ἀπάντησε ἑς τὴν στράτα ἑποῦ ἑχαν ἑπάγει
 κ' ἡθέλησεν εὐθὺς ἐκεῖ τοὺς δύο νὰ τους φάγῃ.
 5 Ἡ ἀλεποῦ ἑς τὸν λέοντα ἑπάγει καὶ τονε λέγει·
 ἀφέντη μ', ἐλευθέρωσε, ἑκαμώθηκε καὶ κλαίγει,
 καὶ ἑγὼ τὸν γάδαρον αὐτὸν νὰ σέ τον παραδώσω,
 ἂν εἶνε μόν' τοῦ λόγου μου ἑκ τὸν θάνατον νὰ σώσω.
 Ὁ λέοντάς την ἑταξε κακὸν νὰ μὴν την ποίση
 10 καὶ συμφωνίαν ἑκάμε, ἑτζί το εἶχε στήσει.
 Ἡ ἀλεποῦ μὲ πονηριὰν εὐθὺς ἐπρόδοσέν τον,
 ἑς μιὰ παγίδα τὸν πτωχὸν τὸν γάδαρο ἑβαλέν τον·
 ὁ λέοντας ἐπῆγε ἑκεῖ τὸν γάδαρον καὶ ἑθώρειε
 εἰς τὴν παγίδα ἑποῦ ἑτονε, νὰ φύγῃ δὲν ἑμπόρειε,

5 ἐπῆδα καῖμένος 8 λύκος

115. Halm 326. 11 ποριριὰν ἐπρόδωσεν

- 15 ἐπίασε τὴν ἄλεποῦ πρῶτα καὶ ἔφαγέν την
καὶ ὕστερα τὸν γάδαρον, μηδ' ἐλυπήθηκέν τον.

Ἐπιμύθιον.

Ὅσοι περνοῦν μὲ ψέμματα, τοὺς φίλους τους γελοῦσι,
ἐκεῖνοι εἰς τὸ ὕστερον κακὰ ἵποκαταντοῦσι.

116

Μῦθος ὄρνιθος καὶ ῥφειδίου.

- Ὅρνιθα ἔτυχεν αὐγὰ ῥφειδίου ῥ ἓναν τόπον
καὶ ῥκατζε καὶ τα ῥζέσταινε κ' εἶχε μὲ κεῖνα κόπον
τόσον, ὁποῦ τα ἔβγαλεν, ῥσάν νά ῥτανε ῥδικά της,
4 νά τ' ἀναθρέψη θέλησε, ῥσάν κάμνει τὰ πουλλιά της.
φ. 95 6 || Τότε τὴν εἶδε χελιδὼν ῥπῶς ἔκαμνε λωλία
καὶ τὰ ῥφειδόπουλά ῥθρεφε, ῥσάν νά ῥτανε πουλλία,
λέγει την· τί κάμνεις, λωλή; αὐτὰ, ὡσάν θραφοῦσι,
ἀρχὴ ἔσένα παρευθὺς πιάνουν νά λυποῦσι.

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος λέγει· ὅς' εἶνε ὁπῶχουν πονηρία
οὐδὲ κάλλη ἡξεύρουσι, οὐδὲ εὐεργεσία.

117

Μῦθος καμήλας καὶ ἀνθρώπων.

- Ὅταν ἀρχῆς οἱ ἄνθρωποι εἶδασι τὴν καμήλα,,
ἔτρεμαν, ἐφοβούντανε, ῥσάν τρέμουςι τὰ φύλλα.
Καιρὸς ὡσάν ἐπέρασε κ' εἶδαν καὶ την ῥγρικῆσαν,
τότε την ἐπιάσασι, ποσῶς δέν την ἀφῆσαν,
5 ἐδέσαν την καὶ ῥσύραν την, εἶχαν την ῥ τὴν δουλεία
κ' εὐρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν ὑπηρεσία.

15 ἐποίησε

116. Halm 342. 2 ζέστενε 10 κάλλη

117. Halm 180. 1 ἴδασι

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ φοβερούς λέγει ὡς ἂν φανοῦσι
καὶ δὲν ἀξίζουσιν τίποτες, ὅλοι τους γελοῦσι.

118

Μῦθος ῥφειδίου.

Ῥφείδι εἰς τόπον ῥρίσκουνταν ἀπ' ὅλους πατημένον,
οἱ ἄνθρωποι το εἶχασιν ὡς καταφρονεμένον·
τὸν Δία ἐδεήθηκε διὰ νὰ το γλυτώσῃ,
ἀπὸ τὴν καταφρόνησιν νὰ το ἐλευθερώσῃ.

5 Ἐκεῖνος τότε εἶπέ το ῥπῶς ἄτυχά ῥχε ποίση,
τὸν πρῶτον ῥποῦ το ῥπάτησε διὰ τί νὰ τον ἀφήσῃ,
φ. 96 α || νὰ μὴν γυρίσῃ παρευθὺς κακὰ νὰ τον δαγκάσῃ,
ἄλλος νὰ ἔχῃ ἔννοιαν, νὰ βλέπῃ νὰ τρομάσῃ.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὅποιος τὸν ἀντισταθῇ τὸν πρῶτον τὸν ἐχθρόν του
γίνεται πάντα φοβερός, τιμᾷ τὸν ἑαυτόν του.

119

Μῦθος περιστερᾶς.

Περιστεράκι ῥδίψῃσε κ' εἶδε νερὸ γραμμένον,
ῥς ἓνα πινάκι ῥῥτονε μέσα ζωγραφισμένον.
ῥΕθάρρεψεν ἀληθινὸν νερό ῥταν ῥς τὸ πινάκι
καὶ μὲ τὴν βίαν ῥδραμε τᾷθλιο περιστεράκι·
5 νὰ πῖῃ ἐβουλήθηκε μὲ τὴν πολλὴν τὴν βίαν,
καὶ ῥκεῖ κακὰ ἐκτύπησεν ἄκ τὴν ἀραθυμίαν.
Τότ' ῥδραμαν οἱ ἄνθρωποι κ' εὐθὺς ἐπίασάν το,
μαζί τούς το ἐπήρασι, ῥς ἐτόπον φύλαξάν το.

118. Halm 347. 8 ἔχει ἔνοιαν

119. Halm 357. 9 νὰ ῥαθυμοῦσι

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ διὰ νάραθυμοῦσι,
τοῦ λόγου τοὺς ἐχάλασαν, διὰ νὰ μὴν γρικοῦσι.

120

Μῦθος περιστερᾶς.

Περিসτερὰ καμάρωνε διὰ πολυτεκνία,
ἔπῳς κάμνει τέκνα περισσὰ καὶ ἔχουν εὐμορφία.
Κουροῦνα ἔσαν τὴν ἤκουσε κάπου ὁποῦ καυχᾶτον
ἔπῳς κάμνει τέκνα περισσὰ καὶ μοναχὴ παινᾶτον,
5 εἶπέν τὴν· σὼπαινε, λωλὴ, εὐκαιρὰ μὴν παινᾶσαι,
ὅτ' ὅσα πλειότερα γεννᾷς, πάντα χειρότερα ἔσαι.

φ. 96 6 ||

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ· ὅσοι 'νε ἔς σκλαβία
δέν ταις φελᾷ ποτε ποσῶς νὰ ἔχουν πολυτεκνία.

121

Μῦθος πλουσίου ἀνθρώπου.

Πλούσιος ἓνας ἄνθρωπος ἔθαψε θυγατέρα,
μυρολογίστριας ἔκραξε καὶ κλαῖγαν ὅλη μέρα.
Ἡ ἄλλη θυγατέρα τοῦ τὴν μάνα τῆς τὴν λέγει
ἔπῳς δέν ἐφώναζε πολλὰ καὶ περισσὰ νὰ κλαίγῃ.
5 Εἶπέν τὴν· δέν ἤξεύρω πῶς κάμνεις ἐσὺ, μητέρα,
γιά τί δέν κλαίγεις περισσὰ ποῦ ἔχασες θυγατέρα·
ταῖς ξέναις δέν ταισε θωρεῖς πῶς κάμνουν τέτοιον κλάμμα
καὶ περισσότερο θρηνοῦν ἀπὸ ἐσένα, μάνα;
Τότε ἡ μάνα εἶπεν τὴν· μὴ θαύμαζε, παιδί μου,
10 δέν ἔχουν λύπην περισσὴν αὐταῖς ἔσαν τὴν δική μου,

120. Halm 358. 1 καμάρωνε

121. Halm 369. 6 κλαίγῃς 7 τέτιον

ἀμμή γιὰ τᾶσπρα κλαίουσι, νὰ ᾿πάρουν τὸν μισθὸν τους,
ὅχι λυποῦνται καὶ θρηνοῦν ὡς πόνον ἐδικόν τους.

Ἐπιμύθιον.

Ἄ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ φιλαργυρίαν·
ἐννοιαὶς ξέναις ἔχουσι μόνον γιὰ λαιμαργίαν.

122

Μῦθος βοσκοῦ.

Ἐνας βοσκὸς πηγαίνοντας πρόβατα νὰ βοσκήσῃ
〈ἦ〉θέλῃσ' ὁ ταλαίπωρος καλὸν νὰ τους ποιήσῃ·
ἄπλωσεν τὸ καββάδι του ἔς τὴν γῆν καὶ τότε ἀνέβη
ἔς ἓνα δένδρον καὶ ἄρχισε διὰ νὰ το κλαδεύῃ,
5 νὰ πέσῃ κάτω ὁ καρπὸς, τὰ πρόβατα νὰ φάγουν.

Τότε ἐκεῖνα ἔτρεξαν καὶ ἔς τὸ καββάδι ᾿πάγουν,
p. 97 α || ἐποίησαν καὶ τό ᾿τρωγαν. Εἶπεν· ὦ ὠργισμένα
ζῶα, ὅπου ᾿στεν ἄτυχα, ἔτζι ἀπελπισμένα,
τοὺς ἄλλους δίδετε μαλλιά καὶ κάμνουσι τὰ ροῦχα,
10 καὶ μὲ τὸν εὐεργέτην σας χαλᾶτε τοῦτο ᾿ποῦ ᾿χα·
ἐφάγετέ τα ἄδικα μὲ ἀδιακρισία,
ὁπῶπρεπε νὰ κάμετε ᾿ς ἐμένα ᾿βεργεσία.

Ἐπιμύθιον.

Ἄ μῦθος λέγει· μερικοὶ ἔχουσι ἀγνωσία,
τοὺς φίλους τους δὲν κάμνουσι ποτὲ εὐεργεσία.

123

Μῦθος ψαρά.

Ψαράς πλεμμάτι ᾿χάλασε, σμαρίδαν εἶχε πιάσῃ,

14 ἐννοιαὶς ξέναις

122. Halm 378. 1 πηγένοντας 3 (καὶ 6) καβάδι γῆν 6 τότε

9 δίδεται μαλλιά 10 χαλάτε 11 ἐφάγεταί τ' 12 κάμεται

123. Halm 28. 1 ψαράς

καὶ κείνη τον ἐδέετον νὰ μὴν τηνε χαλάση,
 νὰ την ἀφήση νὰ θραφῇ καὶ πάλε 'κεῖ νὰ 'πάγη
 νὰ την πιάση εὐκολα, ἔμνοστα νὰ την φάγη.

- 5 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκε καὶ εἶπέν την· σμαρίδα,
 θαρρεῖς ὅτ' εἶμαι 'γὼ λωλὸς, τὸν κόσμον δέν τον εἶδα,
 τὸ κέρδος ὁποῦ ἔλαχε νὰ φήσω νὰ ὑπάγη,
 εἰς ἄλλον νὰ σε στείλω 'γὼ νὰ πιάση νὰ σε φάγη;

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος λέγει· εἶν' λωλὸς καὶ γνῶσιν δέν την ἔχει
 'π' ἀφίνει πρᾶγμα ἔτοιμον καὶ ἄλλο νὰ παντέχη.

124

Μῦθος γαδάρου καὶ ἀλόγου.

- Γάδαρος κ' ἓνα ἄλογον ἀντάμα ἐπηγαῖναν.
 μαζὶ μὲ τὸν ἀφέντη τους οἱ δύο 'διαβαῖναν·
 φ. 97 ε || τὴν στράτα ὁποῦ 'πήγαινε, 'ς ἂν ἦτον φορτωμένος
 ὁ γάδαρος, ἐγίνηκε 'κ τὸ βάρος κουρασμένος,
 5 'ς τὸ ἄλογον ἐγύρισε, εἶπε· βοήθησέ με,
 ἀπὸ τὸ βάρος ἔπαρε, τῶρα λυπήθησέ με.
 Τὸ ἄλογον δέν ἄκουσεν, κ' ἰδέτε τί παθαίνει·
 ὁ γάδαρος ἐκεῖ ψοφᾷ, 'ς τὸν τόπον ἀναιμένει.
 Τότε λοιπὸν ἀφέντης του τὰ ροῦχα ἔβαλέν τα,
 10 ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον ὅλα ἐφόρτωσέν τα,
 καὶ τὸ πετζί του 'ποῦ ἔγδαρε εἶχέ τού το φορτώση.
 Πολλὰ ἐκεῖνο 'βούζε, 'ς ἂν εἶχέ το σηκώση,
 ἔλεγε· μὲ τὸ δίκαιον νὰ τιμωροῦμαι πρέπει,
 ἄλλος νὰ σωφρονίζεται, τὸ δίκαιον νὰ βλέπη.

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει· ὅποτε <δέν> γίνεται βοήθεια
 ἂκ τοὺς μεγάλους 'ς τοὺς μικροὺς, περνοῦσι μὲ προμήθεια.

4 ἔμνωστα 6 οἶδα 7 νὰ ἀφίσω 8 στήλω

124. Halm 177. 3 φορτωμένος 7 παθένη 8 ἀνεμένη 10 ἐφόρτωσέ

125

Μῦθος μεθυστοῦ.

- Ἄνθρωπος μ' ἓναν μεθυστήν φιλίαν εἶχε ποίση.
μαζί του νὰ εὐρίσκεται, ἔτζι το εἶχε ποίση.
Κάπου λοιπὸν ἐπήγασι νὰ κάτζουσι νὰ φᾶσι,
χειμῶνας τοὺς ἐπλάκωσε ἐκεῖ ὅπου ἔχαν ἔπασι.
5 ὁ ἄνθρωπος τὰ χέρια του ἔς τὸ στόμα τοῦ ἔχε βάνει
καὶ φύσα τα νὰ ζεσταθοῦν διὰ νὰ μὴν κρυάνη.
Ὁ μεθυστής τὸν ἄνθρωπον εἶχε τον ἐρωτήσῃ,
νὰ το γρικήσῃ ἤθελε τὸ πρᾶγμα, τό ἔχε ποίση,
φ. 98 α || εἶπε· γιὰ τί τὰ χέρια φυσᾷς τα μὲ τὸ στόμα;
10 Τότε ἐκεῖνος εἶπέν τον· γιὰ τὸ πολὺ τὸ κρυῶμα.
ὅτι ἐβγάν' ἀναπνοή, φυσῶ τα νὰ μὴν κρυώσω,
ἂν δέν το κάμω ἔσαν θωρεῖς, εἶμαι γιὰ νὰ παγώσω.
Ὁμως ἐκάτζασι νὰ φᾶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν
φαγεῖ, ζεστὸν μαγεῖρεμμα ἐμπρός τοὺς το ἐφέρον.
15 ὁ ἄνθρωπος πάλ' ἄρχισε καὶ φύσα νὰ κρυώσῃ,
ὅτ' ἦτανε πολλὰ ζεστὸν τὸ φαγεῖ, νὰ παγώσῃ.
Ὁ μεθυστής ἐρώτησε, εἶπέν τον· ἔς τὴν ψυχὴν σου,
σύντροφε, τώρα νὰ με πῆς τί φυσᾷς τὸ φαγεῖ σου;
Εἶπέν τον, βλέπεις, σύντροφε, φυσῶ το νὰ κρυώσῃ
20 μὴ γελαστῶ καὶ φάγω το, λάχῃ καὶ με κομπώσῃ.
Ὁ μεθυστής ἐγύρισεν, εἶπεν τον· δέν με μέλει,
ὥσαν ἐσένα, σύντροφε, ἡ φύσις μου δέν θέλει,
ὅπου ἀπὸ τὸ στόμα σου κρυότην νὰ ἐβγάνῃς
καὶ πάλ' ἀπὸ τὸ στόμα σου ἔς τὴν κρυότη ζέστη βάνεις.

Ἐπιμύθιον.

- 25 Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ἔπως φίλοι δέν λεγοῦνται
οἱ δῖγνωμοι οἱ ἄνθρωποι, ὀγλήγορα γρικοῦνται.

125. Halm 64. 1 μέραν 6 κριάνη 9 φυσᾷς 10 κριόμα 11 κριόσω
14 μαγεῖρεμα 15 ἄρχησε κριόση (καὶ 19) 17 μεθιστῆς 21 μέλλε
23 κριότην 24 κριότη βάρης 26 δῖγνωμοι ὀγλήγορα

Μῦθος ἄλεποῦς.

- Ἐφευγε κάπου ἄλεποῦ, ὅποῦ την 'κυνηγοῦσαν,
 κ' εἰς ἓνα τόπον ἔφυγε 'ποῦ δέν τηνε 'θωροῦσαν.
 Οἱ κυνηγοὶ ἐτρέχασι διὰ νά τηνε φτάσουν,
 καὶ δέν ἠμπόρεσαν ποσῶς διὰ νά την πιάσουν.
- 5 Ἐκείνη ὥσαν ἔτρεχεν, ἔτυχε 'ς ἓναν τόπον,
 φ. 98 6 || καλύβην μίαν ηὔρηκε καὶ ἓνα ξυλοκόπον.
 Τὸν ξυλοκόπον εἶπέν τον διὰ νά την γλυτώσῃ,
 νά τηνε κρύψῃ ἐδεκεῖ, ἴσως νά τηνε σώσῃ·
 ἐκεῖνος τὴν καλύβα τοῦ την ἔδειξε καὶ 'μπῆκε,
 10 ἀλλὰ ἰδέ την ὕστερα ἀπέκει 'πῶς ἐβγῆκεν.
 Οἱ κυνηγοὶ ἐπήγασι, ηὔραν τὸν ξυλοκόπον,
 εἶπάν τον· ἄνθρωπε, θωρεῖς 'ποῦ τρέχομεν μὲ κόπον,
 μί' ἄλεποῦ ἐχάσαμεν καὶ ἄν την εἶδες, 'πέ μας,
 παρακαλοῦμεν σε πολλὰ τώρα ἐρμήνεψέ μας.
- 15 Ἐκεῖνος μὲ τὸ στόμα του ἄρνούντον κ' ἔλεγέ τους,
 'πῶς δέν την εἶδε πούποτες, καὶ πάλε ἔδειχνέ τους,
 σημεῖον μὲ τὸ χέρι τοῦ τους ἔκαμνε νά 'πᾶσι,
 εἰς τὴν καλύβαν νά 'σεβοῦν καὶ θέλουν την πιάσῃ.
 'Σὰν εἶδεν ἔτζ' ἡ ἄλεποῦ τὸ 'πῶς ἐπαραδόθη,
 20 ἐκεῖ ὅποῦ ἐξέβηκε 'ς τὸν τόπον δέν ἐσώθη,
 τὸν ξυλοκόπον ὕβρισε, πολλὰ ὠνείδισέ τον
 καὶ δέν τον εὐχαρίστησε, ἀμμή καὶ ὕβρισέ τον.
 Ἐκεῖνος τότε εἶπέ την· γιὰ τί με ὀνειδίζεις;
 ἐγὼ 'μαι 'ποῦ σε ἔκρυψα καὶ πάλε μένα 'βρίζεις;
 25 Ἐκείνη πάλε εἶπέ τον· ἄνθρωπ', αὐτὰ 'ποῦ λέγεις
 ψέμματα εἶνε καὶ μ' αὐτὰ μόν' τὴν καρδιάν μου φλέγεις.
 Ἐπρεπε νά εὐρίσκουσον 'ς τὸν τρόπον σου τὸν πρῶτον,
 καθὼς ἀρχῆς με ἔδειξες, νά φυλαχθῶ 'ς τὸν τόπον,

30 ὅχι νὰ λέγῃς λόγια εὐκαιρα καὶ μεγάλα
καὶ 'γέλασές με τὴν πτωχὴν κ' ἔκαμες ἔργα ἄλλα.

φ. 99 α ||

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ λέγουν καλὸν νὰ ποίσουν
καὶ μὲ τὰ ἔργα πάσχουσιν ἀνθρώπους νὰ φανίσουν.

127

Μῦθος ξυλένιου θεοῦ,

Ἐνας ξυλένιον θεὸν εἶχε καὶ 'παρακάλειε
νὰ τονε ποίση ἄρχοντα καθημερνῶς ἐλάλειε·
'ς ἂν ἔβλεπ' ὁ ταλαίπωρος 'πῶς 'πάγει 'ς ἐ πτωχεία
ἀκ τὸν θεὸν τὸν ξύλινον, δὲν βλέπει ἄρχοντία,
5 τὸν ἔρριξε 'ς τὸ ἔδαφος καὶ τότε ἐτζακίστη,
ἡ κεφαλὴ του 'χώρισε, μέσα 'ς τὴν μέση 'σχίστη.
'Εβγῆκαν περισσὰ φλωριά. Τότε ἐκεῖνος λέγει·
προτίτερα ὁ πᾶσα εἰς ἔπρεπε νὰ με κλαίγη,
ὅταν σε 'τίμουν εὐκαιρα, δὲν εἶδα καλοσύνη
10 καὶ τώρα 'ποῦ σε ἔκαμα τούτην τὴν κακοσύνη,
φλωρία μ' ἔδωκες πολλὰ τώρα καὶ τα συνάζω,
ὅμως ἀπὸ τὴν σήμερον ἄτυχον νὰ σε κράζω.

Ἐπιμύθιον.

Λέγει διὰ τοὺς ἄτυχους μὴ τοὺς καλοκρατοῦμεν,
μηδὲ νὰ τοὺς φοβούμεστε καὶ νὰ τοὺς ἀγαποῦμεν.

128

Μῦθος τραπέζης.

Ἐκαμεν ἓνας τράπεζαν 'ς τὸ 'σπίτι του νὰ φάγη,
ὁ σκύλλος του 'σηκώθηκε 'ς ἄλλον σκύλλον πάγει.
Λέγει τον· ἔλα σήμερον νὰ φάγωμεν ἀντάμα,

- 4 ἔχομεν εἰς τὸ 'σπίτι μας σήμερον πᾶσα πράγμα.
 φ. 99 6 || 'Εκεῖνος τότε ἔδραμε, ἐπῆγε 'ς τὸ τραπέζι
 καὶ τὴν οὐράν του ἄρχισε νὰ σείη, νὰ τὴν παίζει.
 "Ελεγεν· σήμερον ἐγὼ πολλὰ θέλω χορτάσω,
 οὐδ' ἕως εἰς τὴν αὖριον φοβοῦμαι νὰ πεινάσω.
 'Εθάρρευε 'ς τοῦ ἄλλονοῦ τὰ λόγια τοῦ σκύλλου,
 10 κεινοῦ 'ποῦ τον ἐλάλησε, τοῦ ἐδικοῦ του φίλου.
 'Αφέντης τότε τοῦ 'σπιτιοῦ εἶδε καὶ 'δίωξέ τον,
 τὸν ἔδειρε πολὺν δαρμὸν καὶ 'ξύλοκόπησέ τον.
 'Εκεῖνος τότε ἐφώναξε καὶ 'βγῆκεν εἰς τὴν στράτα
 καὶ σκύλλος ἄλλος τον 'ρωτᾷ νὰ μάθῃ τὰ μαντᾶτα.
 15 Εἶπέ τον· τ' ἔκαμες ἐκεῖ, ἐχάρηκες περίσσια;
 λέγει τον· ναί, ἐβλέπεις με 'πῶς δὲν ὑπάγω ἴσια;
 ἄκ τὸ μεθύσι τὸ πολὺ τὸν δρόμον 'ξέχασά τον,
 τὸν λογισμὸν μου δὲν ἔχω, τὸν νοῦν μου ἔχασά τον.

'Επιμύθιον.

- 20 'Ο μῦθος λέγει· ἄπρεπον εἶνε νὰ ἀγρικοῦμεν
 πᾶσά 'ναν ὃ τι ὁμιλεῖ, 'ς ἐκείνον νὰ θαρροῦμεν.

129

Μῦθος ψαρᾶ.

- 'Ενας ψαρᾶς ἀνήξερὸς 'πήγαινε νὰ χαλάσῃ
 πλεμμάτια 'ς τὴν θάλασσα καὶ 'ψάρια νὰ πιάσῃ.
 'Σὲ μίαν πέτρα 'στάθηκε κ' ἰδέτε τί 'χε ποίση,
 'ς τὸν νοῦν του ἐβουλήθηκε τότε νὰ τραγουδήσῃ,
 5 τὰ 'ψάρια νὰκούσουσι τάχα νὰ γελαστοῦσι,
 ἄκ τὴν πολλὴν γλυκύτητα νὰ 'πᾶ νὰ πιαστοῦσι.
 Τὸ πρᾶγμα 'ς ἂν τὸ ἔκαμε τοῦτο καὶ δὲν ἠμπόρειε
 φ. 100 α = 'ψάρια 'ς τὸ πλεμμάτι του νὰ πιάσῃ δὲν ἐθώρειε,
 τὰγκίστρι του 'ς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πλεμμάτ' ἀντάμα

128. Halm 62. 6 σύν πέζη 11 σπητύου ἴδε 12 ξυλοκόπισέ
 14 μαντάτα 15 ἐχάρηκες 20 πασάναν
 129. Halm 27. 'Εν τῇ ἐπιγραφῇ ψαρὰ 1 ψαρὰς 4 τραγουδίσση

- 10 τὰ ἔρριξε καὶ ᾽πίασε ᾽ψάρια ὅποῦ ᾽ταν θαῦμα.
 Τότε τὰ εἶπεν· ἄτυχα ζῶα, καταραμένα,
 ὅποῦ ᾽στε τόσον ἄγνωστα καὶ τόσον ὠργισμένα,
 ὅταν ἐγὼ ᾽τραγούδουνα, γιὰ τί νὰ μὴν σταθῇτε
 εὖμορφα νὰ χορεύετε, μαζὶ νὰ τραγουδῇτε,
 15 ἄμμῃ ἐγὼ ᾽ς ἂν ἔπαυσα, τῶρα ἐσεῖς πηδᾶτε,
 στανέο σας χορεύετε, τοῦ λόγου σας γελᾶτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ᾽πῶς μερικοὶ ζητοῦσι
 νὰ κάμουν πράγματά τινα, ὅποῦ δὲν ὠφελοῦσι.

130

Μῦθος μοσχάριου.

- Ἐχασεν ἓνας ἄνθρωπος ἓνα μικρὸ μοσχάρι,
 ᾽ς τὴν ἔρημον διάβηκε μὴ νὰ ᾽βρῇ νὰ το ᾽πάρῃ.
 Πολλὰ ἐπεριπάτησε, νὰ τό ᾽βρῇ δὲν ἤμπορειε,
 ἐκεῖ ὅποῦ ᾽διάβηκε οὐδὲ ποσῶς το ᾽θώρειε.
 5 Τὸν Δία τότε ἔταξε μοσχάρι νὰ τον δώσῃ,
 τὸν κλέπτην ᾽ποῦ το ἔκλεψε ἂν τονε φανερώσῃ.
 Ἐκεῖ λοιπὸν ᾽ποῦ ᾽γύριζε ἔτυχεν λεοντάρι,
 τὸ μοσχάρακι ᾽ποῦ ᾽τρωγε, καὶ κεῖνος ᾽ς ἂν τὸ ᾽ψάρι
 ἔτρεμεν, ὁ κακόμοιρος πολλὰ ἐπαρακάλειε,
 10 τὸν Δία ἐδεήθηκε καὶ μὲ φωναῖς ἐλάλειε,
 εἶπε· θεέ μου, σ' ἔταξα μοσχάρι νὰ σε δώσω
 <καὶ> τῶρα ταῦρον δίδω σε ἅπ' ἐδῶ νὰ γλυτώσω.

φ. 100 6

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς δυστυχεῖς μᾶς λέγει ᾽δῶ ὁ μῦθος ᾽ποῦ ζητοῦσι
 καλλίτερα νὰ γένουσι καὶ πάλιν δυστυχοῦσι.

13 σταθεῖτε 14 (καὶ 16) χορεύεται τραγουδεῖτε 16 στανέω

130. Halm 83. 2 ἔριμον 4 οὐδὲ ποσῶς τὸ θώρειε κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τῶν
 διαγεγραμμένων μὴ νάβρῃ νὰ τὸ πάρῃ

131

Μῦθος κοράκου ἄρρώστου.

Κόρακας ἓνας ἄρρωστος τὴν μάνα του νὰ λέγῃ
 πρὸς τὸν θεὸν νὰ δέεται καὶ νὰ μὴν δέν τον κλαίγῃ.
 Τότε ἐκείνη ἑγύρισε καὶ εἶπεν· ὦ παιδί μου,
 πῶς νὰ ἀκούσῃ ὁ θεὸς τώρα τὴν προσευχήν μου,
 5 γιὰ τί κανένας δέν εἶνε ὅπου νὰ σ' ἐλεήσῃ,
 οὐδὲ θεὸς οὐδ' ἄνθρωπος τώρα νὰ σε βοηθήσῃ,
 ὅτι τὰ κρέη ὀλονῶν 'ποῦ ἔχον εἰς ταῖς θυσίαις
 τὰ ἐκλεφτες 'ποῦ τὰ ἔδιδαν διὰ ταῖς ἐκκλησίαις.

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει· ὅσοι 'νε 'ποῦ ἔχουν ἐχθρεμμένους
 φίλους ποτὲ δέν κάμνουσι νὰ ἔχουν ἐμπιστευμένους.

132

Μῦθος ἀετοῦ.

Εἰς τόπον ἓνας ἀετὸς ἐπῆγε νὰ καθίσῃ,
 κ' ἔλαχε κάπου κυνηγὸς καὶ εἶχε τον κτυπήσῃ.
 Τότ' ἀετὸς ἐγύρισε καὶ εἶδ' ἀπανωθιό του
 σαγίττα ὅπου ἦτονε, εἶπε 'ς τὸν ἑαυτὸν του·
 5 καὶ τοῦτο πάλιν περισσὰ εἶνε νὰ με λυπήσῃ,
 ὅτ' ἀφορμὴ 'ταν τὸ πτερὸν τοῦτο νὰ με κτυπήσῃ,
 καὶ ἔχασα τοῦ λόγου μου, εἶδα τὸν θάνατόν μου,
 ἄκ τὸ πτερὸν 'ποῦ ἔχω ἔγω χάνω τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐπιμύθιον.

φ. 101 α || 10 Ὁ μῦθος διὰ ἐκεινοὺς λέγει ὅπ' ἀδικοῦνται,
 ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ ἑδικοὺς πικραίνονται, χαλνοῦνται.

131. Halm 208. 3 τότε 5 γιὰτι

132. Halm 4. 2 κτυπίση 3 ἀπανωθιὼ 4 σαγίτα

133

Μῦθος τζιντζέρου.

Καιρὸς χειμῶνας ἦτονε καὶ τζιντζίρας ὑπάγει
 εἰς τόπον 'ποῦ 'ταν μύρμηκες καὶ 'ζήτα τους νὰ φάγη
 Τότε ἐκεῖνοι εἶπασι· τώρα ζητᾶς φαγία
 καὶ περπατεῖς, ταλαίπωρε, καὶ ἔχεις λαιμαργία;
 5 Λέγει τους· δὲν ἀδείαζα, οὐδ' ἔκαμα λωλία,
 ἄμμ' ἐτραγούδουν ἔμμορφα μὲ ἔμνοστην λαλία.
 Για τί 'ς τοῦ θέρους τὸν καιρὸν δὲν ἔκαμες δουλεία
 καὶ νὰ συνάζης περισσὰ, νὰ 'χης πολλὰ φαγία;
 οἱ μύρμηκές τον εἶπασι τὸν τζιντζίρα μὲ γέλος,
 10 τζιντζίρα, τί σε ἔκαμε τὸ εὐκαιρον τὸ μέλος;
 Τὸ καλοκαίρι ἐπειδὴ ἔψαλλες, ὡς ἂν λέγεις,
 εἰς τὸν χειμῶνα χόρευε τὰ πάθη σου νὰ κλαίγης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ, ποτὲ 'πῶς δὲν ἀξίζει
 ὅποιος εἶνε ἀμελὴς, πᾶσά 'νάς τον ὑβρίζει.

134

Μῦθος σκωλήκου.

Εἰς τρύπαν ἓνας σκώληκας μέσα 'τανε χωμένος,
 ἔξω ἐβγῆκεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἦταν λασπωμένος,
 τὰ ζῶα ὅλα ἔλεγε 'πῶς νὰ τα ἰατρεύη
 καὶ ἄριστος εὐρίσκεται ἰατρὸς νὰ θεραπεύη.
 5 Τότε τον εἶπεν ἄλεποῦ· τί 'νε αὐτὰ 'ποῦ τάζεις;
 τοῦ λόγου σου, ταλαίπωρε, ἔπρεπε νὰ 'ξετάζης,
 φ. 1016 || ὅποῦ ποδάρια δὲν ἔχεις καὶ εἶσαι λασπωμένος,
 ἰάτρευσε τοῦ λόγου σου ὅποῦ 'σαι ὠργισμένος.

133. Halm 401. 6 ἔμνωστην 11 καλοκέρη λέγης 14 πᾶσάνας

134. Halm 786. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ σκωλίκου 1 σκώλικας χομένος
2 (καὶ 7) λασπομένος 6 ξετάζεις

Ἐπιμύθιον.

10 Ὁ μῦθος λέγει· ψεύτικος εὐρίσκεται ὁ λόγος,
ὁπόταν εἶνε πάντοθεν ὅλος γεμάτος ψόγος.

135

Μῦθος ὀρνιθείου ποῦ γέννα.

Ἐνας ὀρνίθι ἔτρεφε πολύτιμον ποῦ γέννα,
αὐγὸν χρυσὸν καθημερνῶς ἔκαμνεν ἀπὸ ἑνα.
Ἐκεῖνός τον ἐφάνηκεν ὅτ' ἦταν χρυσωμένη,
γεμάτη ἡ κοιλία του εἶν' μαλαμματωμένη.
5 Καὶ ἔτ' ὥς τον ἐφάνηκε, πιάνει καὶ την σκοτόνει,
τὴν ὀρνιθά του ἄδικα τότε την θανατόνει.
Ὡς ἂν τηνε θανάτωσε, χρυσάφι δὲν ἐφάνη,
τότ(ε) ἀπὸ τὴν πίκρα του ἦτανε νάποθάνη,
ἔπαυσε τὸ διάφορον, ποῦ ἔχε ὁ ὠργισμένος
10 καὶ ἔκλαιε τοῦ λόγου του, καὶ ἦτον πικραμμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἔπως τινες γιὰ νὰ πλεονεκτοῦσι
τὸν ἑαυτὸν τους βλάπτουσι, κακὰ ποκαταντοῦσι.

136

Μῦθος λεονταρίου.

Ἐγήρασ' ἕνας λέοντας πολλὰ ἀπὸ τὴν φύσι
καὶ δὲν ἐδύνουνταν ποσῶς νὰ ἔπαυ νὰ κυνηγήσῃ,
καὶ τί ἐπονηρεύτηκεν; ἐπῆγε καὶ ἐκλείστη,
4 μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον ἐπῆγε καὶ ἐσφαλίστη·
φ. 102 α || καὶ τότε ἐκαμώθηκε πῶς εἶν' ἀσθενισμένος
καὶ κείτουνταν ἔς τὸ σπήλαιον ἔσαν νὰ ἦταν πεθαμμένος.
Τὰ ζῶα, ὅσα ἔπήγαιναν διὰ νὰ τον ἰδοῦσι,

135. Halm 343. 3 χρυσομένη 4 μαλαματωμένη 5 σκοτώρη 6 θα-
ρατώρη 7 ἀφίρη

- τάχα 'πῶς ἦταν βασιλεὺς νά τον παρηγοροῦσι,
 ἐκεῖνός τα ἐπίανε ὅλα καὶ 'σκότονέν τα
 10 καὶ 'κάθετον 'ς τὸ σπήλαιον μέσα καὶ ἔτρωγέν τα.
 Μία ἐπῆγε ἀλεποῦ ἀπ' ἔξω καὶ ἐστάθη,
 ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν τῶν ζώων καὶ τὰ πάθη,
 τὸν λέοντα ἠρώτησεν, εἶπέν τον· πῶς τα 'πάγεις,
 ἀφέντη, ὅπου κείτεσαι, τάχα 'μπορεῖς νά φάγης;
 15 Λέγει τὴν· εἶμαι ἀχαμνός, κ' ἔλα ἐδῶ κοντά μου,
 νά με ἰδῆς πῶς κείτομαι, πῶς εἶν' ἡ ἀρρωστιά μου.
 Εἶπε ἐκείνη· δὲν βολεῖ νά 'λθω ἐδῶ κοντά σου
 'ποῦ με ὀρίζει νά ἐμπῶ τώρα ἡ ἀφεντιά σου.
 Λέγει ἐκεῖνος· διὰ τί; φοβᾶς' ἀπὸ κανένα
 20 ἢ πίστιν τάχα δὲν ἔχεις ποσῶς ἐσὺ 'ς ἐμένα;
 Τότε τον εἶπεν· ἤρχουμουν, ἃ δὲν ἦταν τᾶχνάρια
 τῶν ζώων ὅπου ἔμπαιναν καὶ φαίνονται καθάρια,
 'ποῦ μέσα 'μπῆκαν περισσὰ καὶ ἔξω δὲν ἐβγῆκαν
 μηδὲ ποσῶς ἐγύρισαν, 'ς τὸν κόσμον ἐφανῆκαν.

Ἐπιμύθιον.

- 25 Ὁ μῦθος λέγ'· οἱ φρόνιμοι βλέπουν ἅκ τὰ σημάδια
 τὰ πράγματα 'ποῦ γίνονται, γνωρίζουν τα καθάρια.

137

Μῦθος λύκου.

- φ. 1026 || Λύκος ἐπεριπάτειε περίσσια πεινασμένος
 κ' εἰς ἓνα τόπον 'στάθηκε 'ς ἃν ἦταν λιμασμένος,
 ἤκουσε κ' ἐκλαιγε παιδὶ καὶ γραῖα 'ποῦ 'χε κράζει·
 ὦ λύκε, ἔπαρ' τὸ παιδὶ, γιὰτὶ πολλὰ φωνάζει.
 5 Ὁ λύκος τὸν ἐφάνηκεν ἀλήθειαν ἐλάλει
 καὶ τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρκαλῆει,
 τὸν ἑαυτὸν του ἔλεγε· τώρα τὸ θέλω φάγει

136. Halm 246. 9 σκότωνέν 10 σπήλαιον 14 κίτεσαι 17 βολή
 18 ὀρίζη 22 ἔμπεραν
 137. Halm 275. 3 κράζη
 ΔΕΛΤ. ΙΣΤ. ΕΤΑΙΡ.

- καὶ ἔσ' ἂν χορτάσω, εὖμορφα ὕστερα θέλω ἔπαγει.
 Πολλὴν ὥραν ἐπάντεξε, δὲν ἤκουσε νὰ κλαίγῃ,
 10 μόνον τὴν γραῖα ἤκουσε, πάλε ὅπου ἔχε λέγει·
 ἂν ἔλθ' ὁ λύκος, τέκνον μου, ἐδῶ ἔς τὸ σπῖτι τώρα,
 δέρνω τον καὶ διώχνω τον νὰ ἔπαῃ ἔς τὴν κακὴν ὥρα.
 Τότ(ε) ὁ λύκος ἀπ' ἐκεῖ φεύγοντας εἶχε λέγει·
 πρέπει με τὸν ταλαίπωρον πᾶσά νας νὰ με κλαίγῃ,
 15 ἔπου ἔλθα ἐδῶ ἔπου λέγουσι ἄλλα καὶ κάμνουν ἄλλα,
 ἔς τὸ σπῖτι ὅπου ἤλθα γὼ λὲν ψέμματα μεγάλα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἔπως τινες τοὺς λόγους τοὺς χαλνοῦσι,
 εὐκολὰ τοὺς γυρίζουσι καὶ τοὺς ἀλησμονοῦσι.

138

Μῦθος ἐριφίου.

- Εἰς ἓνα σπῖτι στέκουνταν ἀπάνω ἓνα ῥίφι
 καὶ λύκον εἶδ' ἀπὸ μακρεῖα καὶ δὲν τον ἐφοβήθη·
 ἔστεκε καὶ ἐλάλει ἀπέκει κ' ὕβριζέν τον
 4 κ' ἔλεγε δὲν τον ἔχει χρεῖα, πολλὰ ὠνείδιζέν τον
 φ. 103 α || Ἐκεῖνος εἶπε· ἔξέρω το τώρα τίς με ὕβριζει,
 ὁ τόπος, ἀμμή ὅχι σὺ, ὅπου με ἐμποδίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ τόπος ὅταν βοηθῇ καὶ ὁ καιρὸς ἀξίζει
 λαχαίνει κάπου καὶ μικρὸς τὸν μέγαν καὶ ὕβριζει.

139

Μῦθος μουλαρίου.

Ἐνα μουλάρι ἔπαχυνεν, ἐπήδα καὶ καυχᾶτον

12 πάγη 15 δῶ

138. Halm 135. 4 ὀνειδιζέν 7 βοηθεῖ ἀξίζει 8 λαχένει μικρὸς
 ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος μυκρὸς

139. Halm 157. 1 μουλάρη ἐπήδα

τὸ 'πῶς κρεῖττον ἅπ' ἄλογα ἔστεκε καὶ 'παινᾶτον.

Τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔλεγεν· ἄλογον ὁμοιάζω.

'ς τὴν γληγοράδα πέτομαι, τὰ ζῷά τα τρομάζω.

- 5 Ἐλαχε καὶ 'πιλάλισε λοιπὸν εἰς ἓνα τόπον
καὶ 'ς ἂν δὲν ἐδυνήθηκε κ' εἶχε μεγάλον κόπον,
γάδαρον ἐθυμήθηκε τὸν κύριν τὸν 'δικόν του,
καὶ τότε ἐκατάλαβε καλὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος διὰ τοὺς χοντροὺς λέγει 'ποῦ εὐτυχῆσαν,
τὸ γένος καὶ τοῦ λόγου τοὺς ὅπου ἀλησμονῆσαν.

140

Μῦθος παιδίου καὶ 'φειδίου.

Κοντὰ 'ς ἐ 'σπίτι γεωργοῦ 'φείδ' ἦταν φωλιασμένο,

ἀπὸ καιρὸν εὐρίσκετον ἐκεῖ κατοικισμένο.

Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν πιάνει καὶ δαγκάνει

ἓνα παιδί τοῦ γεωργοῦ καὶ εἶχεν ἀποθάνει.

- 5 ὅλοι το ἐλυπήθησαν 'δικοὶ καὶ συγγενεῖς του,
ἔκλαψαν καὶ ἐδάρθησαν κ' οἱ δύο οἱ γονεῖς του.

φ. 1036 || Ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν ὁ γεωργὸς τὴν τόση,
τὸ 'φείδι ἐβουλήθηκε διὰ νὰ το σκοτώσῃ.

- 10 Ἐνα τζικούρι 'πίασε καὶ 'πῆγε 'ς τὴν φωλία
μὴ νὰ ἐβγῇ καὶ το ἰδῇ, καὶ τότε μὲ τὴν βία
κτυπήσῃ, θανατώσῃ το, ἐκεῖ νὰ το σκοτώσῃ,
τὴν λύπην ὅπου τοῦ 'καμε νὰ τὴν ἐξεδικήσῃ.

Ὅμως τὸ 'φείδι ἔλαχε καὶ 'φάνηκε καμπόσο,
τότ' ἔλεγεν ὁ γεωργός· τώρα νὰ σε σκοτώσω.

- 15 Καὶ ἔτξι μὲ πολὺν θυμὸν 'πῆγε νὰ το κτυπήσῃ,
τότε δὲν εἶχε τί νὰ 'πῇ, οὐδὲ τὸ τί νὰ ποίσῃ·
μόνον ἐτοῦτο ἔβαλε 'ς τὸν νοῦν του καὶ ἐμέτρα,

5 *πηλάλησε* 10 *ἀλισμονῆσαν*

140. Halm 96 6. 2 *κατοικισμένο* 4 *ἀποθάνῃ* 7 *τόσην* 13 *φάνικε*
καμπόσω 15 *κτυπίση*

- ἄλλας <καὶ ∟ ∪ ∪> ψωμί νὰ βάλῃ εἰς τὴν πέτρα
καὶ τότε ὡς ἂν τα ἰδῇ τὸ 'φείδι, θέλει 'πάγει
20 τὸ ἄλλας ὅποῦ ἦτονε καὶ τὸ ψωμί νὰ φάγῃ,
καὶ κεῖνος τότε μὲ σπουδὴν θέλει το θανατώσῃ,
μὲ τὸ τζικούρι εὐκόλα 'μπορεῖ νὰ το σκοτώσῃ.
'Ετζί το ἔκαμε λοιπὸν, ἀλλὰ τὸ 'φείδι εἶπε·
ἄνθρωπε, τί κάμνεις αὐτοῦ; ἀπὸ ἐμένα λείπε·
25 ὅσον θωρῶ τὴν πέτρα 'γὼ, τὸν τόπον κτυπημένο
καὶ σὺ 'ποῦ βλέπεις τοῦ παιδιοῦ τὸν τόπον 'ποῦ 'ν' θαμμένο,
ποσῶς φιλίαν δέν ἔχεις, ποσῶς ἐσὺ 'ς ἐμένα,
οὐδὲ ποτέ σε ἀγαπῶ ἐγὼ ποσῶς ἐσένα.

Ἐπιμύθιον.

- 29 Ὁ μῦθος λέγει 'πῶς τινες τὴν ἔχθραν τὴν γρικοῦσι·
φ. 104 α || ἂν διαβῇ καιρὸς πολὺς δέν τὴν ἀλῆσμονοῦσι.

141

Μῦθος τρουμπετάρη.

- 'Ελαχε 'ς ἓναν πόλεμο καὶ 'πιάσθη τρουμπετάρης,
ἓνας ὅποῦ τον ἔσυρνε, ἔλεγε· μὴ με 'πάρῃς
νὰ με σκοτώσῃς, ἄνθρωπε, ὅτι ἐγὼ οὐδ' ἓνα
'ς τὸν πόλεμον ἐσκότωσα, οὐδὲ ποσῶς κανένα·
5 ἄρματα δέν ἔχω ποσῶς, σαγίτταις ἢ δοξάρι
ἢ ἄλλο πρᾶγμα θαυμαστὸν, ὅποῦ νὰ ἔχῃ χάρι.
Μὲ τὴν τρουμπέτα 'ποῦ θωρεῖς ἐδῶ καὶ 'κεῖ γυρίζω,
'ς τὸν πόλεμ' ὁ ταλαίπωρος κρατῶ τὴν καὶ βοῦζω.
Τότε ἐκεῖ 'ποῦ ἔστηκαν τινὲς καὶ τον ἀκοῦσαν,
10 χειρότερα τὸν ἄνθρωπόν τον ἐκατηγοροῦσαν,
εἶπαν· γιὰ τοῦτο πλειότερον θέλομέν σε σκοτώσῃ,
ὅτ' ἄνθρωπον παρακινᾷς ἄλλον νὰ θανατώσῃ.

18 ἄλλας 26 θαμένοι 30 ἀλισμονοῦσι

141. Halm 386. 3 σκοτώσεις 4 ἐσκότωσα 5 ἄρματα σαγίταις
7 θωρεῖς 8 βοήζω 11 πλιότερον θέλωμεν

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει· πλειότερην ἔχουσιν ἁμαρτία
 <ἐ>κεῖνοι ποῦ παρακινοῦν τοὺς ἄλλους ᾗ ἀτυχία.

142

Μῦθος ἐλαίας καὶ καλαμίου.

Μία ἐλαία ᾗ ἄλλονε μὲ τὸ καλάμ᾽ ἀντάμα,
 τὸ ἔλεγεν ἀδύνατον καὶ ἀχαμνὸ ᾗ πρᾶγμα·
 ὅταν φυσήσ᾽ ὁ ἄνεμος κλίνει μὲ εὐκολία
 καὶ ἀχαμνὸν εὐρίσκεται κ᾽ ἔχει αὐτὴν τὴν αἰτία.

5 Ἐκεῖνο ἐσιώπαινε, τίποτε δὲν ἐλάλειε,
 μόν᾽ τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρακάλειε

φ 1046 || διὰ νὰ ποίση ἄνεμον καὶ τότε νὰ γρικήσῃ
 τὸ τί ἀξίζει ἡ ἐλῆκ κ᾽ ἡ ἐδικὴ τῆς φύσι.

Ἐτῆι λοιπὸν ἐγένηκε, ἄνεμος μὲ τὴν βία
 10 καὶ τὸ καλάμι ἔκλινε καὶ ᾗ γλύτωσε γιὰ μία,
 καὶ ἡ ἐλαία ποῦ ᾗ τανε μεγάλη τότε ᾗ χάθη,
 ἐξερριζώθη εὐκολα καὶ ᾗ παθε τέτοια πάθη.

Ἐπιμύθιον.

Πολλάκις εἶνε γνωστικοὶ μικροὶ ποῦ δὲν λαλοῦσι
 παρὰ κεινοὺς ποῦ εἶν᾽ τρανοὶ καὶ θέν νὰ πολεμοῦσι.

143

Μῦθος λύκου.

Λύκος κομμάτι κόκκαλον εἶχεν εἰς τὸν λαιμόν του,
 τὸ τί νὰ κάμῃ δὲν εἶχε ποσῶς ᾗ τὸν ἑαυτόν του.
 Ὅτι ἐμπήχθηκε κακὰ δὲν εἶχε τί νὰ ποίση
 καὶ γερανὸν ἐλάλησε μὴ νὰ τον ὠφελήσῃ.

142. Halm 179 6. 1 ἐλέα (καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ) 5 ἐσιώπαινε 8 ἐλῆκ
 11 ἐλαῖα 12 ἐξεριζώθη
 143. Halm 276 6. 1 (καὶ 7) κόκαλον λεμόν

- 5 Εἶπέ τον· ἔλα, γερανέ, βάλε τὴν κεφαλὴ σου,
 ἅκ τὸν λαιμό μου σύρε το τοῦτο εἰς τὴν ψυχὴ σου
 τὸ κόκκαλον 'ποῦ 'μπήχθηκεν ἐδῶ καὶ μ' ἐμποδίζει
 καὶ νὰ σε δώσω πληρωμὴν τὸν κόπον σου νὰ ξίζῃ.
 "Ετζί λοιπὸν ὁ γερανὸς εἰς τὸν λαιμόν του βάλλει
 10 καὶ μὲ τὴν μύτην τὸ 'συρε καὶ εἶχε το ἐβγάλει·
 τότε ἐγύρευε μισθὸν καὶ πληρωμὴν νὰ 'πάρῃ
 ἀπὸ τὸν λύκον 'πῶπαθε τέτοια μεγάλη χάρι.
 Τότε ὁ λύκος λέγει τον· ἐπῆρες τὸν μισθόν σου,
 'ποῦ ἀπὸ λύκου 'γλύτωσης στόμα τὸν ἑαυτόν σου.

φ. 105 α ||

Ἐπιμύθιον.

- 15 Ὁ μῦθος λέγει· μερικοὶ ἀπὸ κακὰ γλυτόνουν
 καὶ 'ποῦ τον ἐβοήθησαν τίποτες δὲν πληρόνουν.

144

Μῦθος γαδάρου.

- Γάδαρος ἐβουλήθηκε λέοντα νὰ 'μοιάσῃ
 τὰ ζῶα ὅποῦ τα εὐρῇ ὅλα νὰ τα τρομάσῃ,
 καὶ ἓνα δέρμα λέοντος ἀπάνω του ἐντύθῃ,
 καὶ 'φάνηκὲ τον περισσὰ μὲ κεῖνο ἐτιμήθῃ.
 5 "Ανεμος κάπου 'φύσησε καὶ 'φάνῃ ἡ πομπή του,
 ὅτι τὸ δέρμα ἔπεσε καὶ εἶδαν τὸ κορμί του.
 Τότε τὸν ἐκατάδραμαν μὲ ξύλα, μὲ λιθάρια,
 ὡς ἂν τον εἶδαν γάδαρον καὶ 'φάνηκε καθάρια.

Ἐπιμύθιον.

- 10 Ὁ μῦθος λέγει· οἱ πτωχοὶ δὲν πρέπει νὰ θυμοῦνται
 τί κάμνουσιν οἱ ἄρχοντες, διὰ νὰ μὴ χαλνοῦνται.

Τέλος καὶ τῷ θεῷ χάρις.

5 βάλλε 9 τὸ 10 εὐγάλη 13 τότε 15 γλυτώνουν 16 πληρώνουν
 144. Halm 333. "Ιδε καὶ ἄνωτέρω ἀριθ. 112. 1 ἐβουλίθηκε 2 εὐρεῖ
 τρομάσῃ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ ΑΠΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΣΠΑΝΕΑ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Τὸ παραινετικὸν ποίημα τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σπανέα, ὃν τῶν ἀρχαιοτάτων προϊόντων τῆς δημώδους ἡμῶν λογοτεχνίας, εἰ μὴ αὐτόχρημα τὰρχαιότατον τῶν σωζομένων, ἀνεδείχθη ἔτι σπουδαιότερον μετὰ τὰς περὶ αὐτοῦ μελέτας τῶν κ. κ. Ἰωάννου Ψυχάρη (1) καὶ Ἰωάννου Schmitt (2). Ὑπεσχέθη δ' ὁ κ. Schmitt καὶ κριτικὴν καθολικὴν ἔκδοσιν ἀπασῶν τῶν σωζομένων διατυπώσεων τοῦ ποιήματος τούτου, αἵτινες ἀφίστανται μὲν μέγας ἀλλήλων, ἐνέχουσι δὲ τοιαύτας διαφορὰς, ὥστε δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὰς φάσεις τοῦ στιχουργήματος ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, συμπαρατηροῦντες τὴν ἐν τῷ μακρῷ τούτῳ χρόνῳ βαθμιαίαν ἐξέλιξιν τοῦ κοινοῦ ιδιώματος. Ἀνέγραψε δὲ ὁ κ. Schmitt δεκαῆξ διαφόρους κώδικας τοῦ ποιήματος, ἐν οἷς καὶ ὁ νεαπολιτικὸς III A α 9 καὶ ὁ κρυπτοφερρατικὸς Z α 44, ὧν ἐσημείωσε τὴν μέλλουσάν ποτε παρ' ἐμοῦ ἔκδοσιν. Ἀλλὰ, γράφων ταῦτα, ἡγνόει ὁ κ. Schmitt, ὅτι κέκτημαι καὶ ἀπογράφα τῶν ἄλλως ὑπ' αὐτοῦ ἀναγραφομένων κωδίκων τοῦ Ὁξωνίου καὶ τῆς Βιέννης. Ἀναβάλλων δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν παρ' ἐμοῦ ἔκδοσιν τῶν ἐκ βιβλιοθηκῶν τῆς ἐσπερίας καὶ ἀρκτῶας Εὐρώπης ἀπογράφων τοῦ Σπανέα, ἅτιν' ἄλλως καὶ προσιτότερα εἶνε εἰς τοὺς ἐρευνητὰς, θεωρῶ μᾶλλον ἐπείγουσαν τὴν ἔκδοσιν δύο ἄλλων ἀπογράφων, λανθανόντων ἐν ἀγιορειτικαῖς βιβλιοθήκαις. Καὶ τὸ μὲν ἕτερον αὐτῶν, τὸ κατωτέρω ὑπὸ στοιχεῖον

(1) Le poème à Spanéas ἐν τοῖς Mélanges Renier Paris 1886 σ. 261 - 283.

(2) Über den Verfasser des Spaneas ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. A' (1892), σ. 316 - 332.

Α έκδιδόμενον, εἶνε εἰλημμένον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 114 κώδικος τῆς μονῆς Δοχειαρίου, ἐν φ. 279 α - 286 β, γεγραμμένου τὸν δέκατον ἑκτον αἰῶνα (1). Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχεῖον Β εἶνε ἀπόσπασμα, ἐν ᾧ περιέχονται μόνον εἴκοσι καὶ ἑπτὰ στίχοι ἐκ τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀντεγράφη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 126 κώδικος τῆς μονῆς Ἰβήρων, γεγραμμένου τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ 94 β. Ὡς δὲ βλέπει ὁ ἀναγνώστης εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως, τὰ δύο ἀπόγραφα διαφέρουσιν ἀλλήλων κυρίως μόνον κατὰ τὸ πλήρες ἢ μὴ, ἄλλως δὲ, καίπερ πλείστας ὥσας ἄλλας ἐν τοῖς καθ' ἑκαστον ἐνέχοντα διαφορὰς, ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καθολικὴν μορφήν τοῦ ποιήματος. Ἡ δὲ κατάστασις τῶν δύο κωδίκων εἶνε ὅλως διάφορος. Τὸ μὲν δοχειαριτικὸν ἀπόγραφον εἶνε τῶν ἄριστα γεγραμμένων μεσοχρονίων δημωδῶν κειμένων, καὶ σχετικῶς ἐλάχιστα εἶνε τὰ ἐν αὐτῷ σφάλματα τοῦ βιβλιογράφου, παραβαλλόμενα πρὸς ἄλλους τε ὁμοίους κώδικας καὶ δὴ καὶ αὐτὸν τὸν ἰβηριτικόν. Τούτου δὲ ἡ παράδοσις εἶνε τόσον σφαλερὰ, ὥστε προετίμησα νὰ μὴ ἀποκαταστήσω τὸ κείμενον εἰς τὸ ὀρθὸν καὶ ἀναγράψω ὑπὸ τὴν σελίδα τὰς τοῦ κώδικος γραφὰς χάριν ἀποφυγῆς ματαιοπονίας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν σφαλμάτων τοῦ βιβλιογράφου προκρίνας τὴν ἑκδοσιν ἀπλῶς πιστοῦ ἀντιγράφου τοῦ βραχέος ἀποσπάσματος, οἷον περιέχεται ἐν αὐτῷ τῷ κώδικι.

Γινομένης δὲ παραβολῆς τῶν δύο νέων ἀπογράφων πρὸς τὰ μέχρι τοῦδ' ἐκδεδομένα κείμενα τοῦ Σπανέα, εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ γενικὸς τύπος πρὸς ὃν τὰ μάλιστα ὁμοιάζουσιν εἶνε ὁ παρὰ τῷ Wagner (2) εἰ καὶ πολλαὶ αἰ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐν τοῖς καθ' ἑκαστον διαφοραὶ. Ἀξιολογωτάτη δὲ μάλιστα εἶνε ἡ ἰδιάζουσα τοῦ δοχειαριτικοῦ ἀπογράφου διαίρεσις κατὰ κεφάλαια ἡριθμημένα καὶ ἰδίας φέροντα ἐπιγραφάς. Λίαν δὲ περίεργος εἶνε ἡ ἐν τῇ ἀριθμῇσει τῶν κεφαλαίων ἀπὸ τοῦ ιδ' εἰς τὸ λγ' μεταπήδησις, ἐν ᾧ κατὰ τὰλλα ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἑκδοσιν τοῦ Wagner δὲν φαίνεται λείπουσα ὕλη ἐν τῷ μεταξύ. Τίνα δὲ λόγον ἔχει ἡ μεταπήδησις αὕτη θὰ γείνη φανερόν, ὅταν κατορθωθῇ ποτε ἡ ἑκδοσις ἀπάντων τῶν σωζομένων ἀντιγράφων τοῦ Σπανέα.

(1) *Spyr. P. Lambros Catalogue of the Greck manuscripts on Mount Athos.* Cambridge. 1895 σ. 249 κ. ε. ὑπ' ἀρ. 31.

(2) *Carmina Graeca medii aevi.* Lipsiae. 1874. σ. 1 κ. ε.

Α.

ΔΟΧΕΙΑΡΙΤΙΚΟΝ ΑΠΟΓΡΑΦΟΝ

**Διδασκαλία παραινετική κυροῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ
τοῦ λεγομένου Σπανέα.**

Γραφή καὶ στίχοι διδαχῆς καὶ παραινέσεως λόγοι,
ἐξ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ μακαρίου κείνου
τοῦ θαυμαστοῦ καὶ τοῦ σοφοῦ εἰς σύνεσιν καὶ γνῶσιν·
υἱοῦ του τὴν ἀπέστειλε ἔς τὰ ξένα ἵπου ἔβρισκέτο,
5 εἰς διάταξιν τὴν ἔγραψε κ' ἔστειλε πρὸς ἐκεῖνον,
πῶς νὰ μαθαίνει παιδεύσιν νὰ ἔβρῃ τιμὴν εἰς τέλος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τέκνον μου ποθεινότατον, παιδί μου ἠγαπημένον,
ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου,
ἤλπιζα ἔς τὰς πικρίας μου ταύτας τὰς ἀφορήτους
10 κ' εἰς τοὺς πολλοὺς μου στεναγμοὺς κ' εἰς τοὺς ἀμέτρους πόνους
ἐσὲν νὰ ἔχω ἀνασασμόν καὶ παρηγόρημά μου
καὶ κουφισμόν τῶν πόνων μου τῶν ἀπαρηγορήτων,
καρδίας μου θεραπείαν, τοῦ σκότους μου λαμπάδα.
Πῶς ἐχωρίσθης ἀπ' ἐμοῦ ἐξαίφνης καὶ ἀνελπίστως
15 καὶ τάφον ὥρυξε βαθὺν ὁ χωρισμός ἐτοῦτος·
καὶ ὡς νεκρὸς κείτομαι εἰς γῆν, ὡς ἄψυχος, παιδί μου;
Ὁ γὰρ νεκρὸς οὐδὲν πονεῖ, ὅτι αἰσθησιν οὐκ ἔχει,
ἐγὼ δὲ ζῶ καὶ ἑσθάνομαι, τὸ πάθος ἀπεικάζω.
Ἔχω διπλὴν τὴν στέρησιν, πλέον ἐκ τοῦ θανάτου.
20 Ὁ λογισμός μου πάντοτε φέρει σε εἰς τὸν νοῦν μου,
καὶ ὁ νοῦς μου κ' ἡ διάνοια ποτὲ οὐκ ἀλησμονεῖ σε·

2 κείρου	3 θαύμαστοῦ	εἰς (οὕτω σχεδὸν πάντοτε)	4 τοῦ	ξένον
6 μαθαίνει	9 ταύτας	11 ἐσέννα	14 ἐχειρίσθης	ἐμοῦ
19 διπλῆν	20 λόγισμός	21 νοῦς	κὴ διάνοια	17 πονεῖ

- καὶ ἡ καρδιά μου ποσῶς ποτὲ χαρὰν οὐκ εἶδεν.
 φ. 279 ε || Καὶ σὺ, παιδί μου, ιστόρησε τῆς πολιᾶς τὸ γῆρας.
 Ἐγὼ φαντάζομαι, δοκῶ, ὅτι ὀμπρός μου στέκεις,
 25 καὶ κράζω σε καὶ οὐ λαλεῖς, τaráσσεις τὴν ψυχὴν μου·
 ἀπὸ στενοχωρίας μου καὶ ἀπὸ πολλῆς [μου] πικρίας
 ἀπλόνω οὐχ εὐρίσκω σε, ἔυπνῶ, οὐδὲν σε βλέπω,
 καὶ παρευθὺς οἱ πόνοι σου κρατοῦσι τὴν καρδιάν μου
 καὶ κατακόπτουσιν αὐτὴν καὶ ἀναίσθητος ὑπάρχω,
 30 καὶ τῆς φωνῆς σου τῆς λαμπρᾶς, παιδί μου, οὐκ ἀκούων
 τὰ δάκρυα μου ρέουσι, τρέχουν ὡς τὸ ποτάμι
 κ' ὑπομονὴν οὐκ ἔχουσι ποσῶς νὰ σταματήσουν.
 Ἄν στοχασθῇς, υἱούτζικε, πλέον οὐ μὴ γὰρ εἶπες
 εἰ μὴ ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον, κρυσταλλωμένον ὕδωρ.
 35 Ἄλλ' ἔλυσέ μ' ἡ φλόγῳσις τῶν πολλῶν στεναγμῶν μου,
 καὶ ἴγαλι ἴγαλι χάνομαι, λύομαι καὶ ὑπαγαίνω.
 Αὐτὸ ἐθάρρουν ἀπὸ σέ, παιδί μου, νὰ κερδήσω;
 Κ' ἤλπιζα νὰ ἴβρω θησαυρὸν κ' ἡῦρα κάρβουνον μέγα,
 καὶ μέσα ἡ καρδιά μου φλέγεται καθ' ἐκάστην
 40 καὶ δροσισμὸν οὐκ ἤπορεῖ ποσῶς ὅτι νὰ λάβῃ.
 Καὶ ἄκουσον, παιδίον μου, τέκνον ἀγαπημένον,
 καταλεπτῶς οὐκ ἤπορῶ γράφειν ὅσα παθαίνω,
 μὰ στέκει ἡ καρδιά μου πάντοτε σφαιλισμένη,
 καὶ φέρει καὶ τὸ γῆράς μου εἰς ὀλιγοθυμίαν.
 45 Ἄρκοῦν σε οὖν τὰ ἔπαθες καὶ περισσεύουσί σε.
 Πῶς πάσχεις ὡς πεντάρφενος καὶ ἀποξενωμένος;
 Ἠξεύρεις πόσῃν προσοχὴν καὶ πόσον πόθον εἶχες
 ἔξέ μένα τὸν πατέρα σου τὸν πολυπονεμένον,
 καὶ λόγους παραινετικούς ἤκουσες ἀπὸ μένα.
 50 Καλὴν βουλήν σε ἔδωκα καὶ κράτει τὴν, υἱέ μου·
 φ. 280 α || καὶ ἂν ἐσὺ, παιδάκι μου, τὰ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου,

22 εἶδεν 23 ιστόρησαι 25 τaráσεις 26 πολλοῖς 27 ἀπλόνω εὐρί-
 σκω 29 κατὰκόπτουσιν 32 σταματίσουν 34 κρυσταλωμένον 36 γάλη
 γάλη 38 ἴαβρω κυῖῆρα 40 ὑπορεῖ 42 κατὰλεπτῶς οὐχ ὑπορῶ
 44 γῆρας 45 ἄρκουν περισσεύουσί 48 σε 50 ἔδωκα τὴν 51
 παιδάκη

- οὐ μή τα ἔβγαλῃ ἀπὸ σέ οὐ θλίψις οὐδὲ χρόνος.
 Ἐγὼ γὰρ καὶ ἀπόδημος καὶ χωρισμένος εἶμαι,
 ἀλλὰ ποτὲ ἡ καρδία μου χωρίζετ' ἀπὸ σένα.
 55 Γράφω σε στίχους ἐκλεκτοὺς, στίχους ἐκ τοῦς ἡγάπας,
 καὶ ὄνταν εὖρης ἄδειαν, κάθου καὶ διάβαζέ τους,
 καὶ θεὸς τὸν νοῦν σου εἰς αὐτὰ καὶ βάλε τὸν σκοπὸν σου,
 καὶ οἶον εὖρης ἀγαθὸν βάλε το εἰς τὸν νοῦν σου
 καὶ εἰς καιρὸν ὁκάποτε, ὅταν οὐδὲν παντέχης,
 60 τότε νὰ τὰ ἔβρης φανερά εἰς ὄφελός σου μέγα.
 Εἰ μὲν καὶ ἔχει τίποτε ἀχρήσιμον τὸ γράμμα,
 ἔς τὸν νοῦν σου μὴδὲ βάλῃς το μὴδὲ χρησθῇς το ὅλως.
 Λοιπὸν, υἱέ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπάρχομαι τοῦ λέγειν,
 καὶ θεὸς τὸν νοῦν σου εἰς αὐτὰ καὶ βάλε τὸν σκοπὸν σου,
 65 κ' ἐσὺ σοῦ λέγω πρόσεχε τὰ λόγια μου μὴ ψέγῃς.

Περὶ φόβου θεοῦ α'.

- Πρὸ πάντων ἔχε τοῦ θεοῦ τὸν φόβον ἔμπροσθέν σου·
 οὗτος γὰρ τὰ ἀπόκρυφα γινώσκει τῶν ἀνθρώπων,
 ἐλέγχει καὶ τοὺς λογισμοὺς, δικάζει καὶ τὰς πράξεις
 καὶ φανερόνει τὰ κρυφὰ καὶ τοὺς κακοὺς κολάζει,
 70 τοὺς δὲ καλοὺς εὐεργετᾷ καὶ φίλους ὀνομάζει.
 Εἰς τοῦτον μόνον ἔλπιζε κ' εἰς ἄνθρωπον μὴ ἐλπίζῃς.
 Λέγει γὰρ τις τῶν προφητῶν ἐκείνων τῶν δικαίων
 «Τίς ἤλπισεν εἰς Κύριον ποτὲ καὶ καταισχύνθη;»
 Ἄλλος δὲ πάλιν θαυμαστὸς προφήτης λέγει τοῦτο·
 75 «Εἴ τις εἰς ἄνθρωπον θαρρεῖ κ' εἰς ἄνθρωπον ἐλπίζει,
 ἐπικατάρατος ἐστὶ μᾶλλον καὶ ἀπελπισμένος,
 διότι ἔς τὴν ἐλπίδα του ἔβρίσκεται γελασμένος».

52 τὰ βγάλη	σε	θλίψις	54 σενα	55 ἡγάπας	56 διάβαζε	57
(καὶ 58, 64) βάλῃς	59 καιρὸν	60 ταῦρης	62 τὸν νοῦν	μὴδὲ βάλῃς		
μὴδὲ	67 οὗτος	τὰ ἀπόκρυφα	68 ἐλέγχει	69 φανερώνει	70	
εὐεργετᾷ	71 ἐλπίζεις	72 ἐκείνων	74 ἄλλος	θαυστὸς	76 ἐστὶ	

Περὶ θεοῦ καὶ βασιλέως τιμῆς β'.

- φ. 280 6 || Τὸν βασιλέα τίμα τον, φοβοῦ καὶ πρόσεχέ τον.
 Πρόβλησις ἔνε τοῦ θεοῦ ὁ βασιλεὺς, υἱέ μου.
- 80 Ἄν ἔχῃς πίστιν καθαρὰν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος,
 οὐ μή σε λείψῃ τὸ καλὸν καὶ ἡ αὐτοῦ ἀγάπη,
 δι' ὃ τις ἔχει ἐξουσίαν δύνεται παρὰ πάντα
 καὶ παρὰ ὅλους δύνεται νὰ ποίσῃ εἴ τι θέλει·
 ὡς ἔχει γὰρ τὴν δύναμιν, ὀργίζεται συντόμως,
- 85 εἰ δὲ καὶ θέλει, τέκνον μου, εὐεργετεῖ μεγάλως.
 Ἐνα θεὸν ἐγνώριζε τῶν πάντων βασιλέα,
 ὕψιστον, ἐλεήμονα, τῶν πάντων εὐεργέτην,
 θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ τὸν καρδιογνώστην.
 Καὶ ἂν ἀκούσῃς κατ' αὐτοῦ ῥήματα βλασφημίας,
- 90 νὰ μὴ τα παραδέχεσαι, μηδ' ὅλως τὰ ὑποφέρῃς,
 ὅτι εἰς κόλασιν σφοδρὰν ἐκπίπτεις μετ' ἐκείνους,
 καὶ ἔνε κίνδυνος ψυχῆς καὶ κόλασις μεγάλη.
 Ἄν μάθῃς λόγον βλάσφημον κατὰ τοῦ βασιλέως,
 κάμε νὰ δράμῃς τάχιστα ἀπ' ὅσον ἠπορέσῃς,
- 95 νὰ δείξῃς τὸν ἐπίβουλον καὶ νὰ τον φανερώσῃς,
 νὰ πάθῃ ὡς ἐπίβουλος καὶ ὡς κακὸς ἀντάρτης,
 ὅπως ὁ φόβος ὁ αὐτοῦ τοὺς ἄλλους νὰ παιδεύσῃ.
 Θεὸς γὰρ ὀνομάζεται ὁ βασιλεὺς, παιδί μου,
 κ' εἴ τι συμβαίνει κατ' αὐτοῦ, κίνδυνος ἔνε μέγας.

Περὶ φίλου καλοῦ γ'.

- 100 Ὅταν θέλῃς μετὰ τινος τοῦ κτήσασθαι φιλίαν
 πολυπραγμόνει, μάνθανε, ψηλάφα, κατερώτα
 τὴν γνώμην καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν προαίρεσίν του
 καὶ ἂν εἶχε φίλον προλαβὼν μάνθανε πῶς τον εἶχεν

79 ἔναι (οὕτω πάντοτε) 81 λείψει 82 διότις δύννεται 83 ποίσει
 εἰ 85 εὐεργετεῖ 86 ἔνα 87 ἐλεήμονα 90 μηδὲ ὅλως 94 ὑπορέσεις 97
 ὅπως 99 κ' εἴτι σύμβαίνει 100 θέλῃς 102 προαίρεσιν 103 εἶχε τὸν εἶχεν

- φ. 281 α || καὶ ποταπὴν ὑπόληψιν ἔδειξε πρὸς ἐκεῖνον.
 105 Καὶ, ἐὰν μάθης, καθαρὰν ἐφύλαξε φιλίαν,
 τότε καὶ σὺ ἀσπάσου τον καὶ δέξου τον ὡς φίλον.
 Εἰ δὲ καὶ μάθης τίποτε, παιδί μου, κατ' ἐκείνου
 καὶ οὐκ ἔστερξε τὸν φίλον του, ἀμμή τον εἶχε σφάλῃ,
 φεῦγέ τον ὅσον δύνεσαι καὶ ἀποχώρισέ τον.
 110 αὐτὸς ἀπόφιλός ἐστιν, οὐκ ἔστιν ἄξιος φίλος,
 καὶ δι' αὐτὸ χωρίσου τον, καὶ ἄλλος δὲν θέλει λείψει.
 Καὶ ὡς ἂν ἰδῇς τὸν φίλον σου, υἱέ μου, πρὸς ἐσένα,
 οὕτως ἅς εἶσαι πρὸς αὐτὸν καὶ οὐ μὴ σε λείψῃ φίλος.

**Περὶ ἀγάπης καὶ ὅπως ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος
 θεραπεύειν τοὺς δεσπότας αὐτοῦ δ'.**

- Καὶ πρόσεχε, παιδίον μου καὶ ποθεινόν μου τέκνον,
 115 καὶ ἀκριβῶς γὰρ σκόπησον καὶ μὲ βουλήν ἐρεῦνα
 αὐτοῦ ὅπου ἀκούμπησες κ' ἐτάχθης νὰ δουλεύῃς,
 ἔχε τιμὴν καὶ ἀσχόλησιν καὶ καθαρὰν ἀγάπην,
 καὶ χῶμα γίνου ἂν ἤπορῃς νὰ σε καταπατοῦσιν,
 κ' ἐξακολουθεῖ θέλημα καὶ ἅς εἶσαι 'ς τὴν βουλήν τους.
 120 Καὶ οὐκ ἔστι γὰρ ἀντάλλαγμα τῆς καθαρᾶς ἀγάπης
 καὶ οὐκ ἔστιν εἰς τ' ἀνθρώπινον εἰμὴ τιμὴν νὰ δίδῃ.
 αὐτοῦ δὲ μόνον ἀγαθὰς ἔχεις, παιδί μου, ἐλπίδας.
 Στοχάσου καὶ τὴν δόξαν τους· νόησε τὴν βουλήν τους·
 οὐκ ἔχουν τὴν τυραννικῶς οὐδ' ἀπὸ δυναστείας,
 125 ἀλλ' ἐκ θεοῦ τὴν ἔχουσι καὶ θέλουν τὴν κερδήσει.
 Ἐσὲ καὶ τί σ' ἐντρέπονται καὶ τί σε χρεωστοῦσιν;
 Οὐκ ἔχουν σε γὰρ ἴδιον υἱὸν νὰ σ' ἀγαποῦσιν.

104 ἐκεῖνον 106 δεξου 107 παιδί 108 οὐκ' ἐστερξε ἀμμή εἶχε
 109 φεῦγε ἀποχώρησαί 110 ἀπὸ φίλος ἔστιν ἔστιν 111 δι' αὐτο
 112 εἰδῇς υἱέ 113 εἶσαι μὴ λείψει Μεταξὺ 113 καὶ 114 ὀφεί-
 λει 114 πρόσεχε 116 ἀκούμπισες ἐτάχθης δουλεύεις 118
 χῶμα κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος χῶμα ὑπορῃς 119 εξα-
 κολουθεῖ εἶσαι βουλήν 120 οὐκ' ἔστι ἀντάλλαγμα 121 οὐκ'
 ἐστιν δίδει 123 βουλήν 124 οὐκ' ἔχουν 125 ἀλλ' τὴν κερδήσει
 126 τι τι 127 ἴδιον 127 ἴδιον

- Εἴτε γὰρ ἔχουσι πρὸς σέ ἀσχόλησιν τοιαύτην,
 129 ἀρμόζει σε νὰ γίνεσαι δοῦλος δεδουλωμένος.
 φ. 281 ε || Τίμα τους ὡς ἀφέντας τους, πόθει τους ὡς γονεῖς σου·
 ἀγάπα τους ὡς φίλους σου, τίμα τους καθὼς πρέπει,
 καὶ βλέποντας ὁ Κύριος τὴν καθαρὴν σου γνώμην,
 τὴν δούλεψίν σου τὴν καλὴν μετὰ καρδίας ζεούσης
 ἐγκαρδιώνει γὰρ αὐτὸν καὶ πλεῖον τιμὴν σε δίδει.
 135 Τῶν βασιλέων οἱ καρδιαῖς καὶ ἀφεντῶν γὰρ λέγω
 ὑπὸ χειρῶν κρατύνονται, παιδί μου, τοῦ ὑψίστου,
 καὶ ὁδηγεῖ τους εἰς καλὸν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων.

Περὶ στρατείας ε'.

- Ἀγάπα τὰ στρατιωτικὰ, σπούδαζε μάθαινέ τα.
 Στρατιώταις ἦσαν ὅλοι σοι καὶ πρόπαπποι καὶ πάπποι
 140 καὶ ὅλον τὸ γενολόγι σου καλοὺς στρατιώταις εἶχεν.
 Ἄν την ποθῇς καὶ θέλῃς την, γλήγορα νὰ την μάθῃς.
 Τεχνίτην ἔχεις μάστορα, μόνον νὰ τον προσέχῃς.
 Πολλᾶχει μέγα ὄνομα ἀφέντης τὸν δουλεύεις
 εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ καὶ τὰ κεφαλατίκια.
 145 Ἐὰν συντυχαίνει πρόσεχε, ἄκουε νὰ μαθαίνῃς.
 Κατὰ καιρὸν ἐρώτα τον ἐκεῖνα τὰ δὲν ἔξέρεις,
 πλὴν μετὰ ταπεινότητος καὶ προσοχῆς μεγάλης.
 Εἰς τὴν καρδίαν σου ἔχε τα καὶ βάλε τα ἔς τὸν νοῦν σου,
 ἂν τύχῃ κάποτε καιρὸς νὰ τὰ ἔβρῃς ὀφελόν σου.
 150 Κ' εἰς τὸ κυνήγι σπούδαζε καὶ τρέχε καὶ γρηγόρει,
 ὅτι ξυπνᾷ τὸν ἄνθρωπον μεγάλως εἰς στρατείαν.
 Πᾶν ἀγαθὸν καὶ χρήσιμον καὶ μάθαινε καὶ λάλει,
 ἄκουε πάντα συνετῶς καὶ χῶριζε τὸ κάλλιον.

128 τοιαύτην	129 ἀρμόζει	131 τίμα	132 πρ	καθαρήν	134
ἐγκαρδιώνει	τιμὴν	135 καρδιαῖς	138 μάθαινε	139 πρόπαπποι	
140 ὅλον	141 ἂν τὴν	τὰ τὴν	142 νὰ τὸν προσέχῃς	143 πολλᾶχει	
δουλεύῃς	144 κεφαλατίκια	145 σὰν συντυχαίνει	ναμαθαίνει	146	
ξέρῃς	148 βάλλε	149 καιρὸς	ταῦτης	150 κ εἰς	κυνήγη
πὰν					153

Περὶ προσοχῆς γλώσσης 5'.

- φ. 282 α || Μὴ προλαμβάν' ἡ γλῶσσά σου ποτὲ τὸν λογισμὸν σου.
 155 Πολλοὺς ἀπὸ συναρπαγῆς παρέδωκεν ἡ γλῶσσα.
 Λοιπὸν, παιδί μου, πρόσεχε πρῶτον καλὰ καὶ σκόπει,
 καὶ τότε λάλει ταπεινὰ καὶ μεμελετημένα
 νά σε 'παινῶ ὁ κάθε εἷς καὶ ὅλοι νά σε ποθοῦσι.

Περὶ προσευχῆς 6'.

- Ἡ προσευχή πρὸς τὸν θεὸν μεγάλως οἰκειόνη.
 160 ὁπότεν δὲ καὶ γίνεται μᾶλλον ἀπὸ καρδίας,
 ὥσπερ τινὰς ὅπου ἔμιλει τὸν κύριν του πολλάκις,
 θαρρεῖ, παρρησιάζεται πάντοτε πρὸς ἐκεῖνον,
 οὕτως ὁ προσευχόμενος καὶ ψάλλων κατὰ μόνος
 λαμβάνει χάριν ἐκ θεοῦ, εὕρισκει παρρησίαν.
 165 Λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν σου θές το, υἱέ μου, τοῦτο,
 καὶ ὅταν εὖρης ἄδειαν καὶ ψάλλῃ καὶ προσεύχου.
 Γένου καὶ ἐλεήμονας, τινὰς μηδὲν σε ἔξέρη.
 Ταῦτα γὰρ τὰ φαινόμενα καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου
 οὐκ ἔχουσιν ὑπόστασιν, οὐδὲ φιλοτιμίαν.
 170 Οὐδὲν γὰρ ἤφερε κανεῖς εἰς τὸν παρόντα κόσμον.
 Γυμνοὶ γὰρ ἐγεννήθημεν, γυμνοὶ καὶ νὰ θανοῦμεν
 καὶ τοῦ γυμνοῦ πτωχότερον, παιδί μου, τί ἀπεικάζεις;
 Μόνε τὸ ὄνομα καλὸν ἐκεῖνο 'π' ἀπομένει.

Περὶ πλούτου 7'.

- Πλούτος καλὸς καὶ χρήματα καὶ πράγματα τοῦ κόσμου,
 175 τρόπος καλὸς κ' ἐνάρετος καὶ καθαρότης βίου,
 ἦθος σεμνὸν καὶ γαληνὸν καὶ μετριοφροσύνη,

154 προλαμβάνει	γλῶσσα	155 γλῶσσα	158 καθεῖς	νὰ	159 οἰκειώ-
ρει	163 κατα	164 ἔκ	εὕρισκει	166 εὖρης	167 τινὰς
168 ταῦτα	170 κανεῖς	173 ὄνομα	174 πλούτος		μηδὲν

ταῦτα τὸν ἔχοντα ποιεῖ ἐπαινετὸν ἔστων κόσμον
καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον χάριτας προξενούσι.
Μόνον, υἱέ μου, σπούδαζε καλὸν μηδὲν τ' ὀκνίζης.

Περὶ τοῦ μὴ ψέγειν πενίαν θ'.

- 180 Οὐ ψέγει φρόνιμος ποτὲ τινὰ διὰ πενίαν,
οὐδὲ τὸν πλούσιον ἐπαινεῖ διὰ πολλῶν χρημάτων.
φ. 282 6 πολλάκις γὰρ τὰ χρήματα || βλέπτουν, οὐκ ὠφελοῦσι.
Δὲν ἔν' ἐκ προαιρέσεως ὁ πλούτος κ' ἡ πενία.
Εἰς τοῦ θεοῦ τὸ θέλημα κείτονται καὶ τὰ δύο.
185 ἡ γνώμη κ' ἡ προαίρεσις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔνε·
αὐτᾶχουν καὶ τὸν ἔπαινον, αὐτᾶχουν καὶ τὸν φόγον.

Περὶ ἀρετῆς ι'.

- Γίνωσκε τιμιώτερον τῆς ἀρετῆς δὲν ἔνε.
Τὸ κάλλος γὰρ ἠχρείωσεν ἢ νόσος ἢ τὸ γῆρας,
ὁμοίως καὶ τὰ χρήματα βλέπτουν, οὐκ ὠφελοῦσι,
190 ἡ δ' ἀρετὴ ὅσον γερά γίνεται λαμπροτέρα
καὶ κέρδος ἔχει διάδοχον τὴν ἄνω βασιλείαν.

Περὶ ἀγάπης ια'.

- Προτίμ' ἀγάπην συγγενῶν παρὰ τῶν ξένων, τέκνον,
μηδὲ συγκρίνης πρόσωπον πλησίον ἢ μακρόθεν.
Σύγκρισιν ἔχε ταπεινὴν καὶ καθαρὰν ἀγάπην,
195 ὅτι οὐκ ἔχει ἀντάλλαγμα ἢ καθαρὰν ἀγάπην.
Παντὸς γὰρ κατορθώματος τὸ κάλλιον ἔν' ἡ ἀγάπη.
Καὶ ἂν ἔχης ὅλα τὰ καλὰ καὶ λείπη σε ἡ ἀγάπη,
ἐποῖκες οὐδὲ τίποτες κ' ἔχασες εἴ τι ἂν εἶχες.

177 ταῦτα	179 ὀκνίζεις	180 Οὐ	πενίαν	181 ἐπαινεῖ	182
		οσ			
χρήματα τα	183 προαίρεσεως	κῆ	185 κῆ	191 κέρδος	193
μηδὲ	194 σύγκρισιν	ταπεινὴν	197 λείπει	198 οὐδετίποτες	

Περὶ γέλωτος ιβ'.

- Ἄτακτον γέλοιον καὶ σαλὸ πάντα ἀπόφευγέ το·
 200 ἄσχημον ἔνε καὶ ἄτζαλον, τινὰς δὲν τὸ 'παινάει.
 Λόγον γὰρ ἐκ θρασύτητος ἐγείρει καὶ μανίαν,
 τὸ ντρέπεσαι νά το ποιῆς ἐντρέπου καὶ νά λέγῃς.
 Σιγὸς ἄς εἶσαι καὶ πραῦς καὶ φρόνιμον νά σ' ἔχουν.
 Ὅ τι κακὸν ἂν ἐκτελῇς, γίνωσκε οὐ λανθάνεις·
 205 τοὺς πάντας γὰρ ἂν ἔλαθες, τὸν δὲ θεὸν οὐδόλως·
 ἔχεις καὶ τὴν συνείδησιν ὅπου σε θέλει ἐλέγξει.

Περὶ φίλων καὶ γειτόνων κακῶν ιγ'.

- Καὶ ἄκουσον, ὦ τέκνον μου, περὶ κακῶν γειτόνων
 καὶ περὶ φίλων ἀτυχῶν καὶ συγγενῶν ὁμοίως.
 φ. 283 α || Φύλαξον γὰρ σου τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ καρδίαν
 210 ἐκ κακωμένους γείτονας καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους
 καὶ κακοτρόπους συγγενεῖς, διεστραμμένους φίλους.
 Ἔχουν τὴν γλῶσσαν ἀπαλὴν καὶ ἀκάνθινην καρδίαν.

Περὶ διαβολῆς ιδ'.

- Πρόσεχε ἀπὸ διαβολῆς· φύλα[σσε] τὸν ἑαυτόν σου.
 Πολλοὶ γὰρ τὴν ἀλήθειαν πολλάκις ἀγνοοῦντες
 215 καὶ λόγον χαρακίζοντες εἰς πρόσωπ' ἀφορῶσιν.
 Πολλοὺς ἀνθρώπους ἔβλαψεν ἡ διαβολὴ ἀδίκως.
 Πᾶσα γὰρ μάχαιρα, υἱέ, καὶ τέμνει τε καὶ σφάζει·
 καὶ μάλιστα δυσάρεστος εἰς τὸ καθ' ἓνα πρᾶγμα.
 Μηδ' ἐκδικήσης ἐν ταύτῳ εἰς τὸ τυχὸν καὶ ὀλίγον.
 220 Ἄνθρωπος εἶσαι γὰρ καὶ σὺ καὶ καθ' ἡμέραν σφάλλεις.

202 τὸν ντρέπεσαι	ποιεῖς	λέγεις	203 συγὸς	σέχουν	204 ἐκτε-
λεῖς	208 ἀτυχῶν	209 γὰρ	212 γλῶσαν ἀπαλὴν	213 φύλασε τὸν	
ἑαυτὸν	217 τέ	218 δυσάρεστος	ἓνα πρᾶγμα	219 μὴδ' ἐκδικήσεις	

Περὶ μαθημάτων λγ'.

- Ὅτι γνωρίζεις μὲ τὸν νοῦν μελέτα νὰ το 'ξεύρης,
 τὸ δ' ἄγνοεῖς ἐπιμελοῦ καὶ τρέχε νὰ το μάθης·
 κακὸν γὰρ ἔνε τό 'μαθες ἂν το ἀλησμονήσης,
 καὶ ἂν δὲν ἀγωνίζεσαι νὰ μάθης τὸ οὐ γινώσκεις,
 225 τὸ ἔμαθες ἐχάσες το κ' ἐξέβη ἀπὸ τὸν νοῦν σου.
 Τὸν πλέον χρόνον τῆς ζωῆς ταύτης τῆς ἐπικήρου
 εἰς λογικὰ μαθήματα γύμναζε τὸν σκοπὸν σου,
 προκόπτεις γὰρ εἰς τὸ καλὸν ἀπὸ τῶν μαθημάτων
 καὶ μετὰ πάντων θαρρετῶς δυνέσαι νὰ συντύχης,
 230 καὶ τὸ γυρεύουσιν πολλοὶ καὶ οὐκ ἤμποροῦν τὸ ξεύρειν
 φαίνεται τί ἐξεύρεις το κ' ἔχεις τιμὴν μεγάλην.

Περὶ λόγων χρησίων λδ'.

- Λόγον νὰκούσης χρήσιμον, ὅλον τὸν νοῦν σου πρόσσχες,
 234 καὶ γίνεται καὶ ὁ λαλῶν πρόθυμος εἰς τὸ λέγειν.

Περὶ θυμοῦ λε'.

- φ. 283 6 || Ὑιέ μου, ὅπου θυμόνεται πολλὰ καὶ ὑπὲρ μέτρον,
 μόνος του γίνεται λωλὸς, καὶ μὲ τὸ θέλημά του
 κ' ἐργάζεται τὸ πάσχουσιν ὅσοι δαιμονισθοῦσιν.
 Τὸ πῦρ γὰρ ξύλα δαπανεῖ, θυμὸς δὲ τὴν καρδίαν
 καὶ λογισμὸν καταθολεῖ, σαλεύει καὶ τὰς φρένας,
 θερίον ἄγριον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐξαίφνης.

Περὶ συμβουλῆς λς'.

- 240 Ἄν ἔχης τίποτε κρυφὸν καὶ συμβουλὴν γυρεύης,

221 δ' ἄγνωεῖς	223 κακὸς	227 σκοπὸν	229 συντύχεις	231
φαίνεται τι ἐξεύρεις	κ' ἔχεις	232 ἂν ἀκούσης	πρόσσχες	233 πρόθυ-
μος	234 θυμόνεται πωλλὰ	235 λωλος	θέλημα	236 κ' ἐργάζεται
238 τᾶς	240 γυρεύεις			

γερόντων ἔπαρε βουλὴν, ἀνθρώπων πειρασμένων.
 Τῶν νέων δὲ ταῖς συμβουλαῖς λείπε, ἀπέχου ἀπ' αὐταῖς,
 ὅτι πρὸς τὸ θρασύτερον ὁ νοῦς τοὺς ἀποβλέπει.

Ἀκουσον καὶ παράδειγμα ἀρχαίας ἱστορίας.

245 Τοῦ Σολομῶντος ὁ υἱὸς ὁ Ῥοβοὰμ ἐκεῖνος
 δώδεκα σκῆπτρα ἔλαβε τὰ εἶχεν ὁ πατήρ του,
 καὶ πάντες ἐσυνάχθησαν καὶ λέγουν πρὸς ἐκεῖνον·
 « ἐλέησε, παρηγόρησε τὴν ἀγανάκτησίν μας
 κ' ἐλάφρυνε καὶ ἀνάπαυσε τὸ βάρος μας ὀλίγον·

250 πολλὰ γὰρ μας ἐβάρυνε κ' ἐθλίψεν ὁ πατήρ σου.
 Καὶ ἂν μας ποιήσης τίποτε καὶ μας παρηγορήσης,
 δοῦλοί σου πάντα ν᾿ ἀμείψῃ καὶ ν᾿ ἀσ' εὐχαριστοῦμεν ».

Ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν, εὐθύς τοὺς ἀποκρίθη·
 « ὑπάγετ', ἀναμείνατε μόνον καὶ τρεῖς ἡμέραις·

255 ἀφῆτέ με νᾶ βουλευθῶ μετὰ τοὺς ἐδικούς μου,
 καὶ τότε ἔλᾳτε πρὸς ἐμὲ νᾶ σας εἰπῶ τὸ θέλω ».

Ἐπῆγαν κ' ἐκαρτέρεσαν οἱ πάντες ὡς τοὺς εἶπε.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέμεινε μὲ τοὺς οἰκείους τοῦ μόνον.

Ἐκάθησεν καὶ ἐρώτησεν τοὺς πάντας περὶ τούτου·

260 « Εἰπέτε μου, τί λέγετε; δότε βουλὴν εἰς τοῦτο ».

Κ' εὐθύς οἱ φρονιμώτεροι γέροντες λέγουν οὕτως·

φ. 284 α || « εὐλογον ἔνε τὸ ζητοῦν, μηδέν τοὺς παρακούσης,
 ἀνάπαυσέ τοὺς πρὸς μικρὸν καὶ νᾶ τοὺς ἔχῃς πάντα ».

Ἀλλ' οὐκ ἠρκέσθη ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν βουλὴν ἐκείνην,

265 ἀλλὰ τοὺς νέους ἔκραξε μᾶλλον τοὺς θρασυτέρους,
 ὅποῦσαν συναναθροφοὶ τάχατε μετ' ἐκεῖνον,
 καὶ λέγει τοὺς· « εἰπέτε μου δότε βουλὴν εἰς τοῦτο,
 τό με ζητοῦσι ἴπέτε μου ἴς αὐτὸ τί νᾶ ποιήσω ».

Ἐκεῖνοι ὡς θρασύτεροι μάλιστα καὶ αὐθάδεις

242 ταῖς συμβουλαῖς	ἀπαύταις	243 θρασύτερον	245 ἐκεῖνος	247
ἐκεῖνον	248 ἐλέησαι παρηγόρησαι	249 ἀνάπαυσαι	ὀλίγον	250
κ' ἐθλίψεν	251 ποιήσεις τίποτε	252 δοῦλοι	σεύχαριστοῦμεν	253 εὐθύς
ἀποκρίθη	254 ἀναμεινᾷτε	255 ἀφῆτε	ἐδικούς	256 ἐμενὰ σας
257 ὡς τοὺς	258 οἰκείους	261 κεῖνός	οὕτως	263 ἀνάπαυσάι
ἔχεις	268 σαυτό	269 ἐκεῖνοι		

- 270 κακὴν βουλήν του ἔδωκαν ὡς ἔδειξε τὸ τέλος.
 Ἐκεῖνος ἐπροτίμησε τὴν συμβουλήν τῶν νέων,
 τῶν δὲ γερόντων τὴν βουλήν ἐκείνων τῶν φρονίμων
 ἀφῆκε τὴν ὡς ἄχρηστην καὶ δέν τὴν ἐλογίσθη,
 τῶν νέων δὲ ἐκράτησε τῶν συναναθροφῶν του.
- 275 Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων
 ἦλθε τὸ πλῆθος εἰς αὐτὸν πάλιν καὶ ἐπαρακάλει·
 «ἀφέντη, παρηγόρησε τὴν ἀγανάκτησίν μας,
 καὶ ἐλάφρυνέ μας ὀλίγον τὸ βάρος τὸ περίσσειον».
 Ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ οὕτως ἀπολογήθη·
- 280 «οὐκ ἐλαφραίνω τίποτε, μηδὲν παρακαλεῖτε.
 Ἐβάρυνέ σας, λέγετε, μεγάλως ὁ πατήρ μου.
 Ἐγὼ τὸ σας ἐβάρυνε διπλωτριπλάσει ἔχω.
 Ἐπαίδευσέ σας διὰ δαρμοῦ, καὶ ἐγὼ νὰ σας παιδεύσω
 μετὰ σκορπίων καὶ θηρῶν καὶ νὰ σας ἐξαλείψω».
- 285 Καὶ εὐθὺς τὸ πλῆθος ὥρμησεν εἰς ταραχήν καὶ ζάλην,
 καὶ μετὰ θράσους καὶ θυμοῦ λέγουν τοῦ βασιλέως·
 «ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, ποίμαινε τὸν λαόν σου,
 οὐκ ἔχεις μέρος μεθ' ἡμῶν οὐδὲ κληρονομίαν».
- 289 Καὶ παρευθὺς ἐγένησαν τὰ σκῆπτρα μερισμένα.
 φ. 284 6 || Ὁ βασιλεὺς ἀπόμεινε μὲ δύο || σκῆπτρα μόνον.
 Βλέπεις, παιδί μου, τί ἔβλαψεν ἡ συμβουλή τῶν νέων.
 Πάντοτε κράτει τὰς βουλὰς, υἱέ μου, τῶν γερόντων,
 καὶ ὁπόταν ἴδῃς γέροντας ἀνθρώπους πειρασμένους
 καὶ νὰ φηγοῦνται ὑπόθεσιν μηδὲν τοὺς ἀποκόφθης,
- 295 ἀλλ' ἄκουε μὲ προσοχὴν πολλὰ καὶ ὠφελησάι,
 καὶ τότε νὰ σε ἀγαποῦν, νὰ σε ἔπαινοῦν οἱ πάντες.

λζ' Περὶ ἐλεημοσύνης.

Ἐντυσε πένητα γυμνὸν, χόρτασε πεινασμένον,

270 βολήν τοῦ	271 ἐκεῖνος	273 ἀφῆκε	275 ἐκείνων	276 πλῆθος
κέπαρακάλει	277 παρηγόρησαι	278 κέλάφρυνέ	περίσειον	279 οὕτως
280 ἐλάφραίνω	282 διπλωτριπλάσει	283 δαρμοῦ κέγῳ	287 οἶκον	289
παρευθὺς	291 ἡ	292 τὰς	294 ἀποκοφθῆς	295 ὠφελεῖσαι
				296 νὰ
				νὰ σε

- θλιμμένον παρηγόρησε, ἄρρωστον ἐπισκέψου.
 300 Εἴ τι γὰρ δώσεις τὸν πτωχὸν, πρὸς τὸν θεὸν δανείζεις.
 Μὴ 'πῆς ὅτι πτωχός εἰμαι, οὐκ ἔχω τί νὰ δώσω.
 Ὁ θεὸς τὸ κατὰ δύναμιν θέλει καὶ ἀγαπᾷ το,
 καὶ στρέφει το εἰς καιρὸν πάλιν ἐπταπλασίως.
 Κάλλιον νε τόλιγώτερον μετὰ τῆς προθυμίας
 305 παρὰ χιλιάδες πράγματα μετὰ 'περιφανείας.
 Ἦκουσες γὰρ καὶ τὴν Γραφὴν ὅτι πολλάκις λέγει:
 Αὐτὴ πολλοὺς ἐδέξατο κ' ἐξένισεν ἀγγέλους.
 Εἰ δὲ πολλάκις ἀπορεῖς, δὲν ἔχεις τί νὰ δώσης,
 μὲ λόγον παραμύθησε, δοκεῖ ὅτι συμπονεῖς τους.
 310 Μέγας μισθὸς καὶ τοῦτο γὰρ καὶ μέγα κέρδος ἔχει.
 Ὅπου τὰς ξένας συμφορὰς θλίβεται ὡς οἰκείας
 χαρὰν εὐρίσκει ἀπὸ θεοῦ καὶ ἀνταμοιβὴν πλουσίαν.

λη' Περὶ ταπεινοφροσύνης.

- Ἄν σε λυποῦσιν ἄνθρωποι καὶ ἄν σε καταφρονοῦσι,
 ποτὲ μηδὲν παροξυνθῆς, μηδὲ μικροψυχήσης.
 315 Ὡς δὲ καλὸς καὶ φρόνιμος ὅλα ὑπόμενέ τα,
 κ' εἶπέ πρὸς τὴν καρδίαν σου καὶ πρὸς τὸν λογισμὸν σου·
 « ἐγὼ θεὸν καταφρονῶ πολλὰ καὶ παροργίζω
 καὶ παροξύνω πάντοτε, τὸ θέλημά του οὐ πράττω.
 φ. 285 α || Ἐκεῖνος ἀναμένει με καὶ ὑποδέχεταιί με,
 320 κ' ἐγὼ ἂν ἐλυπήθηκα καὶ ἐκαταφρονέθην,
 δὲν ἔνε τόσον θαυμαστὸν, δὲν ἔνε τόσον ξένον.
 Ἔχω τὸν δίκαιον κριτὴν θεὸν νὰ τους παιδεύσῃ».
 Καὶ τὸν θεὸν φοβοῦ τονε, πάντοτε δόξαζέ τον,
 καὶ ὅσοι σου ἐφταίσασιν αὐτὸς νὰ τους κολάσῃ.
 325 Ἀπλῶς ἂν ἔλθῃ λυπηρὸν τίποτε οἶον ἔνε,

299 παρηγόρησαι	300 τῶν πτωχῶν	301 εἶμαι	τίνα	303 καιρὸν
ἐπταπλασίως	304 κάλλιόναι	305 περιφανίας	306 ὅτι	307 κέξέ-
νισεν	308 ἔχεις	δώσεις	309 παραμύθησαι	311 ὅπου
314 μὴ δὲ	316 κείπε	320 κέγῳ	ἐλυπηθηκα	322 νὰ τοὺς
323 τονε	324 ὅσοι	κολάσει	325 ἀπλῶς	

δέχου το ὡς παίδευσιν θεοῦ καὶ μᾶλλον εὐχαρίστα.
 Ἀρχὴ φιλίας ἔπαινος, ἀρχὴ δὲ μάχης ψόγος.

330 Λοιπὸν τοὺς λόγους ἄφινε τοὺς περισσοὺς, υἱέ μου,
 ἀργὰ καὶ μετὰ προσοχῆς πολέμα ταῖς δουλείαις σου
 καὶ ἔργον μὲ τὴν γνῶσιν σου συντόμως ἐπιχείρει.

Ἄν ἔχῃς τίποτε κρυπτὸν καὶ συμβουλὴν γυρεύῃς
 κ' ἐντρέπεται νὰ το εἰπῇς καὶ νὰ το φανερώσῃς,
 ξενοπροσώπως το διγοῦ, μὴ φαίνεται ἴδικόν σου,
 καὶ νὰ λαμβάνῃς τὴν βουλὴν καὶ νὰ σε λείπη αἰσχύνῃ.

λθ' Περὶ δικαιοσύνης.

335 Φεῦγε, παιδί μου, πάντοτε, φεῦγε τὴν ἀδικίαν
 καὶ εὐτυχῆς καὶ δυστυχῆς, καὶ ἔχῃς καὶ δὲν ἔχῃς,
 Ἀλήθεια ὁ πένης ἀφορμὴν εὕρισκει τὴν πενίαν,
 οὐκ ὠφελεῖ οὐδὲ τίποτε τὸ δικαιολόγημά του.

340 Πλούσιος δὲ καὶ ἄλλον πτωχὸν ἂν ἀδικῇ ἐξαιρέτως,
 κόλασιν ἔχει ἀσύγκριτον καὶ τιμωρίαν μεγάλην.

Ἄς προλαμβάνῃ πάντοτε τὴν πράξιν ἢ βουλὴ σου·
 ἢ πράξις γὰρ ἀσύμβουλη οὐκ ὠφελεῖ, ἀλλὰ βλάπτει·
 ὀλίγοι δὲ ἀσύμβουλοι ἐπίτυχαν εἰς πράξιν.

φ. 285 6 ||

μ' Περὶ χαρισμάτων.

345 Ἄν σ' ἐποιεσεν τινὰς καλὸν, ὅποιος καὶ ἂν ἦτον,
 εἰς νοῦν το ἔχε πάντοτε, μὴ το ἀλησμονήσῃς.
 Εἰ δὲ ἐποίησες καλὸν τίποτε σὺ πρὸς ἄλλον,
 ἀπολησμόνα το γοργόν, ἔβγαλ' το ἀπὸ τὸν νοῦν σου.

Τοῦτο γὰρ ἔνε χρήσιμον γνώμης ἐλευθερίας,
 τὸ δὲ καρδίας εὐγενοῦς καὶ μεγαλοψυχίας.

350 Ἄν σ' ἐπανέλθῃ τίποτε πράγμα ἐξ ἀδικίας,

327 αἵπαιτος	328 ἄφηνε	περισσοὺς	329 ταῖς δουλείαις	330 γνῶ-
σιν	331 γηρεύεις	332 κ' ἐντρέπεται νὰ το	νατο φανερώσεις	334
λαμβάνεις	λείπει	337 εὕρισκει	338 δικαιολόγημά	339 ἄλλοι πτω-
χοὶ	341 πράξιν ἢ	344 σε	ἦτον	345 ἀλησμονήσης
				350 πράγμα

- μήν το χαρίσης φίλου σου μηδὲ ἀγαπημένου,
 ἵνα μὴ πλέον βαρυνθῇ παροῦ νά σε ἀγαπήσῃ,
 ὅτι καὶ αὐτὸν συμμέτοχον εἰς τὸ κακὸν ἐποῖκες.
 Εἰ δὲ χαρίσεις τὸ κακὸν, ἔχεις διπλὴν ζημίαν,
 355 ὅτι κακῶς ἐκέρδησες καὶ χάνεις καὶ τὸν φίλον.
 Ἄν πρὸς τινὰ ὑποσχεθῇς πρᾶγμα νά τον χαρίσης,
 σύντομά τοῦ το χάριζε κ' ἔνε ἡ χάρις χάρις
 καὶ τὸ μικρὸν τὸ χάρισμα μεγάλως τωῦχαρίστα,
 καὶ ἂν τὸ μικρὸν εὐχαριστῇς νά σ' ἔρχεται καὶ μέγα.
 360 Ἐκεῖνο τὸ ὑποσχεθῇς ὀλάκαιρον τὸ δίδε,
 εἰ δὲ καὶ δώσεις τὸ μισό, ἡ χάρις ὅλη ἐχάθη.
 Ὁ γὰρ λαβὼν οὐ χαίρεται τόσον εἰς τὸ ἐπῆρεν,
 ὅσον 'ς ἐκεῖνο ἔπῳλειψε λυπεῖται καὶ γογγύζει.
 Ἄν δώσης τίποτε τινός, μηδέν το ὀνειδίσῃς.
 365 Χάνεις το γὰρ τὸ δῶρόν σου καὶ τὴν εὐχαριστιάν σου,
 καὶ ὁμοιάσεις ἄχρηστον γεωργὸν ὁποῦ ἀφ' ὅτου σπεῖρη,
 ἐμπάζει 'ς τὸ χωράφιν του χοίρους καὶ ἄλλα ζῷα
 καὶ ἀποστερεῖται τὸν καρπὸν καὶ χάνει καὶ τὸν σπόρον.

〈μα'〉 Περὶ μυστηρίου.

- φ. 286 α || Καὶ ὅπου σε 'πῇ μυστήριον κ' ἐμπιστευθῇ σε λόγον,
 370 μήν το φαυλίσῃς πρόσεχε καὶ μήν το φανερώσῃς
 καὶ κρίνουν σε ἀνυπόλυφτον καὶ βαρεθοῦν σε πάντες
 καὶ ἄλλος δέν σ' ἐμπιστευθῇ λόγον νά σε θαρρέσῃ.

Περὶ φρονίμου ἀνδρός μβ'.

Φρόνιμος ἔνε καὶ καλὸς ὅπου φρονεῖ τὸ τέλος,
 καὶ ἂν τον ἔλθῃ τίποτε, νά το σηκώσῃ ὡς ἄνδρας,

351 μὴδὲ	352 ἵνα	σε ἀγαπήσει	353 ἐπ'οἶκες	354 ἐχαρίσης
355 κακός	χάνης	356 πρὸς	πράγμα νὰ τὸν	357 τοῦ 358
τόφχαρίστια	359 τὸ	σέρχεται	360 ὀλάκαιρόν	362 χαίρετε 363
σὲ κεῖνο πῳλειψε	γογγίζει	364 μὴδέν τὸ	365 δῶρον	εὐχαριστείαν
366 ὁμοιάσης	ὅπου ἄφροτου	367 ἄλλα	369 ὅπου	κ'ἐμπιστευθῇ
370 μὴ μὴν τὸ	372 νὰ	θαρρέσει	373 καλλός	374 ἂν σηκώσει

- 375 νά το μεταχειρίζεται, νά το δουλαγωγήση.
 Τὸν ἄρρωστον τὸν λαίμαργον τίς νά τονε χορτάση
 καὶ τὸν μωρὸν τὸν δυστυχῇ τίς νά παρηγορήση;
 Ὁ φρόνιμος ἂν δυστυχῇ, μόνος παρηγορᾶται,
 ὁ δὲ μωρὸς ἂν δυστυχῇ, παρηγοριὰν οὐκ ἔχει.

Περὶ συνδρομῆς πρὸς φίλους μγ'.

- 380 Εἰς τὴν χαρὰν τοῦ φίλου σου τρέχε καὶ εἰς τὴν θλίψιν·
 τρέχε καὶ πρὶν σε κράξουσιν καὶ μοίραζε τὸ πρᾶγμα·
 μέτεχε εἰς τὰ πάσχουσιν κ' εἰς τὴν περιστάσιν τους,
 τότε νά εἶσαι ἀκριβῶς φίλος ἐμπιστεμμένος.

Περὶ ὅρκου μδ'.

- Οἱ ὅρκοι τοὺς ὀμνύοντας βλάπτουσι κατὰ κράτος,
 385 ὥς ὅτι ἐπαρήκουσαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου
 τὸν λέγοντα Μὴ ὀμόσετε μὴδ' ἄνω μὴδὲ κάτω.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

- Ἦθελα καὶ ἄλλα περισσὰ νά σ' ἔγραψα, παιδί μου,
 ἀλλ' ὁ καιρὸς οὐκ ἀπαιτεῖ, τὰ πράγματα ἔμποδίζουν.
 Τὸ πλῆθος δὲ τῶν συμφορῶν καὶ τῶν συχνῶν μου πόνων
 390 ἄπρακτον καὶ ἀνενέργητον ἐποίησαν τὸν νοῦν μου
 καὶ ὥσπερ χαλάζιν ἄμπελον ὅταν τὴν κατακρούσῃ
 τζακίζει καὶ τὰ κλήματα καὶ ρίχνει τὸν καρπὸν τους,
 φ. 286 ε || οὕτως κ' ἐμὲν οἱ πειρασμοὶ συχνά[κισ] λιθοβολοῦσιν,
 παρέλυσαν καὶ τοὺς ἄρμους, ἐτζάκισαν τὰς φρένας.
 395 Ὁ νοῦς μου ἄλλο οὐκ ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐδὲ συνεργεῖ με,

375 νὰ τὸ	νὰ τὸ δουλαγωγήσῃ	376 νὰ τὸν ἐχορτάσῃ	377 παρη-
γορήσῃ	379 παρηγορίαν	380 θλίψιν	381 πρᾶγμα
ἀκριβὸς	ἐμπιστεμένος	384 κατακράτος	385 ἐπαρείκουσαν τοὺς λόγους
386 ὠμόσετε μὴδ' ἄνω μὴδὲ	387 περὶσα νὰ	388 ἀλλ' ὁ καιρὸς	
πράγματα	390 ἄπράκτον	ἀνενέργητον ἐποίησαν	391 ὥσπερ
κέσμεν	394 τὰς		393

ἢ μόνον νὰ ἀνιστορῶ τὰ δυστυχήματά μου
καὶ νὰ δακρύω πάντοτε, νὰ θλίβωμαι, νὰ κλαίω.

Λοιπὸν ἄς στήσω τὴν γραφὴν, ἄς παύσω καὶ τοῦ λέγειν.

Τὸ γὰρ πολὺ κ' ὑπέρμετρον ἔχει πολλάκις βάρος
400 καὶ τοὺς ἀναγινώσκοντας ὁ νοῦς τοὺς ἀποδιώχνει.

Ἐπεὶ δὲ λόγος εἰς ἀρκεῖ τὸν φρόνιμον καὶ μόνος,
ἀρκοῦσι τά σε ἔγραψα, μόνον νὰ τα προσέξῃς
καὶ πρὸς τὸν νοῦν τοῦ γράμματος στήσης καὶ τὸν σκοπὸν σου.

Καὶ ἂν τα κρατήσης, γίνωσκε, υἱέ, καὶ ἂν τα φυλάξῃς,
405 θαρρῶ καὶ ἐλπίζω ἔστὸν θεὸν καλὸν νὰ μὴ σε λείψῃ.

Τέλος καὶ τῷ θεῷ χάρις.

B.

ΙΒΗΡΙΤΙΚΟΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ «ΤΟΥ ΣΠΑΝΑΙΑ».

Ἰγνε μου ποθηνοτατον πεδημοῦ ηγαπημένον
οστουν εκ τον οστεο μου και σαρξ ἐκ τις σαρκὸς μου
ηλπιζα στες πηκριας μου ταυτα τοὺς αφοριτικούς
καὶ τοὺς αμαίτρους στεναγμοὺς καὶ τοὺς απηρους πόνους
5 εσενᾶν εχο ἀνασασμον καὶ ποριγοριμά μου
και κοῦφισμὸν τὸν πῶνον μου τὸν ἀπαραριθμῆτον
κᾶρδηᾶς μου παρηγοριῖμά τοῦ σκοτους μου λαμπαδα
σοῦ δε χορῆστης ἀπεμοῦ εξευνῦς καὶ ἀναιλειςτὸς
και ταφον εριξε βαθῦν τον χόρισμον σοῦ ιε μου
10 αψηχον εχη μαι ναῖκρον καὶ στανωμεν το πάθος
ω γαρ νεκρὸς ουκ αιμπονήν δητι εστητικὸν οὐκαῖχη.

396 ἀνιστορῶ	397 θλίβομαι	399 κὑπέρμετρον	400 ἀναγινώσκοντας
402 τὰ	νὰ τὰ	403 στήσεις	404 ἂν τὰ
		ἂν τὰ	405 καλὸν
			λήψην

Εγώ δε ζο καὶ στανόμεν το παθῶς

(Μετά ταῦτα αἱ λέξεις ο λογῖσμῶς μου διαγεγραμμέναι)

ο λογῖσμῶς μου δθειναικῶς πεδῆ μοῦ ἀνηστῶρι σῆ

πολλᾶκῶς καὶ φᾶνταζομαι δοκο οπρῶστα μοῦ στεκὺς

15 καὶ κρᾶζο κρᾶζο καὶ οὐ λαλὺς καὶ ἀπὸ στενὸχορίας μοῦ

ἀπλονο καὶ οὐχ εὐρισκο σε καὶ πάρευθὺς ὑπονῆμαὶ κεντουσῆν

κεντουσῆν τὴν καρδιτῆζα μοῦ καὶ κατακόπτουσῆν τὴν

καὶ κτυς φονις τὰ δακρῖα μου τραιχουσῆν ὡς ποταμὺν

καὶ ἀν τὰ ἰδες νὰ ὑπες οὐ καίγη ἀλον τε πῶς ἡμαὶ κρῖσταλον

[παγωμενον

20 καὶ ἀναλῆμαὶ ἡ φλογῶσης το μικροστεναγμο σου

καὶ γαλλῆ γαλλῆ χανομεν κιλιουμαὶ καὶ ὑπάγενῶ

τουταναι τὰ εὐθαρῶν ἀπεσεν ὑε μοῦ νὰ κερδεσῶ

ἡλπηζα νὰχο θησαυρὸν καὶ γο εχο λαμπρὸν μεγα

οὐκ ἐμπορο καταλαιπτὸς γραφῆ σεν τὰ τηαυτα

25 μιδοδο τὴν καρδῆα σου στενάγματὰ καὶ πωνοὺς

νὰ εχο κευτὺς καὶ χορητὺς (;) καὶ νὰσε πορεῖσαίψοῦν

νὰ παρὶς ὡς παντορφανὸς καὶ ὡς ἀποξενόμενος

Geōrgios

[Nichtlateinische Schriftzeichen] <...> (Die Mythen des Georgios und
Fragmente aus dem Gedicht Spaneos nach Handschriften vom heiligen Berg)

1896

P.o.rel. 1783

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11819402-1